ERICH MARIA REMARQUE

821.112.2-31
R44

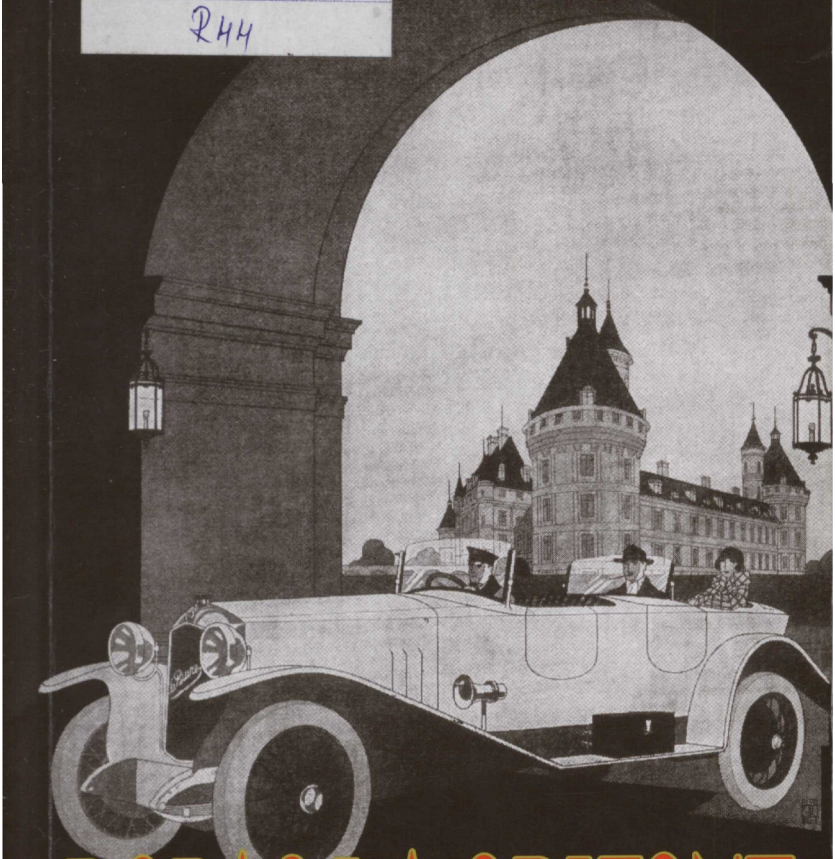

POPAS LA ORIZONT

EDITURA VIVALDI

Erich Maria Remarque
Popas la orizont

Traducere: Dumitru Hîncu
Editura Vivaldi, 2003

Erich Maria Remarque
Station am Horizont
Kiepenheuer & Witsch, 1998

Versiune ebook: 2.0

1.

Kai se surprinse gândind că iată, de mai bine de de un an, era din nou acasă, în peisajul în care-şi petrecuse copilăria şi printre cei în mijlocul cărora crescuse. De câte ori revenise îi regăsise aşa cum îi lăsase; pe contesa Ghest cu preferinţa ei pentru tort de lămâie şi muzică romantică, pe coliliul domn von Groz, pe verii Holgerson. Numai Barbara nu mai era copilul de odinioară.

Se mai aţineau încă pe terasa din faţa conacului. Uşile ce dădeau spre sala de muzică fuseseră

deschise, căci cu toţii socoteau că schimbul de impresii asupra toamnei în sunetul muzicii era un bun prilej de reculegere. Parcul, cu frunzele acum veştede, oferea un foarte nimerit fundal. După care cina avea să fie cu atât mai veselă - parafraze moderate ale trecutului stimulează apetitul.

Calm şi încet, aproape de sol, destinul luneca de colo până colo dominat de atmosfera anotimpurilor şi rezemat pe evenimentele zilei; gândul la semănat şi cules era mai important decât cel pentru inimă. Fiecare trăia asemeni celuilalt, fără mari deosebiri - se cunoşteau cu toţii de prea multă vreme pentru a-şi mai putea da prea mult şi de aceea cel mai bine se întâlneau la nivelul mediu al practicii cuminţi. Niciunul nu reproşa destinului că se repeta mereu, la mici răstimpuri şi niciunul nu bănuia cât de infinit se perverteau reciproc şi că, în loc de un blajin interes, transmitea o plicticoasă trăncăneală.

Vântul sufla în lungi rafale peste vârfurile platanilor, acoperind uneori muzica. Îndărătul pomilor stăruia o boare de căldură.

Dintr-odată, Kai deveni nerăbdător, simţind că minute şi secunde ale vieţii lui se scurgeau fără întoarcere, în timp ce el sta acolo doar pe jumătate atent - că fluviul timpului curgea tăcut şi fără contenire, ciudat şi neliniştitor în lunecarea-i de neoprit şi nelămurit, fără istov, ca o necruţătoare sângerare.

Nu mai putu să rabde - invocând un pretext îşi luă la revedere şi porni spre grajduri să-şi ia calul spre a străbate pădurea gonind spre casă.

În semi-întunericul cald mirosind a fân şi răsuflu de animale, o zări printre cai pe Frute, căţeaua-i vineţie

care, auzindu-i paşii, sări în picioare şi o zbughi lătrând spre uşă.

Afară, lătratul se preschimbă într-un chelălăit voios. Kai tresări. În deschizătura uşii era juna Barbara care-i striga:

– Kai, aş călări şi eu o bucată cu dumneata - e o seară numai bună pentru asta. Îndărătul pădurii mai e o geană de furtună.

Şi, apropiindu-se de boxă, îl privi fix. Obrazul era umbrit de întunericul dinăuntru, gura şi fruntea erau abia schiţate în contururile lor, într-un amestec de alb şi negru de un farmec ciudat. În ochi îi sclipea lumina palidă a ferestrei.

Kai văzu că în sufletul ei năzuia către ceva de care nici ea nu-şi dă încă seama. Îl urmase pentru că socotea că dorea să călărească, dar, de fapt, era vorba de ceva mai mult.

Între trupurile apropiate ale animalelor, între pielea mată a calului şi blana lucioasă a câinelui aflate acum aproape una de alta, între un tropot de copite şi un uşor fornăit şi zăngănit de lanţ, Kai îi luă bucuros mâinile:

– Barbara, dragă, întotdeauna când eram plecat şi mă întorceam te găseam mai mare şi-mi plăcea să te aflu aici. Şi nici să nu pleci vreodată, crede-mă - aici ţi-e locul, în conacul ăsta cu teii şi platanii, câinii şi caii lui. Niciodată nu-i bine să pleci sau să te întorci, pentru că niciodată nu te simţi revenit cu adevărat şi rămâi cu sufletul îndoit. Tu, Barbara, eşti de aici, faci parte din liniştea acestui loc în care să-ţi trăieşti viaţa pentru tine şi să faci cele mai simple lucruri ale ei.

Mâinile Barbarei se înfiorară într-ale lui, dar rămase tăcută. Şi între ei se înstăpâni o linişte preschimbată

în aşteptare.

Kai o sfâşie înainte de a deveni apăsătoare:

– Hai să-ţi înşăuăm iapa...

Călăreau aproape unul de altul. În spatele parcului erau câmpii şi ogoare, iar între ele un sat; după care se ivi pădurea cu mesteceni, tufişuri de ienuperi şi pietre runice. În zare se vedeau nori. Liniile frânte ale fulgerelor brăzdau cerul. Caii înălţară capetele. Un vânt care pândise în pădure potopi înserarea.

– Ce zici, mergem mai departe, Kai?

– Nu ştiu - poate. Kai se aplecă în şa, apoi se îndreptă.

– Hai.

Călăreau mai repede. Drumul ducea către costişă. De acolo de sus se vedea până departe. Îşi struniră caii. Umbrele făcuseră cerc în jurul colinei, ghemuindu-se între mărăcini şi pietre. Îndărătul lor, pădurea plutea într-un întuneric uşor vălurit.

Fulgerele se înteţiseră. La lumina lor palidă satul, aflat undeva la orizont era smuls nopţii ca o arătare. Foarte limpede se profilau în lumina puternică, linia acoperişurilor şi turnul alb şi scund care când se aprindeau, când dispăreau, de parcă s-ar fi prăvălit într-un abis. Ivit din beznă nu mai mult decât o secundă, peisajul amintea de o Fata Morgana a despărţirii, de un vis ireal, întrucât nici un tunet nu-şi amesteca bubuitul în succesiunea de lumină şi întuneric.

Un terasament de cale ferată tăia ţinutul într-o impecabilă linie dreaptă. Şinele se întindeau deasupră-i ca o puternică, lucitoare făgăduinţă, mai argintii sau mai opace, amestecate undeva în vale într-un punct fosforescent.

„Gonesc în infinit” gândi Kai. Sub el, ritmic, sălta spinarea calului - linia şinelor se pierdea, lungă în depărtări - noaptea era brăzdată de pale de vânt şi fulgere - întors spre Barbara, îi strigă:

– Să încetinim, trebuie să vină un tren.

Un tremur se răspândi peste sol şi se prelungi în adânc. Metalul zăngăni peste şine şi zgomotul i se pierdu sus, deasupra duduitului devenit tot mai puternic. Un şirag de lumini de semnalizare fugi sclipind ca un fulger încremenit deasupra ţinutului, trăgând după ele un lanţ de lumini pale şi, cu lungi vagoane puternic luminate, expresul şuieră dinaintea lor - o căutătură la o fereastră - oameni - un trup lipit de geam - femeie, bărbat? Dar gata, peste bălării luminiţele ultimului vagon al trenului şi duduitul şinelor se stingea treptat.

Kai se ghemui în şa cu pumnii strânşi. O insulă de lumină scăpărase ca o cometă prin ţinut, venită din necunoscut şi dispărând nu se ştie unde. Iar înăuntrul ei oameni, purtaţi laolaltă de ceasuri întregi, împrăştiindu-se care încotro după alte ore, încărcătură de destine mânate prin beznă în compartimente luminate - lăsând în urmă un vârtej de taine, fantastică ispită, peste buza coclaurilor. Din nori şi umbre, din pământ şi beznă părea că răsună zvon de glasuri, confuze, încâlcite, o mare, zgomot de valuri izbite de stânci, legănată şi chemând...

Deasupra costişei bubui primul tunet. Kai se ridică în şa. Zâmbi către Barbara şi apucă hamul calului ei:

– Barbara, ai avut dreptate; vreau iar să plec. S-o iau din loc, cât mai repede. Rămâi cu bine, îţi datorez cea mai frumoasă clipă.

Trase de frâu şi voi să se depărteze însă privirea

fetei îl mai ţintui în loc, de parcă mai era ceva de adăugat, ceva anume şi important; dar Kai nu se lăsă ademenit de cuvântul pe care-l căuta, ce lunecă sub ei şi dispăru într-un vârtej de imagini. Grăbit, aproape repezit, se aruncă în imprecizie şi strigă fetei:

– Mă întorc.

Nu era chiar ce ar fi vrut să spună, dar timpul îl zorea. Înviorat, de parcă cu fiecare clipă ar fi pierdut o viaţă, calul se răsuci şi tropăi, molipsit de zbuciumul călăreţului.

În clipa aceea, Barbara înălţă capul şi schiţă o mişcare. Kai înţelese. Întoarse calul, mai mult, voi să se apropie de fată - ştia că ea i se va lipi tăcută de piept, dar mai ştia şi că un „Nu” dinlăuntrul ei era mai puternic, reţinerea era mai tare. În acest sânge nu trebuia semănată nelinişte. Se înfrâna şi, cu o clipă înainte de izbucnirea valului, înturnă hotărât calul şi galopă fără să mai privească în urmă, coborând costişa spre casă. Dinaintea lui, câinele zburda prin iarbă ca o vulpe albastră.

Intră în curte, mână calul la grajd, porni chiar el să-l ţesăle, dar se opri repede, lăsând argatului peria şi cârpa şi sui în odaia lui.

Acolo, grămădite prin colţuri, se aflau cufere mari încinse cu chingi de fier, prăfuite şi zgâriate pe de lături, dar şi presărate cu reclame de hoteluri - fiecare din ele marcând o oprire, un zbor de pescăruş la ivirea zorilor, o amintire. Într-o margine, aproape de jur-împrejurul unui geamantan zări caracteristica reclamă Mena House - palmieri, pustiu, piramide, Nilul cenuşiu, muzica militară din faţa sălii de mese, terenurile de golf de la Grand Hotel Heluan, amurgurile dindărătul Asuanului,

Hotelul Cataracta, o călătorie cu vaporaşul sub cerul ce-şi schimba mereu culoarea; ceva mai încolo, reclama Hotelului Galle Face - plaja din Colombo, unde marea aproape că stropea geamurile şi unde în sala maură, în zumzetul ventilatoarelor, douăzeci de tineri indieni, îmbrăcaţi în alb şi tăcuţi, adăstând îndărătul coloanelor să ofere unicului client sifon şi ţigări verzi; apoi Grand Hotel Gardone cu banala privelişte spre Lago di Garda - plimbări cu şalupa pe spume scânteind şi soare. Maud şi după amiezile din San Vigilio; tichetul de bagaje cafeniu al trenului din Anzi - trenuri ce se căţărau peste prăpăstiile Cordilierilor, într-o gară un copil de indian cu picioarele ţepene, cu capul ieşind dintr-un poncho mult prea larg, cu o cutremurătoare căutătură de centenar; inscripţiile vămii din Buenos, din Rios, nopţi sub luna tropicelor, străbătute de Passat, o americancă şi negrul din capela vasului; Hotelul Medan, Palace Hotel, Grand Orient Hotel, Hotel Buitenzorg - podişuri din lava, fete bronzate şi noaptea întreagă în sunet de gonguri; - fiecare etichetă era un trecut, fiecare din ele devenea acum prezent, ispititoare chemare la viaţă - căci asta era în aceste cufere grele, din lemn, aramă şi piele, voluminoase, pătrate şi grosolane, noaptea într-o casă din pădure; - antene de radio ale lumii de afară, antene ale destinului ce, din pestriţele şi îngălbenitele lor etichete, făceau să răsune melodia străinătăţii.

Kai trase un cufăr, îi desfăcu încuietorile, despărţiturile goale i se căscară dinainte-i şi se umplură cu lenjerie, perne şi alte asemenea.

Împacheta totul grăbit şi cară cuferele în garaj. După care se înapoie şi se găti de drum. Ştia prea

bine că ceea ce făcea era nesăbuit şi că mai cuminte ar fi fost să-şi aranjeze lucrurile în linişte şi să-şi amâne plecarea cu o oră sau o zi; dar nu voi să-şi stăvilească sentimentul ademenitor, ameţitor, devorator, prin raţiune şi cumpănire, ci i se lăsă pradă fără a şovăi - adâncindu-l prin adăugirea de mişcări, cuvinte şi reflecţii.

Îmbucând ceva, dădu administratorului îndrumări, semnă nişte hârtii şi se înapoie la garaj, trase pe el o salopetă menită să-l apere de praf, fluieră câinele care, dintr-o săritură, fu lângă el, apăsă acceleratorul şi porni încet maşina. Curând, motorul începu să duduie, claxonul ţipă ascuţit şi fără noimă peste câmp, farurile pipăiră drumul şi maşina se îndreptă spre sud.

În după amiaza primei zile, dădu peste nişte ţigani. O bătrână smochinită, care rămăsese în urma cetei spre a cerşi prin sate, aproape că i se aruncă sub roţi. Tresărind, blestemă roţile şi le ameninţă cu pumnii numai piele şi oase. Când o zări, însă, pe Frute mârâind pe bancheta dinapoi se sperie şi o luă la fugă.

Kai o strigă. Ezitând, bătrâna se înturnă, iar el o pofti în maşină, să meargă cu dânsul până unde va voi. Bătrâna începu, însă, mai întâi să sporovăiască cu câinele, după care primi şi urcă.

Ajungând din urmă şatra, Kai o coborî şi dădu să-şi continue drumul. Dar se pomeni oprit de un om voinic ce amintea de un ţăran viclean şi brunet. Cu gesturi largi, acesta îl rugă să mai zăbovească o oră: urmau să-şi aşeze tabăra foarte aproape. Şi nu se putea, trebuia musai să primească, dacă nu voia s-o jignească pe bătrână.

Kai consimţi. Căruţele cotiră pe un drumeag de pădure, până într-un luminiş înconjurat şi apărat de arbori. Acolo fură grămădite într-o parte, iar câţiva inşi făcură un foc, deasupra căruia fu spânzurat un ceaun mare de aramă. Bătrâna se aplecă deasupră-i şi aruncă în el bucăţi de carne şi legume, amestecând mereu cu un polonic.

Fiertura mirosea ciudat şi foarte puternic de parcă ar fi fost gătită cu spirt. Kai voi să ştie de ce şi, râzând, bătrâna îl lămuri:

– Nu, zarzavaturile.

Apoi îl apucă de mână şi voi să-i ghicească în palma stângă. Mormăi grăbit ceva, din memorie, după care privi mai atentă şi tăcu. Kai nu întrebă nimic, ci scoţând din buzunar ţigări le împărţi celor din jur. Mai ales fetele se aruncară lacome să apuce; înşfăcară cutia şi-şi vârâră degetele înăuntru, să nu scape vreuna. Pe o mână luci o agată. Fata avea o încheietură foarte frumoasă şi degete lungi.

Kai îi căută faţa. Fata îi înfruntă privirea, roşi uşor şi deveni parcă mai închisă la culoare şi mai molatecă când sângele îi năvăli sub pielea măslinie.

Kai îi spuse ceva, dar fata clătină din cap - nu pricepea. Se priviră astfel, despărţiţi de banalitatea cuvintelor, într-un chip nou, deosebit, ce nu putea afla o finalitate şi înţelegere prin vorbe.

Kai băgă de seamă că şi bătrâna observase şi voia să spună ceva. Dar i-o luă grăbit înainte, rostind ceva la întâmplare, o întrebare despre cum o ducea. La care, reacţionând profesional, bătrâna îi replică numaidecât cu un potop de lamentări, dar dintr-o dată se opri, clipi pieziş cu ochii abia întredeschişi şi râse. Apoi căută în ceaun nişte bucăţi de carne pentru Frute. Kai îşi luă rămas bun.

La München făcu rost de vize de călătorie şi semnalizatoare. La Kochel ploua. La Walchensee parbrizul se acoperi de fulgi de zăpadă mărunţi. Doi kilometri mai încolo dădu peste un strat de zăpadă. Înainte de Zirlberg şoseaua era ascunsă sub gheaţă. Roţile se învârteau în gol, iar el n-avea lanţuri pentru ele.

Desfăcu curelele cuferelor şi le legă în jurul roţilor. După câteva sute de metri constată, însă, că erau ferfeniţă. Le înnodă, petrecu printre ele bucăţi de sârmă şi crengi de brad şi încercă să-şi continue drumul. La ultimul urcuş mai abrupt, maşina cârmi într-o latură şi numai cu mare greutate izbuti s-o redreseze. Se văzu silit să facă cale întoarsă ca să cumpere lanţuri pentru roţi.

Deşi ştia că asta era singura soluţie spre a-şi continua drumul, întoarcerea îl deprimă peste măsură. Ar fi preferat să mai rişte o dată urcuşul muntelui.

Cu lanţuri, maşina sui fără efort versantul. Cerul se lumină. Munţii se profilau pe un fundal de un albastru intens. Până atunci Kai n-avusese, de fapt, o ţintă precisă - acum hotărî: Riviera.

A doua zi, înainte de prânz lăsă Alpii în urmă şi goni prin praful alb al şoselelor italiene. Când la dreapta, când la stânga, când deasupra, când mult dedesubtul lui gonea trenul electric. Cu largi serpentine, şoseaua cobora spre Pontedecimo. Spre seară fu la Genova. Dar nu opri, ci-şi continuă drumul spre Monte Carlo. La hotel făcu o baie fierbinte, cu ulei de eucalipt şi se frecă cu alcool amestecat cu mentol. Înviorat, îşi scoase smochingul şi se schimbă.

La Cazino ceru să i se elibereze o legitimaţie verde

pentru *Cercle prive* şi aruncă o privire fugară asupra sălii mari, spaţioase. Negustori englezi de stare mijlocie jucau cu ruşi localnici şi americance bătrâne pe sume mici. Printre ei, o lume mondenă, amestecată cu cocote şi, ca pretutindeni în lume, inevitabilele englezoaice de vârsta a treia.

„Bine trebuie că se mai trăieşte în Anglia”, îşi spuse Kai, „toate fetele ei bătrâne sunt exportate pe Riviera şi în Egipt”.

În aşa numitele *Salons prive* era tocmai pe sfârşite o partidă de bacara. Nimic interesant. Părăsi iar Cazinoul şi hoinări agale pe Avenue de Monte Carlo. În spatele Poştei străluceau cele două faruri ale portului. Iahturi cu pânze şi bărci cu motor pluteau, acoperite, iar un neîntrerupt şir de automobile gâfâia în susul străzii. În dreapta erau luminate ferestrele Sporting Club-ului.

Kai intră şi se legitimă. Se afla printre cunoscuţi.

Spiritele erau agitate; un rus pierduse la bacara un sfert de milion de franci; la o masă de *Trente et Quarante* negrul ieşise de şase ori la rând; tocmai începea o nouă rundă şi cei de acolo se aruncau voioşi asupra câmpurilor colorate.

În picioare, Kai pontă şi el de câteva ori. În faţa lui era un balcanic cu tâmplele scobite. Avea degetele pline de inele. Monturile denotau diverse stiluri; dar pietrele erau toate smaralde. Lângă dânsul, o cutie lăcuită, în stil japonez, jumătate roşie, jumătate neagră. Înăuntrul ei - un mic păianjen. De fiecare dată, înainte de a ponta, insul scutura cutia şi, în funcţie de poziţia păianjenului, adică dacă era în partea roşie sau în cea neagră, miza şi el pe *rouge* sau *noir.*

– Dumneavoastră ce mascotă aveţi? îl întrebă pe

Kai fabricantul de automobile Bird.

– Dar de ce mi-ar trebui o mascotă? se interesă Kai.

– Atunci n-ar trebui să jucaţi, îl lămuri grav Bird. Nimeni nu încearcă aici o lovitură în anotimpul ăsta fără mascotă. O vedeţi vizavi pe americanca roşcată. Clopotul pe care-l strânge în mâna stângă cântăreşte pe puţin un kilogram. Fiţi atent şi o să vedeţi că nu-l lasă o clipă. E mascota ei.

– Bine măcar că nu crede că ar trebui să-l agite înaintea fiecărui joc, observă Kai.

– Nu glumiţi. Bărbatul din faţă e brazilian şi are plantaţii de cafea. Vedeţi, lângă el e o mică broască ţestoasă. A adus-o de acolo. Din păcate, mâncarea de aici nu-i prea prieşte. Şi omul comandă zilnic din Nisa un fel de salată pentru dânsa. Înainte să joace, loveşte uşor jetonul de carcasa ei. Aşa se face că, ceva mai înainte, a câştigat două sute de mii de franci. El a fost cel cu seria de şase *noir.* Înainte de a şaptea, din cauza unei mişcări de braţ a vecinului, broasca a căzut pe podea. Omul s-a oprit numaidecât din joc şi a plecat. Din clipa aceea, câştigător a ieşit numai *roşul.* Acum o oră, a adus din nou broasca; probabil că între timp a fost spălată de păcate. Dar veniţi dincolo, la ruletă. La dreapta, o să-l vedeţi pe prinţul Fiola. El a impus ca de la douăsprezece încolo la masa lui să se joace numai pe sume mari.

Kai îşi găsi un loc. Nu era prea prins de joc. Fiola începuse să pluseze tot mai sus, încât în curând nu mai fură admise sume sub o mie de franci.

Brazilianul se ivi şi el, aşează cu grijă broasca şi câteva numere le juca *a cheval.* Apoi începu să favorizeze *negrul.* Glasul crupierului deveni mai vioi, formulă tot mai scurt fraza-i stereotipă şi

ciocăniturile se succedară la intervale mai scurte.

Neatent, Kai îşi fixă privirea asupra broşei unei americance, o broşa din aur indian a cărei valoare nu era întrecută decât de lipsa ei de gust. Avea îndărătul lui paisprezece ore de drum. În urechi îi mai răsuna încă zumzetul motorului, monoton, adormitor.

Abia după o vreme descoperi că pierduse toţi banii cu care mizase. Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi le zvârli pe mai multe câmpuri. Se simţea cuprins de o ciudată şi persistentă senzaţie de dedublare. Era, parcă, uşor imponderabil - în faţa lui oameni pentru care întreaga viaţă se concentra în puţinele mişcări ale mâinilor; doar rareori se vedea săltând o pleoapă, tresărind o sprânceană, depărtându-se vreo mână de masă, adevăratu-i loc de acţiune, mângâind tâmpla, fruntea sau părul cuiva - ori vreun ochi aruncând o căutătură scurtă şi iscoditoare.

Peste toate acestea, la spatele lui domina, însă, calmul, monotonul zvon al glasurilor datorită căruia lambriul ornamental al pereţilor părea să devină mai subţire, transparent. - Şi Kai zări, ciudat combinate, lanţuri de munţi şi păduri, podişuri însorite, văi, piscuri în amurg - şosele şi drumuri care, în vârtejul orelor, rămăseseră în ziua aceea în urma lui - dar, în acelaşi timp, era atent şi la fiecare amănunt al jocului şi continuă să mizeze.

Această ubicuitate în sfere diferite, senzaţia de a fi acolo şi, în acelaşi timp, altundeva i se păru a avea ceva divin, îi amintea, împăciuitor, de dezolarea unor clipe în care omul îşi simte neputinţa. Faptul de a fi acelaşi şi doar într-un singur loc, iar nu pe toate fronturile destinului.

Jetoanele şi bancnotele se îngrămădeau dinaintea lui. Migrau de la brazilian la el. Prinţul Fiola îl urmărise şi miză pe aceleaşi numere un teanc de bancnote. Apoi, mai toţi îl imitară pe Kai; adulmecau, cu infailibilul instinct al unor obişnuiţi ai sălilor de joc, că se aflau în faţa unei serii. Numai brazilianul rămânea, furios, lângă broasca lui şi-i izbea mai puternic şi mai zgomotos ca de obicei carapacea cu plăcuţele de galalit.

Kai se întoarse ironic către Bird:

– Se pare că inspir mare încredere.

Bird privea ţintă spre discul care şi începuse să se rotească:

– Vă rog, nu priviţi într-acolo înainte ca bila să se oprească.

Kai zâmbi:

– Se poate Bird? - şi se întoarse cu spatele.

În aceeaşi clipă, bila sări în câmpul lui *şapte* şi încremeni.

Kai câştigase. Bird radia.

– Dar acuma trebuie să vă opriţi. Însă numaidecât fu stupefiat văzând cum Kai miză din nou o sumă mare pe *şapte.*

Cu toţii îl priveau, de altfel, uluiţi de greşeala pe care o făcea, întrucât atunci când o serie lua sfârşit, nimeni nu mai plusa, ci începea să mizeze pe alta. Şi, într-adevăr, nimeni în afară de Kai nu mai pontă pe şapte. Iar el îi măsură cu o uşoară scăpărare de viclenie, spunându-şi: Seamănă leit cu cercul din jurul contesei Ghest. Totdeauna fac numai ce e bine, e cumplit.

De data asta Kai pierdu. Jocul începuse să-l plictisească. Se sculă să fumeze o ţigară şi să se uite după câinele pe care-l lăsase în maşină.

Prinţul Fiola îl urmă şi i se recomandă. Hotărârâ să se îndrepte spre terasa Cazinoului; acolo cânta, se pare, o orchestră creolă.

Noaptea se întindea ca o imensă placă de sticlă neagră. Dar în spatele Hotelului de Paris briza mării o preschimba în flamuri negre, mătăsoase, flamuri moi, sudice.

Maşina lui Kai se afla în faţa Poştei. Prăfuită, murdară, cu osiile înnoroite şi vizibil marcată de drumul peste munţi şi coclauri. Făcea o izbitoare notă discordantă cu limuzinele lucitoare parcate într-un lung şir sclipind de lacuri şi nichel - singura maşină de sport, joasă, murdară, dar nu mai puţin impunătoare. Fiola o arătă cu degetul.

– E a mea, îl lămuri Kai.

– Azi aţi venit?, se interesă Fiola.

– Acum trei ore, încuviinţă Kai.

Aproape că o depăşiseră, când pe bancheta din spate se foi ceva. Apoi se ivi un cap şi se auzi un schelălăit de implorare.

Kai zâmbi:

– Frute.

Dintr-o zvâcnitură, câinele ţâşni afară şi se gudură dând din coadă.

– Trecem pe la Cafe de Paris, trebuie să mănânce şi el ceva.

Printre cotletele reci care mai rămăseseră de pe urma cinei, Kai alese bucăţile cele mai bune şi veghe să-i fie date câinelui. După ce le înghiţi, îi arătă drumul spre maşină. Ascultătoare, Frute se îndreptă într-acolo, dar înainte de a se aburca, încercă, totuşi, să-l păcălească. Se ghemui de parcă auzise o chemare şi în câteva salturi se apropie iar de el. Dar în ultimul moment, păru să-şi ia seama şi

se opri, ezitând, la câţiva paşi de Kai - cu capul mult plecat într-o parte şi bănuitoare. Kai o ameninţă cu degetul imputându-i-o; Frute îl gratifică cu un lătrat, mai zăbovi o clipă, dar - resemnată - făcu, totuşi, calea întoarsă.

Pe terasă se dansa. Între mese fusese lăsat un spaţiu pătrat. Orchestra abia dacă se ghicea îndărătul balustradei chioşcului, încât părea că acesta cânta. Cerul era spuzit de stele.

Muzica nu izbutea să acopere murmurul mării. O barcă cu motor lăsă în urmă-i o dâră de spumă. Departe, în larg, mult despărţit de celelalte, se zărea un iaht puternic luminat de undeva de jos. Pe faţa întunecată a mării părea o arătare nefirească, ieşind izbitor din noapte, aşa cum stătea acolo nemişcat ca o stâncă de calcar.

Creolii aveau o evidentă îndemânare în a improviza, o îndemânare îndărătul căreia rutina părea definitiv depăşită. Melodiile tangourilor lor sunau tânguitoare şi facilitau mult dansul.

Fiola îşi prepară un Martini, dar se opri adresându-i-se lui Kai:

– Ia uitaţi-vă la femeia aceea cum îşi ţine capul - ce linie, de la tâmple, de-a lungul feţei, până la bărbie - Dar nu se mai vede, a trecut.

După o clipă, muzica le-o readuse, însă, în faţa ochilor. Era înfăşurată în brocart, încât nu se putea şti dacă purta o rochie ori era foarte dibaci învelită în stofă. Avea şoldurile strâmte şi foarte înalte; la încheietura braţului scânteia un reflex. Îşi ţinea capul o idee dat pe spate, umerii dezgoliţi se unduiau amplu într-o mişcare ce se transmitea, prin braţe, până la mâini. Nimic nu era foarte desluşit şi tocmai asta-i conferea tot farmecul.

Lumina voit zgârcită împiedica dezamăgirea pe care le-ar fi putut-o produce contururi desluşite. Lunecând în ritmul muzicii, în clipa aceea femeia era realmente seducătoare.

– E bine când nu te chinuie tot felul de asociaţii de idei şi n-ai o imaginaţie prea bogată - rosti Kai - pentru că în asemenea momente poţi să cazi în romantism. Şi e şi mai bine când vezi făptura asta de brocart dansând cu un bărbat. El ştie dacă-i plac aperitivele, ce vin preferă şi despre ce vorbeşte mai liber. Pentru el e o femeie, o femeie iubită poate; pentru noi, însă - şi văzând că Fiola îşi golise paharul de Martini - ca să mă exprim mai preţios, e simbolul unei superbe melodii. E aproape tot ce-ţi poţi dori mai mult.

După o clipă de gândire, Fiola consimţi:

– S-ar putea. Aceste mişcări ale părţii de jos sunt de o nespusă graţie. Dar de ce credeţi că fiecare pas care o apropie dezamăgeşte?

– Nu dezamăgeşte. Ne oferă mai puţin. Precizează, explică, sugerează legături sau - cum să mă exprim - rupe vraja.

– E şi asta o teorie.

– Evident, încuviinţă Kai, ar fi nesăbuit ca după asta să te conduci în viaţă. Şi e, în genere, stupid să vrei să trăieşti conform unor principii, chiar infailibile. Teoria e un medicament, o iei când ai nevoie şi, pe cât cu putinţă, în doze sofistic mai mici.

– Da, aşa-i mai comod.

– Păi, orice-i comod are avantajul lui: e comod. Şi mai are unul: e mai la îndemână. De ce să nu utilizezi totul ca pe un cal de poştă al propriului destin.

– Modul ăsta de a vedea, replică Fiola, are un nume

foarte precis: imoral - şi schiţă o uşoară strâmbătură.

– În plus, nu e nici logic, ceea ce iarăşi e bine. Cel care doreşte progresul are logica în vârful degetelor. Generaţii întregi se mândresc cu asta. Numai că ea paralizează simţirea, când prin asta nu înţelegi sentimente, ci flexibila şi foarte activa utilizare a sufletului, care e de aproape înrudit cu coloana vertebrală a pisicii - mobilă, jucăuşă, mereu gata să sară. Logica crează o atât de îmbătătoare senzaţie de superioritate, încât orice idee, fie şi numai bănuiala că în lumea de apoi ar putea exista zone ispititoare, dispare. În felul acesta esenţialul rămâne izolat, la adăpost de profesori şi bancheri...

Iar Fiola îi întregi ironic gândul:

– De destoinici şi harnici. Scoţând o ţigară, Kai observă:

– Să nu ne stricăm buna dispoziţie cu predici.

– Eu găsesc că ne silim cu tot dinadinsul.

– Asta-i şi mai rău. Ar trebui să facem ceva. Creolii cântau la banjourile şi saxofoanele lor.

Printre siluetele celor aflaţi la mese se apropia din nou profilul femeii care dansa.

– Da, aveţi dreptate, consimţi şi Fiola, ar trebui să facem ceva. Ba chiar ceva cu totul deosebit, văzând cum dansează femeia asta. Şi zâmbi spre Kai, arătându-şi toţi dinţii.

– Ce părere aveţi, să nu încercăm să spargem o bancă la ruletă?

– Total de acord.

Se ridicară.

– Nu încape îndoială. Şi avem o bună bază de pornire.

– Mai mult, aş zice că şi moralul e de partea

noastră.
– Aşa încât o să pontăm cu atât mai precaut.

Înainte de a intra, Fiola zvârli în stradă, peste cap, un jeton de ruletă.
– Un sacrificiu pentru Mercur.
– Nu, pentru Venus. Şi Kai îi arătă o prostituată de două parale, care ridica, surprinsă, nesperatul câştig şi făcea semn că le sărută mâinile.
– Asta înseamnă, cu siguranţă, noroc.
Tăcuţi, priviră câtva timp ruletele. Kai pontă primul. Fiola lua notiţe. Se juca pe sume mari şi necruţător. Nu era de glumă, nu mai era o distracţie şi toţi nervii erau încordaţi. În încăpere circula parcă un fluid.
Banca înregistra câteva lovituri atât de mari pe zero, încât balcanicul îşi zdrobi cutia cu jetoane şi renunţă să mai joace. Pe locul lui se aşeză o planturoasă doamnă belgiană. Se lăsase ca o cloşcă pe perna pe care o ceruse şi lopăta cu mişcări lente braţele grase pe suprafaţa mesei.
Kai îşi încercă norocul. Câştigă de trei ori la rând cu *roşu,* apoi miză întreg câştigul pe *impar,* câştigă, îşi asigură prima *douzaine,* mai încercă cu suma astfel dublată un grup de *patru,* după care îşi plasă toţi banii pe *şapte.* Era tot ce avea la el.
Tensiunea jocului îl stăpânea atât de puternic, încât nimic nu mai exista în afara suprafeţei verzi a mesei ce părea că se despică sub presiunea unei forţe nevăzute. Placa cu numere şuiera prin ea ca un vârtej ce-şi pierdea, treptat, suflul, când, ca un fulger, se desprindea dintr-însa un număr, orbitor şi mare, ce înghiţea discul ce se balansa, dispărea, lăsând în urmă doar un câmp tăcut: *şapte* - Kai câştigase.

Brusc destins, îi trecu prin minte gândul că situaţia se repeta - ca înainte cu o oră. Părea că timpul dăduse înapoi roata şi-i mai oferea o şansă. Înşfăcat, smuls de clipă, repetă gestul şi pontă, o dată mai mult, pe *şapte.*

Fiola, care între timp pierduse totul, schiţă un gest de implorare. Până şi crupierul şovăi. Kai îşi păstră, însă, elanul. Pierdu şi pontă din nou. De trei ori la rând, crupierul mută câştigul în casieria băncii. După alte câteva încercări, spaţiul din faţa lui Kai se goli. Banca recâştigase tot ce pierduse.

Dădu să se ridice când, sub mâna care se şi desprinsese, simţi din nou jetoane; fuseseră strecurate fără ca el să bage de seamă. Şi abia atunci băgă de seamă că lângă dânsul şezuse înainte o femeie care jucase. Se opri; ea îi strecurase fisele. N-o cunoştea. Deopotrivă în şoaptă, dar şi categoric, femeia îi ceru:

– Mizaţi neapărat.

Kai şovăi câteva clipe. Jocul nu mai era o înşiruire de plasamente individuale ce puteau fi oricând întrerupte; devenise parcă o forţă de sine stătătoare ce pusese stăpânire pe întreaga masă cu propria ei putere de constrângere. Stăpânea aproape vizibil situaţia şi gonea orice altă idee. Topită într-un unic bloc, într-o înfrigurată aşteptare şi presimţire, întreaga sală era scuturată de fiorii tensiunii.

Probabil că toţi cei aflaţi acolo, solidari într-un acelaşi front, l-ar fi înţeles pe Kai şi nu l-ar fi oprit să accepte fisele străinei ca să continue jocul; căci adevăratul jucător cunoaşte magia fluctuantă ce însoţeşte şi premerge o serie şi ştie că un pont neglijat năruie totul şi nu mai poate fi recuperat.

Fiecare din cei ce alcătuiau grupul de pasionaţi

jucători simţea că se prefigura o decizie, că în faţa lui Kai se afla o serie şi erau cu toţii gata să participe. Nu băgaseră de seamă că el nu mai avea ce miza, căci altminteri cunoscuţii i-ar fi sărit îndată într-ajutor. Ar fi putut şi el să le-o ceară, dar jocul se desfăşurase într-un asemenea ritm, încât fu pe punctul să renunţe măcar la o rundă. Dar tocmai ea era importantă - şi a renunţa la ea ar fi fost o greşeală, după care un nou început ar fi însemnat absurda încercare a reluării unei tăcute imitaţii. Încât jocul imediat următor şi numai el cerea şi impunea participarea.

Crupierul aştepta să-şi rostească fraza, privindu-l întrebător. Kai văzu că Fiola înţelegea situaţia în care se afla şi nota ceva grăbit pe o carte de vizită cu gândul să i-o transmită, simţi că avea de-a face cu un sânge înrudit aflat vizavi, cât şi acolo lângă el - şi, în ultima clipă, împinse fisele necunoscutei pe roşu şi se alese numaidecât cu dublul mizei.

Înapoie, mulţumind scurt, fisele împrumutate şi miză pe *impair, rouge* şi două cifre, care îi ieşiră.

O serie de trei răpi belgiencei toate fisele. Râzând mânzeşte, femeia se ridică şi plecă. În locul ei se ivi, în schimb, broasca ţestoasă cu un vraf de bancnote şi un carnet de notiţe plin ochi cu însemnări. Şi mascotă şi sistem - cum putea da greş.

Dar pierdu şi Kai prelua iar controlul. Femeia de lângă el îi ghici gândul şi atacă împreună cu dânsul. Fiola cumpără bani pe baza cărţii de vizită şi reluă şi el jocul. Banca mai avea acoperire lichidă, căci brazilianul pierduse mult.

În încăpere se mai afla o ruletă. Fiola se ridică şi miză la amândouă. Kai îi urmă exemplul şi în scurtă vreme broasca ţestoasă se făcu nevăzută. Se ivi,

însă, Bird, care făcu cauză comună cu ceilalţi împotriva băncii.

Vestea despre extravagantul duel se răspândise repede şi celelalte săli de joc se goliseră. În jurul mesei curioşii stăteau acum pe mai multe rânduri, unii încă cu ziarele parţial desfăcute, aşa cum veniseră din sala de lectură. Un crupier greşi, eveniment absolut ieşit din comun.

Febra jocului se împrăştia ca o sugestie. Tot mai mulţi inşi veneau şi participau la înfruntare. În ciuda energiei depuse se juca, totuşi, precaut. În faţa celor mai multe locuri banii erau stivuiţi pe două şi pe trei şiruri.

Treptat, banca începu să dea semne de oboseală. Ce-i drept, mai câştigă două jocuri bune, dar, în general, se văzu silită să intre în capital şi să apeleze la rezerve.

Până la urmă, Fiola şi Kai făcură apel la o soluţie extremă. Se uniră cu cele mai mari poturi pe câteva câmpuri care, curând, se văzură asaltate şi de ceilalţi jucători. La una din mese lovitura izbuti. Banca trebui să plătească sume atât de mari, încât rămase fără lichidităţi. Crupierul trebui să ceară o pauză.

Jucătorii se grămădiră la o a doua ruletă. Starea de spirit era atât de entuziast - frăţească, încât până şi bila părea înrâurită de ea. Următorul joc lovi *en plein,* cu atât de mari obligaţii pentru bancă, încât şi aici jocul fu întrerupt spre a îngădui crupierului să vină cu noi sume de bani. În sală, larma glasurilor sporise ca mugetul mării. Sporting Club-ul se asigurase de o senzaţie pentru următoarele trei zile: o întreagă sală a băncii fusese aruncată în aer.

Kai părăsi clubul foarte bine dispus, cu sentimentul de a fi dus la bun sfârşit o treabă grea. Cei care înăuntru mai gesticulau şi se foiau nu-l mai interesau.

Simţea o uşurinţă în mişcări vecină cu neastâmpărul; dar nu împrejurarea că jocul îi adusese bani era important, de altfel nici nu ştia dacă îi luase pe toţi; încerca, însă, senzaţia că ziua aceea ce i se înălţase în faţă ca un povârniş abrupt, fusese bună cu el şi-i dăruise sentimentul, încurajator şi înălţător că avea o mie de aliaţi.

Se îndreptă direct spre maşină, care-l aştepta prietenoasă, joasă şi odihnind pe roţile ei cu evidentă alură sportivă.

Pe capotă se aşezase o crustă de lut. Kai îl curăţă bucată cu bucată, fărâmând-o instinctiv între degete. După care luă o cârpă şi şterse nichelul acum cenuşiu, făcând să lucească o mică porţiune.

Brusc cuprins de bravadă, zvârli, însă, cât colo cârpa şi apăsă pe pedală. Ţinea să urce La Grande Corniche, până la Tubie, ca să sfârşească ziua cu această impresie.

Frute îşi vârâse capul sub braţul lui şi-l împiedica să conducă. Precaut şi încetinind la intervale scurte, întoarse maşina. Avenue de Monte Carlo era pustie, doar o singură siluetă se vedea venind dinspre Boulevard de la Condamine. O mică tocă, dedesubtul ei un obraz fardat şi o gură ostenită.

Kai avu impresia că era chiar cocota care ridicase fisa lui Fiola. Silueta se apropie, rămase locului nehotărâtă şi zâmbi. Subţire şi puţintică se detaşa pe fundalul străzii pustii şi al muntelui dindărătul ei, o mică fărâmă de viaţă în mişcare pe fundalul şirului de felinare şi al liniştii din jur, un biet zâmbet

profesional, nesigur ca un animal ce nu ştie ce-i poate aduce clipa ce urmează.

Kai se simţi înduioşat, zâmbetul acesta - mai mult decât o tânguire zgomotoasă - vorbea despre o tragedie pe care nici mica cocotă n-o bănuia. De altfel, nici nu era o tragedie a ei însăşi - căci în amalgamul sentimentelor demonetizate ea devenise o fiinţă insensibilă - ci pentru ceilalţi, pentru cei care la spatele ei vedeau omenescul - la spatele ei, nu într-însa.

Kai deschise portiera.

– Vreau să fac o plimbare. Ţi-ar plăcea să vii cu mine?

Fata nu se miră; meseria ei o obişnuise cu tot soiul de ciudăţenii. Făcu semn că era de acord şi urca tăcută; oricum, n-avea să dureze mult şi o să vadă ce-o să mai urmeze.

Dădură ocol rondului din faţa Cazinoului, cotiră spre Avenue des Spelughes, lăsând în dreapta strada Mirabeau şi se apropiară de primele pante. Motorul sorbea cuminte curentul de aer din carburator şi viteza crescu. În stânga se ivi zidul stâncos drept şi abrupt, în dreapta peisajul începu să se diferenţieze; uneori se întindea până departe peste curbura balustradei de piatră, ca o pânză de corabie luminata - apoi dispărea iar şi în faţa ochilor răsărea numai cerul.

Kai aprinse farurile şi direcţionă spre stânga strâmta fâşie a semnalizatorului. La o sută de metri în faţă şoseaua se desluşea ca o palidă şi fantomatică lume în mişcare, în care palmierii foşneau înalţi, negri şi puternici, pentru ca mai apoi să se piardă într-un vârtej.

Semnalizatorul gonea pe lângă maşină ca un câine

de vânătoare, ca un deget luminos şi ascuţit, ca un ac de lumină ce descoperea vedenii - o vilă cu ziduri albe, un pom cu ramuri strâmbe - resturi de stânci - poteci care la lumina slabă păreau că suie ireal de înalt, de parcă ar fi atârnat de cer şi ar fi dus spre stele.

Apoi panorama nopţii se lărgi, linia ţărmului se ivi în ample arcuiri de la Bordighera până la Cap d'Antibes. Mult dedesubt, costişa stâncoasă de la Monte Carlo şi Monaco se zărea ieşind din apă ca o spinare de bivol pe care dansau licurici. În depărtare, marea murmura uşor, cu lungi pauze şi scânteieri de spumă. Vântul avea un slab miros de sare.

Pe pante se ivea uneori o lumină ce stăruia, lăţindu-se: erau farurile unei alte maşini ce puteau fi recunoscute cu mult înainte de întâlnire, după cum măturau în trecere grădini şi drumuri. De cele mai multe ori ele o luau, însă, alternativ pe munte, revărsându-se, când suind, când coborând, luminând cu săgetări strălucitoare peretele stâncos, orbindu-i o clipă, dar zumzăind apoi prietenos la trecerea unei impunătoare limuzine. Luminiţa dinăuntrul ei lăsa să se întrevadă o doamnă în vârstă, singură în maşină; purta o blană lăsată pe spate şi dezvelindu-i nişte umeri de fată tânără.

Sus, la Turbie, Kai întoarse maşina. În tot lungul drumului fata de lângă el nu schiţase un gest. De altfel, nici el n-ar fi ştiut ce să vorbească cu dânsa. La vederea Cazinoului, o întrebă însă:

– Unde să te las?

Umbrele obrazului ei deveniseră mai regulate, iar bărbia şi fruntea netede. „E chiar drăguţă”, îşi spuse Kai, în aşteptarea răspunsului.

Privindu-l o clipă în ochi, fata replică:

– Unde vreţi. Şi numai după aceea pricepu înţelesul cuvintelor lui. Încât, stingherită şi grăbită, lămuri:

– Pe Boulevard de la Condamine.

Obrazul i se crispase iar. Ghemuită într-un colţ al banchetei apucase mânerul portierei de parcă n-ar mai fi avut vreme de pierdut.

În tot lungul drumului, gândurile lui Kai nu zăboviseră nici un moment asupra ei.

În exaltarea în care se aflase, voia să facă cuiva o plăcere şi o luase cu dânsul. Nu-i trecuse, însă, prin gând că în cursul călătoriei, pentru scurtă vreme cocota se preschimbase în femeie.

Trecând prin faţa Sporting Club-ului îşi aminti de scena cu fisa lui Fiola. Şi apucând poşeta aflată între ei, o umplu ochi cu mărci, o închise la loc şi rosti:

– Mi-ai purtat noroc astăzi - şi la fel o să fie şi mâine.

Fata aşteptă o clipă înainte să ia poşeta, iar el simţi brusc că ar putea pleca fără ea. Dar apoi, cu o mişcare obosită, o luă totuşi - era doar o sumă mare. Obişnuinţa de a nu refuza niciodată bani biruise. Şi îl părăsi fără să-i mulţumească prea mult.

Kai îşi dădu prea târziu seama nu numai că săvârşise o greşeală, dar fusese şi grosolan. Simţi nevoia să spună ceva amabil fetei - că ar revedea-o cu plăcere - că abia sosise şi că era cumplit de obosit. Dar la ce ar mai fi ajutat - ar fi însemnat doar o amânare - şi poate că dânsa nici nu l-ar fi înţeles.

Încât aşteptă până când fata coborî Avenue de Monte Carlo, o mică făptură pe fundalul pustiu al străzii.

Dinspre Sporting Club se auzeau paşii unui grup ce se împrăştia. O doamnă trecu strada. Felinarul îi

aruncă o lumină gălbuie asupra feţei. Era femeia care-l ajutase pe Kai cu fise. Era singură şi se suise în limuzină, fără să arunce măcar o privire în urmă.

Iar Kai simţi brusc că era foarte, foarte obosit.

2.

Dormi până târziu după masă, trezit de Frute cu un lătrat puternic, semn că se cerea afară. Plimbarea de seară şi-o făcură împreună - la Nisa. Frute era într-o dispoziţie ciudată; pe Promenade des Anglais făcu iar gălăgie şi dădu buzna printre plimbăreţi spre a-l saluta atât de furtunos pe unul din ei, încât cei din jur alcătuiră un cerc plin de respect în jurul perechii.

Bărbatul se opri, întoarse capul, întâlni privirea lui Kai şi se repezi la el:

– Ce surpriză! Cred că n-ai venit de mult, altfel v-aş fi văzut pe amândoi.

– Nu, ieri, dragă Lieven. Azi e prima oară când vin la Nisa.

Lieven mângâie capul câinelui.

– Îţi mai aduci aminte că ai vrut să mi-o dai pe Frute când ai plecat la Soerabaja? Era încă un căţelandru; între timp a devenit impozantă.

– Şi de asta nici nu-mi trece prin gând să ţi-o mai dau. Cât e de când nu ne-am văzut?

– Doi ani.

– Doi ani. Cum mai trece timpul. Parcă nu-s mai mult de două luni.

– Atâtea s-au întâmplat?

– Atât de puţine. Un an am trăit foarte retras. Pe jumătate din convingere, pe cealaltă din sentimentalitate. Şi nu mi-a prins rău.

– Vechea boală. Sedentarismul. Zaci de ea ca de malarie, la anumite intervale. Eu încerc să mă lecuiesc printr-o vizită la Kinsley. S-a însurat, îi place gâscă umplută şi lecturi serioase. După un an îi trece. Cât rămâi?

Kai ridică din umeri:

– Habar n-am.

– Atunci ne-am întâlnit tocmai bine. Eu plec la Monza. Vii şi tu?

– Ce, sunt nişte curse?

– Aşa şi aşa, nu-i un mare raliu. Pentru mine e, însă, important. Acum câţiva ani am cumpărat acţiuni ale unei fabrici de automobile. Şi între timp poziţia mea s-a consolidat atât de tare, încât sunt părtaş. Am construit un model nou, solid şi foarte rapid. Şi îi facem proba. L-am înscris la cursele astea ca să-l încercăm, discret, cum se comportă la un efort mai serios. Avem în vedere un scop de mai lungă durată - şi aş vrea să produc o surpriză la Marele Premiu al Europei. De asta nici n-o să forţăm maşina. Nu vrem o victorie prematură - ci doar o încercare. Te interesează?

– Da, vin cu tine.

Plecară să ia masa împreună şi cerură să fie serviţi afară. Era frumos să stea aşa, liniştiţi şi să se învârtească în jurul anilor petrecuţi împreună, precum copiii în jurul unui tort.

Statuile de bronz de la Ambassadeur ţineau în mână lampioane. În spatele hotelului Negresco răsărea luna. Insipidul Jetee pavillion din mare deveni mai suportabil când lumina ce se revărsa din ferestre se scurse în apă. Pe promenade, automobilele înaintau în rânduri strânse ca la armată. Vuietul valurilor se amesteca cu zgomotul

motoarelor.

Lieven îl luă pe Kai în maşina lui. Avea cu el un şofer ce urma să rămână la Monza ca să-i ajute pe montori. Rulau cu viteză mică. Şoseaua era aglomerata de autobuze cu burghezi cultivaţi cărora domni cu megafoane le ofereau explicaţii asupra geografiei locurilor.

La un moment dat şoseaua cotea şi se pierdea intr-o curbă povârnită, abia ghicită.

De undeva din spate răsună un claxon puternic. Lieven ridică mâna în semn de avertisment, dar de feri totuşi din cale spre a uşura trecerea celeilalte maşini.

Un automobil puternic de două locuri îşi apropie grăbit capota şi, forţând motorul, încercă să-i întreacă. Călătoarea dinăuntru văzu prea târziu că dubla curbă îi îngusta trecerea. Cu toate acestea, încercă s-o ia grăbită înaintea maşinii lui Lieven.

În acelaşi moment auzi, însă, semnalul unei maşini ce venea din direcţia inversă şi se zăpăci atât de tare, încât încercă să se răzgândească. Dar în ciuda împrejurării că Lieven încetini, distanţa se dovedi prea mică şi maşina îi fu atinsă, aruncându-i cât colo o aripă şi învârtind-o pe loc, încât trebui să dea înapoi ca să nu lunece în gol.

Amândouă automobilele erau lovite rău. Lieven porni semnalul de alarmă, iar Kai sări jos spre a fugi spre curbă pentru a opri maşinile ce veneau din direcţie opusă.

În automobilul cu două locuri era o doamnă. Plecase la drum de una singură. Palidă, tăcută, îl privea fix pe Lieven. Acesta înălţă din umeri:

– O întâmplare nefericită.

Dar ea îi explică repede:

– Din cauza mea.

– Când e vorba de automobile nu se poate vorbi de vini, o asigură el la fel de prompt. A fost o întâmplare regretabilă. Sper să vă putem repara maşina.

Şoferul despărţi aripile lovite. Lieven îşi trase precaut înapoi propria-i maşină, o eliberă din strânsoare şi încercă să vadă ce păţise.

– Numai chestia asta, la aripă, un fleac...cealaltă e întreagă.

Îşi parcă maşina într-un loc de unde putea fi văzută şi se înapoie cu Kai spre maşina femeii. Aceasta coborâse şi stătea pierdută, lipită de capotă.

Lieven ambreie motorul şi ascultă. Funcţiona.

– Cred că puteţi pleca, opina el consolator, apăsând pedala.

Dar în acelaşi timp exclamă:

– A, cred că-i ceva la roţi, şi puse pe rând în mişcare vitezele. Maşina nu reacţiona.

Şoferul scoase pernele şi covoraşele şi ridică cu cricul puntea din spate, în aşa fel încât roţile rămaseră suspendate deasupra şoselei. Dar nu se învârtiră, când puse în funcţiune motorul.

Lieven făcu un semn tinerei doamne:

– Gata, am găsit. Ori s-a rupt puntea din spate, ori e un defect la diferenţial. Trebuie dusă la un atelier.

– Dar poate că e numai un piron rupt, afirmă Kai, încercând să calmeze spiritele, şi în cea mai apropiată aşezare să controlăm amănunţit. Până acolo s-o remorcăm încet.

– Cu dragă inimă, dar ne-ar trebui un cablu, zâmbi Lieven.

– Nu s-ar putea să lăsăm maşina aici şi să trimitem

pe cineva? se interesă tânăra doamnă.

– Nu, dacă o lăsăm, n-o mai găsim deloc; în locul ăsta atât de strâmt primul autobuz care ar veni ar face-o praf, mai ales dacă la volan ar fi un italian, doritor să se ia la întrecere. Şi toţi vor asta.

Semnalizând cu mâna, rugă mai multe maşini să oprească. Un cablu, ceva - dar nu se alese decât cu păreri de rău. Se postă în calea primului autobuz. O mână de călători scoase curioasă capul prin ferestre.

Kai se târgui cu şoferul şi făcu, într-adevăr, rost de un cablu. Îi dădu adresa şi făgădui omului să i-l trimită înapoi la garaj.

Dar şoferul avea mândria lui. Îşi lăsă de izbelişte autobuzul şi călătorii, se vârî sub maşină şi oferi, de sub roţi, explicaţii.

Tovarăşul lui îl chemă prin megafon. Dar el se vârî şi mai abitir sub maşină. Resemnat, megafonul porni, cu intermitenţe, să alerteze zona.

În fine, şoferul ieşi, nu fără greutate, de sub maşină. Înainte de a se duce la datoria lui, trebuiră să-i umple, însă, amândouă mâinile cu ţigări.

Şoferul lui Lieven legă solid cablul de cele două maşini şi se aşeză la volanul celei cu două locuri, ca să-i menţină direcţia.

Atunci aflară şi că doamna Maud Philbz intenţionase să plece la Genova.

– E şi direcţia noastră, o asigură Lieven, iar în drum ne oprim la un atelier de reparaţii.

Se instalară toţi trei pe aceeaşi banchetă şi porniră. Întorcând capul spre maşina doamnei, Lieven se interesă la şofer:

– Cum stai cu frânele, funcţionează?

– Da.

– Atunci, chiar şi cu remorcă putem merge normal, observă el calm şi începu o discuţie.

După vreo douăzeci de kilometri zăriră lucind firma unui atelier. Maşina fu trasă înăuntru, i se demontă axul. După vreo oră, şoferul lui Lieven reveni şi vesti că n-o să fie suficientă o reparaţie şi că unele părţi trebuiau înlocuite. În trei zile, însă, maşina putea fi ca nouă.

Lieven o privi întrebător pe Maud Philby, care încuviinţă:

– Dacă mă duceţi la Genova, las maşina aici.

– Cu plăcere, o asigură Lieven. Oricum trecem pe acolo. Dacă mai aveţi cumva şi alt drum...

– Nu, la Genova. Sunt aşteptată.

– Deci, îi dăm drumul?

Timpul presa. Lieven conducea repede. Briza mării se făcea simţită. Apa era albastră-albastră. Cerul şi marea creau profilului americancei un bun fundal. Obrazu-i părea să aibă relief. Şi era fardat de o mână expertă.

Kai îi lăsase lui Lieven grija conversaţiei. Străina făcea parte din tipul de femei greu de clasificat la prima vedere. Pe deasupra, era şi americancă, ceea ce îngreuna şi mai mult clasificarea. Dacă ar fi fost europeană, ar fi putut trece drept o demimondenă de înaltă clasă - ca americană, putea fi, însă, la fel de bine nevasta unui misit de Bursă bolnav de ficat.

După toate aparenţele, însă, părea o exaltată, cu fumuri şi avea un mod tipic american de a confunda politeţea cu cavalerismul.

La Genova îşi luă rămas bun. Kai şi Lieven se îndreptară spre Milano.

– Drăguţă, constată Lieven. I-am văzut de mai multe ori maşina, probabil că stă la Nisa.

– Dragul meu, e cam imprudentă la depăşiri.
– În schimb e cu atât mai prudentă în conversaţie.
– E pe semne singură pe aici şi nemăritată. S-a sinchisit aşa de puţin de cele întâmplate, încât, pe drept cuvânt poţi să spui: e obişnuită cu chestii din astea şi nu pune mare preţ pe ele.
– Dacă ai cumva dreptate, ar fi o bună ocazie.
– Din contră, dacă ar fi cu un bărbat ar fi o bună ocazie.
– Eu o găsesc cât se poate de acceptabilă, remarcă Lieven, dus pe gânduri şi cred că ar fi şi cât se poate de potrivită pentru explicaţia finală.
– Eşti un tip practic, îl lăudă Kai; e foarte avantajos să începi o pasiune cu finalul şi să-ţi iei cuvenitele măsuri de prevedere înainte ca trenul sentimentelor să alunece în patimă. E teribil de practic.
Lieven se îndreptă din spate:
– O lungă experienţă...
Kai se apără râzând:
– Ştiu, ştiu - te-a învăţat că în toate treburile sentimentale să delimitezi mai întâi bine graniţele pentru ca motivele catastrofei să fie cât mai nevinovate. Numai că asta nu prea impune - ci e doar o măsură de prevedere.
– Când e vorba să valorifici sută la sută o problemă existenţială ceea ce tu numeşti prevedere are alt nume: cunoaştere, o cunoaştere bine gândită şi premonitorie.
– Cunoaşterea ta e puţin cam prea riguroasă. Ai nişte opinii foarte exacte despre sfârşit, dar să sperăm că ai nişte metode la fel de infailibile şi pentru început. Vânătoarea de astăzi n-a prea fost un succes.
Lieven clipi amuzat.

– Uiţi de maşina aflată la reparat. E un dar al cerului. Continuarea e la fel de simplă ca o temă de şcoală, ca un exerciţiu de începător. Aproape că aş fi tentat să renunţ şi să i-o las lui Hollstein.

– Cine-i Hollstein?

– Tipul care conduce astăzi pentru noi în raliu - douăzeci şi trei de ani, excelent la volan, altminteri, însă, idealist - cu calităţi care promit, un câine de vânătoare care aleargă bine, dar slab când e vorba să aducă vânatul.

– Bag de seamă că în cei doi ani de când nu ne-am văzut ai devenit şi mărinimos. Cadoul ăsta…

– Stai, nu m-am hotărât încă şi apoi poţi să constaţi că generozitatea rămâne împletită cu raţiunea - priveşte numai tărâmuri pentru care eu nu sunt încă decis.

– Cu felul ăsta de a vedea n-ai nevoie să te căieşti prea des.

Aerul devenise opac. Crângurile de pe marginea şoselei erau parcă turnate în ghips, atât erau de pudrate cu praf. Norul de calcar lucea între pământ şi cer şi se rotea în aburi albi şi lânoşi peste câmpii. Maşinile circulau aproape bară la bară în tot lungul drumului. Se îndreptau toate spre Monza.

Soarele încerca cu greu să-şi facă loc prin norul de praf care părea astfel şi mai de nepătruns. În apropierea arenei şirul de maşini se transformă într-un lanţ care abia în locurile de parcare îşi mai desfăcu inelele.

Tribunele erau pline şi respirau obişnuita nerăbdare din spaţiile aglomerate - indiferent dacă e vorba de teatre sau de piste de curse - o febră uşoară care se transmitea tuturor celor de acolo. Peste tot fluturau

steaguri, în aer pluteau baloane publicitare, motoare nevăzute îşi făceau încălzirea.

Lieven era uimit de mulţimea publicului. Împreună cu Kai îşi croi drum spre depozitul de piese de schimb, pentru a da de standul fabricii sale. Îl găsiră în plină agitaţie. Adunaţi într-un colţ, muncitorii discutau aprins. Zărindu-l pe Lieven, un tânăr veni repede spre el. Avea mâna dreaptă bandajată.

– Ce-i, Hollstein, cu bandajul ăsta? întrebă Lieven şi-i făcu cunoştinţă cu Kai.

– Mi-am prins puţin mâna.

– Păi, aşa bandajat nu poţi conduce! Ce ne facem? şi Lieven îi cercetă atent mâna legată. Cum s-a întâmplat?

– Azi după masă am vrut să mai controlez o dată dacă maşina e bine gresată şi am ridicat roţile din spate. Probabil că am vârât, însă, cricul prea mult dedesubt, pentru că, atunci când gresam, maşina a alunecat şi o roată mi-a căzut peste mână.

– Şi?

– M-a lovit, dar nu-i cine ştie ce. Pot să conduc. Lieven clătina contrariat din cap. Hollstein zâmbi cu un aer vinovat.

– Merge, vă rog să mă credeţi! Am să conduc mai mult cu stânga. Conduc foarte bine şi cu stânga, n-am neapărat nevoie de mâna dreaptă. Şi apoi, am mai lipit un croşet pentru frânare şi pornire. Îl leg bine, cu o curea, sub braţ şi e aproape ca o mână.

Şi apucând croşetul, demonstra cum avea să-l folosească, privindu-l pe Lieven, în acelaşi timp, temător şi plin de speranţă. După care se întoarnă spre Kai pentru a-i cere ajutor:

– Cred că sunteţi de acord că e cât se poate de simplu. Pe o pistă aşa de netedă n-are cum să se

întâmple ceva.

Lieven atârna între râs şi supărare:

– Toată cinstea pentru croşetul tău! E o invenţie extrem de utilă şi s-ar putea ca mai târziu să construim maşini speciale pentru el. Deocamdată să mai vedem. Acum nu poţi să conduci; ne retragem din cursă.

Hollstein avu o expresie dezolată. Mai apucă o dată croşetul şi rosti:

– Daţi-mi voie să vă arăt pe maşină; e mult mai simplu şi convingător. Am şi făcut, de altfel, câteva tururi de încercare.

Se aşeză comod pe banchetă şi ceru să i se lege cureaua. Lieven îl ţinea de braţ:

– Zău, parc-ai fi copil. Când o maşină circulă cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, la curba nordică, aşa de îngustă, ai nevoie nu de două, ci de trei mâini, ca s-o menţii pe pistă şi să nu fii zvârlit în decor. Îmi pare rău, dar chestia asta nu te poate ajuta. N-ai ce face - e foarte frumos că vrei să participi, dar e imposibil. Ar fi o imprudenţă pur şi simplu condamnabilă.

Mă duc să comunic retragerea.

Şi luând mâna legată, o mângâie amical.

– Sper ca în curând să fii iar bine; Hollstein încuviinţă şi-i urmări cu privirea.

Kai şi Lieven îşi croiră drum prin mulţime. Calea era închisă. În câteva minute urma să înceapă prima cursă.

– De ce eşti supărat, dragă Lieven? vru să ştie Kai. Băiatul face o impresie excelentă.

– Şi chiar e bun, îl lămuri Lieven, unul din cei mai buni alergători pe care am putut pune mâna, tânăr, curajos - dar, din păcate, încă imprudent, trebuie să

fii mereu cu ochii pe el. Un zgomot ca de grenadă ce exploda se apropia de ei. Pe pistă şuierau primele maşini. Lieven privi în urma lor.

– Aş fi dorit mult ca Hollstein să participe; voiam să încercăm maşina. Cred că Pesch, directorul fabricii noastre, e de acum cu ochii pe cronometru în tribună. Nu ştie încă nimic. Azi dimineaţă a fost aici şi mi-a telefonat că totul e în regulă şi că pot să vin.

Între timp, a fost la Milano şi n-a mai trecut pe la stand. El vroia să cronometreze timpul în tribună, iar eu să opresc maşina după curba de la Lesmo. În felul ăsta încercam să evităm ca maşina să facă prea multe runde. Unii s-au cam arătat curioşi la antrenamente - prea curioşi.

Şi din nou le trecu pe dinainte, zgomotos, un grup de maşini. Lieven bătu din picior.

– Domnule, ce impresie fac. Am participat la atâtea curse că n-ar mai trebui să mă sinchisesc când văd un motor în plină viteză şi, totuşi, de fiecare dată parcă tremură carnea pe mine. Păcat, mare păcat că a trebuit să renunţăm.

În clipa aceea întoarse capul. Cineva îl striga pe nume. Un montor venea fugind spre el.

– Veniţi imediat.

– Ce s-a întâmplat?

– Hollstein.

– Ce-i cu el?

– Îşi leagă centura.

Lieven se înroşi de furie şi o luă grăbit pe urma montorului. Mergând, omul îl puse la curent. După ce Lieven şi Kai plecaseră, Hollstein se întorsese foarte calm spre ei. Montorii voiau să-l consoleze - dar el parcă nu auzea nimic, examina maşina, schimbătorul de viteze, pedala - apoi se sprijinise de

capotă şi fumase o ţigară. Atunci se auzi zgomot de motoare şi prima rundă se apropiase vâjâind. În clipa aceea în Hollstein se petrecuse o schimbare. Izbise radiatorul cu mâna lovită şi înainte ca vreunul din cei de faţă să fi putut interveni îşi smulsese bandajul.

Ajunşi acolo, îl aflară foarte palid, cu ochii aruncând scântei şi buzele parcă lipite. Mâna dreaptă îi atârna inertă, iar bandajul era rupt şi plin de sânge.

Lieven apucă croşetul din mâna unui montor, dar se opri când văzu faţa celuilalt, total inexpresivă. Zvârli fierul într-un colţ şi-şi sprijini mâna pe umărul lui Hollstein.

– Ştiu şi eu cum e să fii la o cursă şi să nu iei parte. Mai cu seamă la vârsta ta e greu de îndurat, mai rău decât să pierzi o femeie. Puteai să înjuri, să faci gălăgie, din partea mea să apuci croşetul şi cu stânga - bineînţeles să-l şi îndoi cu stânga - dar, zău, nu era nevoie să faci ce-ai făcut - cred că eşti şi tu de acord.

Buzele lui Hollstein tremurară tăcute. Lieven privi mâna sângerândă.

– Nu era nevoie să câştigi cursa, voiam să facem doar o probă.

Hollstein izbuti să replice:

– Aş fi câştigat.

Albă ca varul, faţa îi era încordată de durere. Lieven îl privi lung şi, abia auzit, glăsui:

– A, de asta - şi izbucni în râs. Voiai să ieşi primul - acum chiar că poţi să spui că ai avut noroc. Dar cu toate astea, doar amânăm proba pentru prima ocazie.

Cu un efort, Hollstein observă:

– Dar atunci o să fie Marele Premiu al oraşului

Milano.

Lieven îl linişti:

– Ştiu - şi o să-l câştigăm.

Hollstein clătină tăcut din cap şi, brusc, din ochii larg deschişi începură să-i picure lacrimi, scăldându-i faţa pe care nu tresări, însă, nici un muşchi.

Atunci Kai îl dădu la o parte pe Lieven şi se propti în faţa lui Hollstein.

– Iau eu parte la cursă.

– Dumneavoastră? Când?

– Acum - astăzi.

Şi întors către Lieven:

– Crezi că se pot modifica înscrierile?

– Chiar vrei să iei parte, Kai?

– Mă atrage. Cunosc într-o oarecare măsură pista; cu maşina mă familiarizez foarte repede şi, cum nu trebuie neapărat să câştig, merită să încerc. Poţi să mă treci pe mine?

Lieven era doar pe jumătate convins.

– Nu cred. Dar dacă vrei să participi, încercăm imediat. Unde a ajuns prima cursă?

– La runda a treia, îl informă montorul.

– A doua, durează circa o oră. Avem, deci, timp să ne pregătim. Cel mai bine ar fi să mergem toţi trei la conducerea raliului - dar mai întâi la doctor.

Hollstein nu mai asculta. Luând-o înaintea lor, se îndreptă spre birouri şi îl pofti înăuntru pe conducătorul cursei. Se târguiră. Conducătorul cursei dispăru ca să se sfătuiască şi cu ceilalţi funcţionari. Un medic bandajă mâna lui Hollstein. Până la urmă veni şi aprobarea pentru Kai.

Hollstein era cu desăvârşire schimbat. Declară că-şi putea mişca de acum degetele, ba afirmă chiar că lovirea capotei îi grăbise vindecarea. Doctorul

fusese foarte mirat când văzuse mâna, probabil că se minunase de rapidul progres.

– Probabil, mormăi Lieven şi, întorcându-se spre Kai, se interesă:

– Crezi că mai cunoşti pista?

– Am parcurs-o acum trei ani. La primele runde am să fiu precaut ca să mă orientez. Cum se comportă maşina la curbe?

– Nu derapează dacă vii din mijloc, interveni Hollstein.

– Bun. Am să conduc în aşa fel ca să am timp să prind maximum de viteză. Cauciucurile trebuie schimbate?

– La fiecare rundă, toate patru. Vrem să ne convingem dacă la curbe se uzează tare, pentru ca la Marele Premiu de la Milano să fie mai bine protejate.

Apoi, Hollstein ridică capota şi-i lămuri lui Kai o seamă de particularităţi ale construcţiei. Fără să bage de seamă, se lansară într-o discuţie tehnică.

Între timp, începuse a doua cursă. Hollstein îl apucă de braţ pe Kai.

– Trebuie să vă schimbaţi. Luaţi lucrurile mele, avem cam aceleaşi măsuri. Aveţi nevoie de pantaloni, de o bluză şi o curea - sau preferaţi o salopetă? Poftim, e aici. Altceva? Cască sau o şapcă vătuită, cu întăritură metalică? Nu, nici asta; atunci o caschetă obişnuită. Ochelari? Luaţi-i pe ăştia, cu lentile mici, luminoase; pe porţiunile însorite vedeţi mai uşor denivelările pistei. La curba mare, sus, traseul e ceva mai degajat, dar în partea de jos e strâmt. Încât dacă auziţi vreun pârâit nu vă faceţi probleme. Mănuşi? Bine, merge şi fără. Volanul e cauciucat. Avea o grijă maternă.

– Dacă o luaţi tare, puteţi trece şi în frunte.

Maşina are o bună stabilitate - şi, aproape în şoaptă - poate vreţi, totuşi, să fiţi primul.

Kai clipi amuzat:

– Nu te laşi!

Tocmai se întorcea Lieven.

– Poţi să-i dai drumul. A doua cursă e aproape gata.

Motorul şi pornise, Kai se instala cât mai comod. Maşina de mare viteză îi dădea un sentiment ciudat. Vibraţiile ei nu se limitau la caroserie; se răspândeau ca un tremur în trup şi treceau în sânge.

Kai îşi luă locul la start, îşi comunică numărul şi schimbarea numelui şoferului. După două minute, megafonul îi comunică numele în tribune.

În aşteptare, Kai măsură din ochi celelalte maşini. Se aţineau între dungile văruite ca în nişte boxe strâmte; o seamă de conducători mai formulau diverse dorinţe; nu departe de Kai, careva discuta cu cineva pe care-l acoperea cu spatele.

Kai încerca să rămână calm şi destins. Băgă de seamă că şoferul care pălăvrăgea avea pantofi cafenii cu tălpi de cauciuc - că scurta de piele pe care o purta îi era cam strâmtă pe trup şi că bijuteriile femeii cu care vorbea erau realmente foarte frumoase.

După care zări şi un braţ cu mănuşi lungi, pe care avu senzaţia că le recunoaşte. Pesemne că le mai zărise nu demult. La un moment dat, şoferul se dădu într-o parte şi Kai o recunoscu pe femeia cu care călătorise până la Genova: Maud Philby.

Şi din clipa aceea simţi că întrecerea la care urma să ia parte îi făcea plăcere.

Apoi căutătura îi alunecă mai departe - dar numaidecât încercă sentimentul că era fixat. Se

prefăcu indiferent, reţinând privirea asupră-i, aparent fără a se sinchisi; fără a răspunde, îşi întoarse umerii de parcă ar fi dorit să vadă mai atent publicul, dar până la urmă schiţă brusc o recunoaştere şi salută calm şi foarte rezervat.

Recunoscu îndată mica surpriză pe care o înscenase din modul în care Maud Philby îi mulţumi: cam grăbit şi prea scurt - o necăjise deci faptul că nu fusese numaidecât recunoscută.

Nu mai privi într-acolo, dar simţi că era în continuare examinat. Maud Philby era, incontestabil, mirată văzându-l că lua parte la curse.

Şoferul se îndreptă spre maşina lui şi Kai simţi că îl măsura cu privirea, fără a lăsa, însă, să se vadă. Se instala mai comod. Era, totuşi, păcat că nu trebuia să alerge ca să câştige.

Un pocnet de armă. Muget de motoare şi maşina albă a lui Kai ţâşni ca din puşcă, întrecută însă şi prinsă între altele. Era în mijlocul bulucelii şi nu putea ieşi din ea. Grupul fruntaş se afla la două sute de metri în faţă. Prima curbă o luă cu nouăzeci de kilometri pe oră. Maşina se comporta bine; la a doua turnantă forţă nota şi ieşi cu bine din ea. Bucuros, prelua tempo-ul şi-l menţinu şi în continuare.

Încercările de a verifica comportarea maşinii la curbe îl făceau să piardă teren. Se văzuse astfel silit să se lase întrecut de două maşini. Dar, înainte de a treia rundă, dădu bici motorului. Şi, surprins de neobişnuita rezervă de putere a acestuia, aproape că pierdu controlul. Înainte de a ajunge la standul de probă, întrecu, însă, doi concurenţi.

Hollstein îi vârî o ţigară în gură, Kai trase repede câteva fumuri.

– Ce mai, se descurcă grozav.

Montorii strânseră şi mai bine şuruburile.

Maşinile din faţă aveau doi kilometri avans, dar Kai îşi intrase de-a binelea în mână şi recupera. Întrecu uşor câteva maşini şi se apropie de grupul fruntaş, plasându-se pe un onorabil loc patru în urma învingătorului. Acesta era şoferul cu care Maud Philby stătuse de vorbă.

Lieven era mulţumit.

– Ai simţit imediat maşina. Chiar crezi că are şanse la Cupa Europei?

– E foarte rapidă.

Montorii aduceau cauciucuri noi:

– Ia uite, foarte puţin uzate; marginile sunt cât se poate de bune, înseamnă că s-a comportat excelent la curbe. Ai avut, cumva, impresia că derapează?

– Nu, a fost foarte sigură. Antrenamentele trebuie să insiste în special pe tehnica luării curbelor; e o şansă pentru maşină.

– Mâine o demontăm şi vedem unde a suferit mai mult.

Un grup de maşini ce se pregăteau pentru a treia cursă trecu în fugă. Hollstein se sprijinea de barieră şi era fericit.

Îl aştepta pe constructor, dar nu-l zări decât atunci când acesta se opri în faţa lui şi-i strigă:

– Ce prudent ai luat azi curbele.

Hollstein arătă bucuros spre Kai, ridicând în acelaşi timp mâna bandajată:

– Nu eu am fost în maşină. Lieven limpezi lucrurile.

– Cât o fi ceasul? se întrebă Pesch.

Şi amândoi îşi comparară ceasurile-brăţară, iar Lieven izbucni în râs.

– Kai, dragă, e clar; până la urmă, ai atins o sută şaptezeci de kilometri.

Pesch era foarte tulburat.

– E peste aşteptări. Şi, întors spre Kai, se interesă:

– Cât credeţi că ar mai putea da maşina?

– Ştiu şi eu, zece - douăzeci...

Pesch îl privi ţintă.

– Dacă aţi cunoaşte mai bine maşina, aţi scoate cu siguranţă mai mult.

– Din păcate, n-o să se poată, îl lămuri politicos Kai.

Dar, Pesch nu ţinu seama de obiecţie.

– Trebuie neapărat să discutăm. Acum trebuie să mă duc la conducerea cursei. Nu ne-am putea vedea, însă, diseară?

Căutând privirea lui Lieven, Kai consimţi:

– Cred că da.

Lăsând din mână bariera, Hollstein le strigă mirat:

– Ia uitaţi-vă cine vine: Murphy!

Kai ciuli urechile; numele lui Murphy devenise foarte cunoscut în ultimii doi ani; era unul din cei mai celebri alergători americani. Încât întrebă:

– Ce, şi Murphy a luat parte?

– Păi, el a câştigat, îi explică râzând Hollstein.

Kai nu se interesase defel de numele celorlalţi şi era uimit că se luase la întrecere cu un concurent internaţional de un asemenea calibru. Şi în aceeaşi clipă îşi spuse că, pesemne, Murphy fusese automobilistul care se conversase cu Maud Philby. Privi curios în direcţia lui - şi-l văzu venind împreună cu dânsa.

Schimbă o privire furişă cu Lieven.

Murphy îi mulţumi lui Lieven în termeni extrem de amabili, pentru ajutorul pe care i-l acordase lui Maud Philby cu ocazia accidentului. Dânsa condusese maşina lui şi de aceea se simţea nespus de

îndatorat pentru remorcarea ei până la un atelier calificat.

Lieven îi făcu jocul, deşi era cum nu se poate mai clar că mulţumirile nu erau decât un pretext spre a lega cunoştinţă; de data asta, însă, pretextul îi convenea şi lui. Era convins că Murphy acţionase la îndemnul lui Miss Philby - deşi nu găsi, totuşi, prea fericită introducerea, întrucât, judecată bine, ea lăsa să se întrevadă între cei doi o legătură mai strânsă decât ar fi dorit-o. Ceea ce nu-l împiedică să admire remarcabila eleganţă a lui Maud Philby şi să fie gata la orice compromis; o viaţă nu prea plină de succese în această direcţie îl învăţase să nu supraevalueze legăturile afişate.

Kai nu era, însă, de aceeaşi părere. Era convins că Murphy avea mai multe motive decât Maud Philby ca să profite de prilej. Şi se simţi încurajat în această idee de faptul că Murphy evita să pomenească vreun cuvânt despre cursă, deşi lucrul s-ar fi impus de la sine din primul moment.

În loc de una ca asta, povestea tot felul de fleacuri amuzante, le comenta, le răstălmăcea, îl antrena, jovial, în discuţie şi pe Hollstein şi, din răspunsuri venite dintr-o parte sau alta, din râsul lui Maud Philby izbuti să creeze o stare de spirit relaxată - pe care, fără veste, izbuti s-o utilizeze şi, întors spre Kai, să-i spună:

– Vă felicit pentru cursa dumneavoastră improvizată; dacă v-aţi fi antrenat, m-aţi fi învins.

O spusese amabil şi nonşalant, vizibil doritor să dovedească o politeţe exagerată şi convins că ambele părţi nu o luau în serios, ci doar ca pe o dovadă de bunăvoinţă. După care, cu un nou zâmbet pe buze, de parcă era gata-gata să vină cu o

nouă anecdotă, adăugă:

– Cred că până la urmă aţi atins o sută şaptezeci de kilometri...

Şi privind într-o latură, de parcă ar fi avut multe altele de făcut, îl apucă pe Hollstein de braţ, dorind să arate că nimic nu l-ar putea interesa mai puţin decât un răspuns al lui Kai. În aceeaşi clipă, acesta înţelese, însă, că tot ce precedase avusese în vedere doar această întrebare şi răspunsul ce ar fi putut urma.

Şi cu adevărat. Murphy îşi trăda dezamăgirea atunci când Kai îi replică:

– Da, aveţi dreptate; motorul nu prea era în regulă.

Dar Murphy îşi atinse totuşi ţinta, rostind în treacăt, ca spre a-şi lua la revedere:

– Ei, acum o să ne vedem mai des pe pistă.

Kai nu voi ca prin alt răspuns dilatoriu să lase impresia că intenţiona să ascundă ceva. După acest început, îl socotea acum pe Murphy ca pe un bun, deşi cam prea grăbit diplomat şi voi să-i arate cât de indiferent îl lăsau cele întâmplate. Ridică din umeri şi se mulţumi să răspundă doar prin:

– Cine ştie - confirmând, însă, astfel mai mult decât ar fi dorit s-o facă.

În acelaşi timp, îşi aţinti, ca din întâmplare, privirea asupra lui Maud Philby şi-i citi în ochi sarcasmul pricinuit de zadarnica încercare a lui Murphy.

Împrejurare ce-l făcu să conchidă că dânsa bănuise tentativa lui Murphy de a se orienta asupra noului concurent, dar că nu-l sprijinea. Ceea ce-i făcu plăcere şi-i sugeră să dea o urmare situaţiei create.

La rândul ei, Maud Philby sesiză că i se oferea un admirabil prilej de a începe un flirt cu momente captivante şi rezultate schimbătoare. N-ar fi fost

americancă, dacă n-ar fi simţit-o; prea era mare ispita de a provoca o *gentleman like* rivalitate, de a se simţi ea însăşi cauza ei şi, pe deasupra, de a mai şi dobândi un beneficiu de pe urma celor doi parteneri. Beneficiu care, tocmai pentru că nu era încă sigur, îi grăbi hotărârea.

Între timp, Lieven îşi făcuse propriul plan. Intenţiona să iscodească cu tact relaţia dintre Maud Philby şi Murphy, pentru ca apoi s-o poată submina sistematic şi amical şi să fie pe fază la momentul decisiv; ştia că mai importantă era ghicirea şi folosirea clipei de neajutorare a unei femei - a acelor ciudate perioade de slăbiciune la care chiar cea mai decisă femeie e uneori supusă şi cade în capcana primului venit care le bagă în seamă (din fericire sunt rareori băgate în seamă) - pentru a începe un asediu în toată regula. Lieven era un soi de *marodeur* al dragostei şi nu-şi făcea nici un fel de iluzii în materie; găsea că tocmai pe acest tărâm era cel mai greu de respectat anume norme şi a lupta frontal - căci doar cu sinceritate nu pot fi satisfăcute toate cerinţele unei existenţe.

Bizarul romboid al acestor intenţii reciproc ascunse consolida cunoştinţa mult mai mult decât o mutuală plăcere. Foarte însufleţită, Maud Philby îi pofti pe toţi la o întâlnire într-una din proximele zile.

Pesch îi aşteptase pe Kai şi pe Lieven şi le propuse ca încă înainte de a se lăsa înserarea să plece la Genova. Până atunci mai erau câteva ore de lumină şi Lieven conveni că, având o viteză bună, se putea parcurge cea mai mare parte a distanţei.

Pe drum vorbiră puţin. Kai se făcu comod şi dormi câteva ceasuri. După amiaza îl obosise şi socotea că nici nu putea exista mai bună odihnă decât într-un

automobil ce gonea cu nouăzeci de kilometri pe oră - căci ceea ce se pierdea din adâncime şi regularitate era din plin compensat de senzaţia paralelă a depăşirii unor hotare. Senzaţie pe care, odată trezit, Kai i-o caracteriza plictisitului Pesch ca pe o vagabondare în neant, după care, cu conştiinţa împăcată pentru că se explicitase atât de profund, adormi iar - până când urcuşul spre Miramare îi scutură zdravăn pe toţi.

Cinară târziu seara, cerând să fie serviţi pe terasă. La spatele lor scânteiau ferestrele uşilor largi ale sălii de mese; în faţa lor, mult sub ei, mai pluteau, scoase din negură de razele răzleţe de lumină, doar nişte mănunchiuri de frunze ale grădinii cu palmieri.

Via Benedetto era cufundată într-o lumină gălbui-roşcată, în stânga se boltea, peste un crâmpei de noapte pe care-l păzea geloasă, Statione Principe. Hăt departe, undeva în beznă, spânzura stingheră firma luminoasă a hotelului Savoy.

Sprijinit de speteaza scaunului, Pesch îl întrebă pe Kai:

– Ei, cum v-a plăcut maşina noastră?

– E bună.

– Încă n-aţi cunoscut-o ca lumea. La prima cursă o să dea mai mult.

Kai încuviinţă cu capul. Pesch tăcea aşteptând. După o clipă începu iar să tatoneze.

– Până atunci e timp berechet pentru antrenament.

– Evident - până atunci şi mâna lui Hollstein o să fie demult vindecată.

Lieven interveni şi el:

– Ce ne tot jucăm de-a v-aţi ascunselea - şi de ce tot derobezi, Kai. Toţi ştim ce vrea celălalt.

– Da, aşa-i, zâmbi Kai. Aţi vrea ca eu să particip la

raliul pentru Cupa oraşului Milano.

– Exact, rosti Pesch, şi despre asta vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

– În două secunde suntem gata. N-am de gând să particip. Am sosit de numai câteva zile şi probabil că în alte câteva zile am să plec. În împrejurările care m-au adus aici e foarte greu să mă decid să rămân câteva săptămâni. Ar însemna să mă leg foarte tare şi tocmai de asta vroiam să fug.

Dar Pesch nu se dădu bătut.

– Eu aş considera raliul de la Milano doar ca un început. Principalul - şi după o pauză menită a-şi face efectul continuă - e campionatul european cu raliul montan, la care să luaţi parte pentru noi.

– Campionatul european pe pista de la Targa Florio. Ce, n-ai parcurs-o acum patru ani? - şi Lieven aşteptă încordat răspunsul.

Iar Pesch adăugă încet.

– Aţi avea totul la dispoziţie.

Kai tăcea. Pesch îşi continuă ideea:

– N-aţi fi legat decât de data întrecerii.

Kai nu răspunse nici de astă dată.

Iar Pesch încheie:

– Modalităţile, durata şi data antrenamentului vor depinde numai de dumneavoastră - şi continuă să aştepte.

Kai şovăi. Cunoştea vraja motoarelor în faţa cărora orice alt sport părea doar diletantism. În cursul după amiezii fusese din nou cuprins de ea; şi iubea schimbarea care se petrecea atunci când cineva se afla la volanul unei maşini de curse şi când toată experienţa, inteligenţa şi sensul întregii vieţi se concentrau în absurdul scop de a o lua cu câteva secunde înaintea unor inşi aflaţi în maşini similare.

Sensul recordului consta în lipsa lui de însemnătate pentru om; dar tocmai de asta presa mai puternic şi mai nepărtinitor asupra conştiinţei rezultatului, preschimbând-o în tensiune şi distilând din ea febra unei atât de mari aşteptări de parcă era vorba de o problemă de importanţă mondială - când de fapt nu erau în joc decât câţiva kilometri de spaţiu câştigat în faţa unor inşi total indiferenţi care iubeau, poate, vestele de pichet şi înfulecau cu poftă fripturi la grătar.

Kai nu subaprecia aceste senzaţii, dar ele nu i se păreau, totuşi, destul de precise, destul de depărtate de elanul cu care venise acolo. Şi refuză să li se dea numaidecât pradă. Se sculă.

– Nu, nu vreau - n-aş vrea să iau acum o hotărâre.

Pesch înclină aprobator din cap.

– Cum doriţi. Mai gândiţi-vă. Eu mai rămân o săptămână la San Remo. Vă aştept.

Întors spre Lieven, Kai se interesă:

– Am putea pleca mâine devreme? Nu ştiu ce-i cu Frute...Nu-i obişnuită să fie lăsată singură. Bun - şi acum la culcare.

Mai zăbovi, totuşi, o clipă pe balcon, reproşându-şi că nu luase şi căţeaua. Ţinea mult la dânsul şi pesemne că-i era dor. Îşi făgădui ca a doua zi să-i cumpere un kilogram de muşchi de vacă. Marea ei pasiune.

3.

Maud Philby avea o manieră de a cere tribut ce i se părea de la sine înţeleasă şi un mod de a dori să-i fie plătit, chiar dacă cel în cauză nu o voia, ceea ce era oricum mai bine decât să intre cu dânsa într-un foc

încrucişat dacă el putea fi evitat. Era familiarizată cu nenumăratele faţete ale flirtului şi nu cunoştea până la urmă decât izbânda; tot restul i se părea un bluf.

După numai o zi izbutise să descopere la Lieven tactica-i de sondare în aşteptare; fu astfel clasat şi pierdu orice interes pentru ea. Dimpotrivă, Kai opunea ispitelor ei o politicoasă nebăgare de seamă - nu se lovea, aşadar, de rezistenţă şi n-avea de aceea cum să ştie: îşi atinsese scopul sau nu?

Trăise prea mult în America spre a nu fi fost coruptă de autentic rafinatul flirt; iubea înfruntarea şi era o maestră a acestuia, dar secretul şoaptei şi al puternicei ei înrâuriri nu erau de domeniul ei.

Nu înţelegea de ce Kai nu reacţiona la farmecele ei şi o luă ca pe o împotrivire. Şi deşi nu sesiza neapărat scopul astfel urmărit, avea, totuşi, suficientă experienţă europeană spre a lua în calcul şi o asemenea posibilitate - prea puţină, însă, pentru a nu confunda tainele flirtului, această artă tipic europeană, cu surogatul ei american; pentru a-l considera nu drept cea mai fermecătoare, mai graţioasă şi oarecum melancolică variantă a taifasului, ci ca pe un sport ce trebuia musai să se sfârşească cu un rezultat bun.

Conveniseră să se întâlnească a doua zi la tenis. Maud Philby inventase o specialitate a ei: jocul în zorii zilei. Şi-i făcură pe plac, să fie punctuali.

Peste frumoasele terenuri, la ora aceea matinală mai stăruia încă cerul violet al nopţii. Băieţii de minge mai moţăiau pe la colţuri, din cenuşiul umbrelor răsăreau pitici negri, împietriţi şi vrăjiţi, statui ale unei fântâni încă invizibile, dar zgomotoase. Şi, în fine, boarea zorilor, despre care Maud Philby ştia să spună în orice dimineaţă ceva

potrivit. Avea un fel drăgălaş de a se veseli care, peste toate, o şi aranja.

Mereu la aceeaşi oră începea să apară şi briza. Părea să vină de undeva din cenuşiul zorilor ce începea şi el să se mişte, ca nişte aripi de fluture. Se făcea mai întâi simţită ca o adiere pe frunte, după care, treptat, devenea mai puternică, până când se preschimba în vânt. Din ceaţă se iţea plumburie marea într-o mereu neastâmpărată mişcare. Iar îndărătul ei cerul care se colora.

Maud Philby gândea cu fruntea încreţită.

– Două lucruri mi-a fost greu să urmăresc în viaţă, deşi m-am străduit: mişcarea acului unui ceasornic şi lunecarea aurorei pe un cer fără nori. Şi n-am reuşit cu niciunul, pentru că nu puteam să privesc fix. Cred că e nefericitul rezultat al educaţiei mele. Trăim într-o lume împrăştiată, Murphy.

Zorii zilei deveneau tot mai coloraţi. Şi, deodată, soarele se înălţă pe cer, scânteind şi împrăştiindu-şi razele. Marea fu cuprinsă de un tremur - Maud Philby afirmă că era a doua oară când vedea fenomenul - îşi schimbă culoarea, se îmbrăcă în brocart, terenurile de joc deveniră aurii, iar hotelul căpătă culorile unui flamingo culcat - tot atâtea comparaţii reuşite de Philby înainte de primul retur al mingii.

Tot o idee a ei fu şi aceea de a lua afară micul dejun. În mica sală a clubului, săltăreţele picături ale fântânii ţâşnitoare le cădeau când şi când pe mâini. Câteva mese metalice şi scaune fură împreunate, apoi li se aduseră farfuriile şi ceştile.

Maud Philby fu foarte grijulie ca fiecare să capete ce dorea. Ea se servi cu felii de pâine cu unt şi cordamă. Lieven căpătă felii mari de pepene, pe

care le stropi cu piper şi muştar, Murphy luă cafea neagră, iar Kai socoti că o ţigară mergea cel mai bine după miezuri de nuci şi migdale.

Maud Philby fu, totuşi, de părere că nu se putea trăi numai cu fum - una din cele mai incontestabile calităţi ale ei era aceea de a nu profera la masă decât cele mai evidente banalităţi şi a nu încerca să sperie prin spirit - Kai se lăsă înduplecat către ceva mai consistent. Ceru să i se aducă un ananas.

Chelnerii se executară; doi dintre ei ţinură strâns ananasul, un al treilea veni cu o presă de fructe şi pahare, un oberchelner supraveghe operaţia şi-l servi solemn pe Kai cu suc, gheaţă şi un pai.

După care înapoiară cu toţii rachetele şi plecară, căci începuseră să vină primii clienţi şi Maud Philby găsi că era deprimant să dea ochii cu ei; propuse, în schimb, ca proxima întâlnire să fie peste două ore.

Şi, într-adevăr, la unsprezece se întâlniră iar, făcură un tur pe faleză şi schimbară obişnuitele observaţii depreciative ce conferă unor astfel de plimbări farmecul intim al maliţiei. Lieven, în special, se remarcă prin comparaţii cvasi vizionare în judecarea fizionomiei unor englezoaice.

Lui Maud Philby îi plăcea ca după o plimbare să bea ceva din pahare înalte şi să flecărească; şi nu se dădea deloc în lături nici ca în astfel de ocazii să aprindă un foc şi să-l aţâţe precaut.

Încât nu i-a fost deloc greu ca, în timp ce se odihneau, apăraţi de soare sub agreabilele umbrele roşii ale cafenelei, să povestească că maşina accidentată tocmai venise de la atelier.

Şi calculase bine. Murphy bănui că aveau să urmeze momente neplăcute pentru Lieven sau Kai; presupuse că cei doi fuseseră neatenţi şi că, în orice

caz, ar fi putut evita ciocnirea cu o maşină condusă de o doamnă. Şi se interesă grăbit de cauza accidentului.

Dar aşteptatul rezultat nu veni. La rândul ei, înviorată, Maud Philby îşi descrise stângăcia, ba o şi exagera spre a sublinia mai bine prezenţa de spirit a lui Lieven.

Era un început ce-i părea extrem de promiţător. Căci Murphy se întrista pe dată.

Tăcu şi încuviinţă doar printr-un semn al capului ce voia să arate că ceea ce tocmai povestise Maud fusese cât se poate de firesc şi că cei ce urmau un curs de şoferie o aflau, din primul moment, de la instructorul lor. Şi spre a da mai mare greutate impresiei dorite adăugă neglijent: - da, da, turnându-şi, în acelaşi timp, absintul peste bariera de gheaţă a paharului.

Urmă o tăcere semnificativă. Lieven nu voi să replice că lucrurile fuseseră cât se poate de clare, ci alese tactica contrară. Declară nonşalant că Miss Philby fusese prea amabilă. Căci tocmai pentru că trăsese brusc volanul într-o parte făcuse ce se cerea în clipa aceea, căci dacă totul s-ar fi petrecut cum tocmai povestise ea - şi zâmbi foarte prietenos - maşina s-ar fi dat, fără îndoială, peste cap.

După care îşi aprinse tacticos o ţigară. În astfel de clipe, asemenea mărunte îndeletniciri au farmecul lor. Murphy refuză explicaţia. Şi, întors spre Maud Philby, rosti:

– Acum e la modă să cumperi covoraşe la Genova. Am văzut acolo nişte Ispahanuri grozave. N-aţi vrea să faceţi o plimbare - să vedeţi?

Philby fusese îngrijorată că discuţia ar putea lua altă întorsătură. Şi răspunse repede că acum, când

maşina era din nou în regulă, chiar voia să plece şi nu numai la Genova, ci şi la Milano ca să vadă întrecerea pentru Cupă.

Situaţia devenea tot mai interesantă. Maud Philby socoti că, în ce o privea, făcuse tot ce trebuia. Era plăcut să-l audă pe Murphy comandând, cu glas scăzut, un absint şi să-l vadă pe Lieven fumând. Şi totuşi, lucrurile se cantonau într-o rezervă prea diplomatică. Încât le mai impulsiona puţin, întrebându-l pe Lieven dacă întrecerea era realmente foarte importantă.

– Nu cine ştie ce - mijlocie, o lămuri el precaut, ocolind un răspuns precis.

Murphy asculta de după paharele lui de lichior:

– Totuşi merită s-o câştigi.

– Evident, replică laconic Lieven. Murphy trecu la atac:

– Participaţi şi dumneavoastră?

– Deocamdată nu ne-am înscris, i-o întoarse Lieven.

– Depinde de faptul dacă şoferul dumneavoastră o să fie până atunci restabilit?

– Aţi ghicit, conveni Lieven în doi peri.

– Credeam că rana e serioasă, stărui Murphy.

– Chiar este.

– Păcat. Înseamnă că n-o să luăm startul împreună.

– De ce nu? S-ar putea că da. Lieven era supărat pe american şi bucuros că-l putea duce cu preşul.

Maud Philby ascultase atentă. Zâmbitoare, ca pentru a-şi cere dinainte iertare pentru o remarcă naivă, se interesă la Kai:

– Dar poate că-l înlocuiţi chiar dumneavoastră pe şoferul rănit?

Murphy zvârli imediat o căutătură rapidă în direcţia lui Kai şi deveni bănuitor:

– Vă rog să mă scuzaţi; nu ştiam şi nici nu m-am gândit la asta, altfel aş fi întrerupt discuţia.

Şi privindu-l, în acelaşi timp, bănuitor şi politicos:

– Suntem, dar, într-o oarecare măsură, rivali.

În ciuda acestei încercări, nu izbuti, totuşi, să capete încuviinţarea lui Kai, un răspuns mulţumitor. Presimţea în Kai o mai mare primejdie decât din partea lui Hollstein şi ar fi vrut să se orienteze din vreme.

Faţă de Lieven avea de acum o puternică aversiune. Pe Kai încerca, însă, să-l neutralizeze.

Foarte mult îl deranja împrejurarea că Maud Philby se dovedea versatilă şi cochetă. El consimţise la cunoştinţa pe terenul de curse pentru că sperase să afle ceva şi să-i testeze pe adversari - nu-i trecuse o clipă prin minte că lucrurile ar putea lua altă întorsătură. Maud Philby se amestecase hodoronc-tronc în toate astea - deşi tocmai ea ar fi trebuit să se mulţumească cu rolul cel mai şters.

Şi, totuşi, dânsa părea să se simtă foarte bine. Se ocupa de Lieven şi purta cu el o discuţie plină de ironie despre Sporting Club şi noii lui membri.

Pe asfaltul din faţa Corso-ului, Kai zări o limuzină ce tocmai oprise. Văzu coborând o femeie şi o recunoscu pe partenera de joc din prima seară; era singură şi o lua încet de-a lungul promenadei. O mişcare a capului şi ţinuta umerilor îi amintiră de o altă imagine: convorbirea cu Fiola în timpul dansului de pe terasa Cazinoului. Şi avu impresia că era chiar ea.

După numai câţiva paşi, femeia fu salutată de cineva şi dispăru în mulţimea pietonilor. Kai o privi pe Maud Philby şi zâmbi; şi dintr-o dată simţi că îi

plăcea foarte mult, o chemă la el pe Frute şi o mângâie pe gât. Orchestra începu să cânte. Era bine dispus. Luase o hotărâre.

Orchestra cânta melodii duioase pentru vioară şi ultra siropoase cantileme în care, ici-colo, interveneau, la răstimpuri neregulate, sunete de instrumente metalice ce se succedau în sincope violent contrapuse până când, epuizate, reveneau la tema iniţială.

Cu trompeta se întâmpla, însă, ceva. Putea lua sunete foarte înalte, dar când cobora şi voia să fie foarte gravă, profundă, gemea şi doar rareori îi reuşea un ton curat. Lucru observat până la urmă şi de trompetist, un ins gras la faţă. Clătinând din cap, ciocăni şi ascultă ca un doctor ţeava, căută ceva înlăuntrul ei, încercă, iar încercă, clătinând deopotrivă capul şi trompeta şi sfârşi prin a se da bătut.

Rezemându-şi instrumentul de genunchi, continuă, totuşi, să citească filele cu note. Căci, scos din rutina lui, nu ştia ce altceva ar putea face. Un timp bătu tactul cu piciorul, apoi renunţă şi la asta şi omul bine hrănit, în care o inimă solid durată şi precizia hăţişului unui creier complicat se dovedeau neputincioase în faţa unei trompete astupate, rămase locului, inactiv, cu un zâmbet de copil neajutorat - în vreme ce ceilalţi continuau să cânte.

Ceea ce putea fi prea bine socotit şi ca un tragic secret universal.

La despărţire o întrebă calm pe Maud Philby:

– Aţi vrea să facem azi după amiază o plimbare? Eu aş dori să trec graniţa ca să rezolv ceva. Şi ar fi plăcut dacă aţi veni şi dumneavoastră.

Surprinsă mai întâi, dar bănuind că putea fi ceva în legătură cu convorbirea dinainte, Miss Philby acceptă fără ezitare.

– La ce oră?

– Dacă sunteţi de acord, la cinci.

– E bine. După care-l rugă pe Murphy să ia masa cu dânsa.

– Murphy devine o figură tragică, remarcă Lieven în mers.

– Pentru moment eu îl găsesc mai degrabă amuzant - şi Kai fluieră uşor, ca pentru dânsul.

– Dar devine tragic. Deocamdată ne mârâie pe amândoi; nu ştie la cine să se repeadă. Am mai cunoscut asemenea situaţii. De obicei vinovat e socotit cel care nu pare.

– Şi cine ar fi cel care nu pare?

– Evident că tu! Kai izbucni în râs.

– Ai uneori nişte idei de roman antic. Amândoi suntem cei care nu părem.

– Adică?

– Mă tem, în special, că tu îţi faci iluzii. Ştii că din toată chestia asta n-o să iasă nimic?

– La început pare totdeauna aşa, replică Lieven pe un ton superior.

– Ai să vezi. Am putea şi paria. Miss Philby n-are nici un amestec.

– Deocamdată, în ce ne priveşte pe noi. Dar Murphy...

– Dragul meu, singura şansă a unui tip ca Murphy e că alungă plictisul, dar e dat deoparte când se arată ceva mai bun. Însă cum tot ce-i bun trece repede, are toate perspectivele ca după aceea să fie iar băgat în seamă. De asta şi rezistă mai mult decât alţii.

Ar fi cea mai mare greşeală să crezi că valoarea e şi de durată. Asta-i o escrocherie pentru plebe a apostolilor progresului. Valoarea e totdeauna pasageră, mediocritatea e stabilă. Averea e totdeauna legată de necazuri, mai ales când e făgăduită cuiva, dar ulterior refuzată.

– Raţionezi cam obscur.

– Nici n-am de gând să raţionez prea mult, ci să atac. Lieven tăcu uimit. Şi Kai continuă hotărât:

– Şi începând chiar de azi după amiază. M-am gândit că ar fi bine să rămân mai mult pe aici. N-are nimic de a face cu chestia asta şi, totuşi, de asta rămân. Uneori e de ajuns un impuls din cu totul altă direcţie spre a duce undeva. În primul rând vreau ca în proximele zile să-l caut pe Fiola; să-l întreb ceva.

Lieven nu pricepu prea bine sensul acestei schimbări; nici nu mai voi, de altfel, să asculte şi-şi propuse doar să îmbine cu mai multă vigilenţă experimentata-i metodă a expectativei.

Kai o găsi pe Maud Philby aşteptând în holul hotelului. Se urcară în maşină şi porniră.

După amiaza era plăcută; mai era o oră bună până la amurgul care, pe Riviera, n-are egal. Sub cerul cristalin, marea lucea la orizont în culoarea vişinii putrede. Golfurile nu mai erau puternic luminate, ci rânduite în umbre inegale. Vegetaţia se prăvălea peste şosea, abia reţinută de gardurile grădinilor, de parcă ar fi vrut să îngroape tot sub lăcomia-i verde şi înflorită.

Pe suprafaţa mării lunecau corăbii de pescari cu pânze bej sau maronii. Uneori, de pe una din ele, se auzea o chemare, sonoră şi ascuţită ca un strigăt de gaiţă, venind parcă de undeva din aer.

– După amiaza asta e ca o portocală, observă Maud Philby. Nu ştii dacă să te bucuri de ea doar privind-o sau s-o cojeşti şi s-o muşti.

Kai nu se aştepta la comparaţii atât de sugestive; în clipa aceea era mai preocupat de autocarele care, ca nişte insule de ştiinţă, răsăreau din curbe cu traducătorii şi microfoanele lor. Cu toate astea răspunse, atent la dispoziţia poetică a companioanei de pe bancheta de alături, oarecum la unison, dar mai categoric:

– Amândouă. Şi socoti că oferise suficient obiect de meditaţie, iar lui însuşi linişte până la sosire.

Căci nu-i făcea plăcere să amestece conducerea maşinii cu o discuţie despre o stare sufletească.

Următoarea întrebare a lui Miss Philby fu, de altfel, mult mai uşoară:

– În ce direcţie mergeţi?

Cu o expresie de om ce ţine să păstreze o taină, Kai o lămuri:

– În jumătate de oră suntem acolo.

Maşina zumzăia. Un pod, nişte ruine - apoi iar şoseaua, agave şi palmieri, iar printre ei case. Pe străzi se auzeau glasuri de fete cântând, familii tăifăsuiau în faţa uşilor deschise; îndărătul gesturilor lor se zăreau, aurite sau umbrite, coridoarele caselor.

– Chiar nu vreţi să-mi spuneţi încotro ne îndreptăm?, mai vru să ştie Maud Philby.

– Am ajuns. Şi Kai coti spre intrarea hotelului Royal. Ceru portarului să ducă doctorului Pesch cartea lui de vizită şi să-l anunţe că-l aştepta acolo.

Pesch coborî odată cu portarul. Kai îi făcu cunoştinţă cu însoţitoarea sa şi-i spuse:

– Acum câteva zile ne-am despărţit fără a duce la

bun sfârşit o discuţie.

Pesch conveni că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile:

– V-am spus că vă aştept.

Întors spre Maud Philby, Kai îi explică:

– Dr. Pesch este constructorul maşinii pe care am condus-o la Monza.

Maud Philby înţelese şi deveni fermecătoare. Kai mai voi apoi să ştie:

– Cine s-a înscris până acum pentru Cupa milaneză?

Pesch îi cită câteva nume.

– Atunci o să fie o întrecere pe cinste. Dumneavoastră v-aţi înscris?

– Nu, nu dorim decât să lansăm o maşină. Dacă doriţi s-o conduceţi, o înscriem.

Kai socoti simpatică dârzenia lui Pesch. Omul nu avea nici o garanţie în ce-l privea, nu-l cunoştea, ştia doar de la Lieven că mai participase la raliuri şi se bizuia pe inspiraţia lui; era tipul de ins care câştigă; pentru că, de fapt, nu inspiraţia, ci consecvenţa contează...

Plecând capul spre Pesch, Maud Philby voi, la rândul ei, să afle:

– Şi cine credeţi că e până acum favoritul printre cei pe care i-aţi amintit?

După o clipă, Pesch îi răspunse:

– Murphy.

Miss Philby îl privi radioasă pe Kai, iar acesta gustă amuzat comportarea ei şi, de pe poziţia unei decizii demult luate, îi aprecie şi mai mult asiduitatea. Şi ca să nu-i strice plăcerea, luă un glas şi mai hotărât când îi explică lui Pesch:

– Am venit să vă spun că eu am să conduc maşina.

Peste o săptămână încep antrenamentul.

Pe drumul de înapoiere, Miss Philby fu tăcută. Se bucura pentru ce avea să urmeze şi pentru ştirea pe care urma să i-o dea lui Murphy. Viaţa avea, într-adevăr, momente pentru care merita să trăieşti.

4.

Fiola descoperi cupa de argint:

– Coctailul ăsta a avut nevoie de trei săptămâni ca să se aşeze. Ultimele trei zile a stat închis în gheaţă ca să absoarbă sucul de portocale adăugat - acum e gata. Nu mai e nevoie decât de un strop de cafea şi de câteva picături de Angostura.

Luând paharele, le roti marginile în lămâi tăiate jumătăţi, după care le cufundă în zahăr pudră ce se cristaliza pe dată. Apoi adăugă praf de gheaţă, scutură bine cupa şi turnă amestecul în pahare.

– Fără pai, însă, dacă vreţi, puţină lămâie. Şi-i oferi lui Kai feliile.

Încăperea era scăldată într-o lumină incertă ce da contururi mătăsoase obiectelor. Lângă ferestre erau plasate şezlonguri; pe taburete joase odihneau pachete cu ziare.

– N-aţi mai fost de mult pe aici.

– De atunci, din prima seară, n-am mai jucat.

– Acum câteva zile a fost zarvă mare. Insul cu broasca ţestoasă s-a crezut înşelat şi a protestat atât de vehement, încât amuleta i-a căzut. Şi a fost teribil de caraghios să vezi cum, nebăgată în seamă, broasca se târa de acolo, încet şi solemn, în timp ce el gesticula cu toate membrele. Proaste maniere mai au câte unii.

Kai privea pe fereastră; două bărci cu motor

părăseau pătratul şi micuţul port al Monaco-ului. Voia să se intereseze la Fiola de necunoscuta parteneră de joc şi-şi tot muncea creierii cum să înceapă. O timiditate de neînţeles îl împiedica să întrebe de ea şi gândul îl depărta tot mai mult de realitate.

Fiola îl scoase din visare.

– Sunteţi undeva departe cu gândurile...

Kai tresări, surprins. Voise tocmai să-şi precizeze întrebarea, când se pierduse în trecut. De vină era, poate, lumina acelui gri deschis, strălucitor, îndărătul căruia puteau fi bănuite lucruri de odinioară - îşi amintise de juna Barbara, de clipa când se lipise de el, în boxă, la spatele calului ei, în întuneric, iar pe faţă i se citise expresia unei proaspete treziri a simţurilor. Fusese o imagine foarte limpede, pe care o mai întrevedea, parcă, printr-o fereastră străvezie, în faţa scaunelor, ziarelor şi interlocutorului său, topindu-se fără voie şi gata să revină.

– Aveţi nişte coctailuri remarcabile, constată el într-un târziu. Tocmai îmi spuneam dacă merită să trăieşti fără un scop. Poate că mai bine e să te întorci din drum, să închizi ferestrele şi să devii sedentar. E un lucru pe care începi să-l doreşti după un număr de ani. Şi poate că, cine ştie, e şi o lege a naturii.

– Da, aşa-i. Dar nu cred că se potriveşte oricui.

– Alergi mereu după ceva până ţi se taie răsuflarea şi te laşi zvârlit ca o minge în vârtejul trăirilor, mânat de senzaţia propriului eu. Uneori mi se pare că mă aflu la o răscruce a cărei principală ţinta este o sporită conştiinţă de sine, limpezită de scepticism - iar pe de altă parte că duc o viaţă cu un scop şi o

înţelegere bine întemeiată, ancorată şi întărită de cunoaştere şi voinţă.

Fiola se ridică.

– E de mirare, dar mi se pare că vreţi să vă însuraţi.

După o scurtă tăcere, Kai observă:

– Până la urmă am să ajung cu siguranţă şi acolo. Şi clătinând din cap, adăugă: - dar cu dumneavoastră despre altceva voiam să vorbesc.

– Azi e zi de primire la prinţesa Parma. Fiola adeveri.

– Pentru starea dumneavoastră e minunat. Mergem împreună. Dar ar trebui să ştiţi, oamenii care cutreieră mările laudă totdeauna porturile. Dumneavoastră n-aţi suporta, însă, ca cineva să vă lege într-un port.

Prinţesa Parma era o doamnă în vârstă. Avea dificultăţi la mers şi nu putea fi nicicând văzută fără baston. Poseda o casă mare, ce nu se remarca neapărat prin unitatea ei. O seamă de încăperi erau doldora de colecţii de mare preţ, dar ea nu le călca niciodată pragul.

Pe Kai şi pe Fiola îi invitase la o serbare cu măşti. În seara aceea clubul era pustiu. Portarul căsca în uniforma-i galonată, iar crupierii tronau singurateci, ţepeni şi plictisiţi, la mesele lor ca nişte zeităţi chinezeşti. Doar la câteva mese jucau nişte turişti străini, răzleţi. La serile prinţesei Parma lumea înţelegea să fie punctuală.

Kai începu să se pregătească din vreme, ba chiar prea de timpuriu. Îi plăcea ca, după o baie bună, să zăbovească mai întâi o vreme într-un şezlong în frotirul moale al unui halat gros - cu picioarele întinse, cu jumătăţi de gânduri, o ţigară Virginia, la

fereastră, printre ziare, cărţi cu numai primele patru file tăiate, în mici visări, pilindu-şi unghiile.

După care porni să se îmbrace, dar fără să se grăbească. Ajuns la cravată, îşi aminti ceva. Şi urmându-şi gândul - se privi brusc în oglindă, cu faţa mult întoarsă într-o parte, mirat şi uimit în acelaşi timp de cât de uituc putea fi. Îţi ascuţi briciul de bărbierit. De jos se şi auzea claxonul maşinii lui Fiola.

I se păru curios să călătorească într-o maşină închisă, obişnuit cum era cu una decapotabilă - iar şi mai curios că nu el era la volan. O insulă mică şi ciudată - trecând cu un zumzet uşor pe lângă grădini de duzi. Coloane cafenii mâncate de vreme - o stemă spălăcită, căreia abia i se mai ghicea relieful - foşnet de pomi în beznă, alei ce păreau că reazemă cerul, iar înainte de sosire extravagantă lumină a maşinilor, făclii, becuri, taluzuri de auriu, roşu şi culori deschise, măşti, costume, mătase...

Prinţesa Parma îşi primea prietenii într-o încăpere mică, retrasă. Nu era musai să fie salutată - cine voia, putea să rămână neştiut până la scoaterea măştilor.

Cele mai multe încăperi ale casei fuseseră pregătite pentru serbare. Unele rămăseseră, totuşi, neluminate.

– Sunt odăile japoneze, explică Fiola, rămân totdeauna rezervate.

La venirea lui Kai şi Fiola, prinţesa părea istovită.

– De o oră a tot trebuit să ascult cum, la scurte intervale, erau povestite mereu aceleaşi lucruri - asta oboseşte. Veniţi cu mine, aş vrea să mă odihnesc puţin.

Şi sprijinindu-se de braţul lui Fiola, îi conduse în odăile japoneze. Încăpătoare, dar nu prea mari şi cu pereţii neîntrerupţi de tablouri. Câteva saltele, una peste alta, şi nişte perne. Iar în aer o adiere de mimoze.

Ferestrele aveau deschizături largi şi înalte ce ajungeau aproape până la podea; îndărătul lor se zărea, ca o secvenţă dintr-un film color, imaginea scânteindă a sărbătorii. Din întunecatele culise ale parcului răzbătu un şir de făclii ce se clătină, ici-colo, apoi trecu mai departe. Tăcut, undeva în zare şi impunător, peste cununile copacilor se înălţă un soare care crescu tot mai mult, zăbovi o clipă, după care căzu, moale, într-o latură, împrăştiindu-se în scântei albastre şi argintii. Artificiile plesneau, noaptea era sfâşiată de coloane scânteietoare, pulbere lucitoare şi învolburări de flăcări.

– Când eram copii şi era o serbare, stăteam târziu în odăile noastre, cu lumina stinsă - căci fusesem de mult trimişi la culcare şi ne lipeam obrajii de ferestre, cu mare grijă să nu fim văzuţi, dar tremurând în aşteptarea focului de artificii din grădină. Ne era frică să respirăm în faţa acelei lumi romantice. Mai târziu mi s-a explicat că era durată doar din pulbere de magneziu - dar eu fugeam şi nu voiam să ascult asemenea lămuriri, căci nu voiam să ştiu cum luau naştere aurorele de o clipă.

Acum am părul alb, când umblu am nevoie de baston şi spun toate astea foarte sentimental. Dar treci şi peste asta, căci într-o viaţă care a avut un anume stil ambiţia nu durează mult. Îmi plac şi acum focurile de artificii şi continuă să-mi placă să le văd din spatele ferestrei stând în întuneric. Căci îndărătul lor e un alt foc care se înalţă, durează mai

mult şi te lasă mai gânditor.

Stelele erau acum singure în arcul ferestrelor. Prin faţa acestora răsuna un râs feminin, reţinut, se scurgeau chipuri ce dispăreau apoi în parc. Ca nişte fluturi mari, lampioanele se ghemuiau şi întârziau în frunziş.

Prinţesa Parma se ridică şi rosti precaut:

– Nu-i bine să stai prea mult aici. Cred că începi să filosofezi - şi o filosofie cu atâtea sentimente nu-i valabilă. Să mergem.

Un grup de măşti se bulucea pe trepte şi culoare. Servitorii împărţeau grupurile în încăperi şi la măsuţe pe care aranjau piramide de răcoritoare. Pe terase fuseseră rânduite bufete joase de cristal.

– Haideţi la chioşc, rosti Fiola, se dansează ca în barurile pariziene.

Pe după pomi explodau artificii verzi. Fiola le privi lung şi continuă:

– Acum e iar în odaia ei japoneză, singura care rămâne neluminată, şi-şi lipeşte faţa de geamuri, cum a făcut când a fost copilă şi încearcă sentimentul sub-pământean din clipa când mormântul inimii e gol şi povara dispărută...Asta-i clipa ei şi uneori îmi vine a crede că numai de asta şi organizează serbări. În felul ăsta revine.

– Poate că e şi o refulată înclinaţie spre romantism.

– Nu, e adevărat, există o asemenea înclinaţie, dar niciodată refulată. Are o viaţă plină îndărătul ei. Mai sunt încă aici bărbaţi pe care i-a iubit. Mai mult, puteţi găsi şi bărbaţi pe care i-a uitat. Căci era atât de vitală, încât uita pur şi simplu ce ştergea din amintire când era interesată de alţii. N-am văzut nicicând o femeie mai sinceră. Vorbea cu oamenii care-i plăceau fără să fie greşit înţeleasă, atât de

ireproşabilă îi era reputaţia. Bărbatul cu care a fost măritată la şaisprezece ani a devenit, graţie ei, ministru, deşi era un prost crescut. A avut o viaţă plină în multe staţiuni şi există bărbaţi de rang înalt care n-au s-o uite niciodată. Acum stă la fereastră în întuneric. S-a întors la tinereţea ei - mai umană, mai bună - dar s-a întors.

– Ne întoarcem în cerc la discuţia noastră de la club. În ultimele săptămâni m-am gândit de multe ori la ea şi simt totul ca aproape o criză: periferică sau centrală, interioară sau exterioară.

– Dacă sunteţi atât de apăsat de idee, n-o să ne putem înţelege. Eu aş miza pe periferie. Ne-am obişnuit prea mult cu o proastă gospodărie, încât nu mai suntem buni de grădinari.

– Şi una şi alta pot deveni obişnuinţă.

– Grădinăritul da; pentru că cere şi obişnuinţă - cealaltă este, însă, un protest împotriva obişnuinţei. Iubim ritmul, asta-i tot. Dar nu sunteţi un partizan al teoreticienilor artei de a trăi; pasiunea pentru ritm e în mod necesar mereu legată de superficialitate.

Kai schiţă un gest de apărare.

– Nici eu nu sunt de acord, continuă Fiola. De aceea nici nu întrevăd că ar fi vorba de o criză, cum afirmaţi dumneavoastră. Nu văd contrariul care ar justifica-o. Şi noi avem o viaţă interioară, la fel ca cineva care iubeşte o singură femeie (biata de ea) şi declară că totul pe lume e zadarnic. Dar de asta ne-am şi prelucrat cum se cuvine organele, pregătindu-le pentru trăiri; - aceste filtre nu neglijează cu siguranţă nimic din ceea ce egocentrismul lasă să treacă. Singura deosebire e ritmul. Noi suntem mai rapizi, mai vioi şi realizăm astfel multe. Iubim multitudinea, ca alţii puţinătatea şi ea ne este la fel

de indispensabilă ca şi ce-i mulţumeşte pe ei. Această deosebire este numai una de grad, nu de esenţă. De ce să fim modeşti, atunci când acest lucru nu duce departe. Sau vreţi să vă subordonaţi şi acestei sugestii a vulgului? Kai şovăi o clipă.

– Nu mă pot hotărî. Uneori sunt năpădit de amintiri şi nu ştiu ce atitudine să iau. Şi, totuşi, nu-mi vine să le alung. Sunt de câtva timp aici - destul pentru acest peisaj obositor prin frumuseţea lui şablonardă care plictiseşte. De ce nu plec? N-am curajul s-o fac, din cauza senzaţiei că pierd ceva. Deşi nu ştiu ce anume.

Rămas locului, Fiola fu cuprins de un acces de râs.

– E cumplit să vă aud vorbind aşa. Ce mai, e vorba de o femeie. Ce idee!

– Nu-i vorba de nici o femeie şi, în orice caz, nu la modul în care credeţi dumneavoastră. Iar cea mai bună dovadă e că tocmai voiam să vă întreb despre o femeie pe care nu o cunosc.

– Ar putea fi şi o dovadă contrară.

Kai îşi tăie o narcisă - nu ştia ce să spună. Avea dreptate Fiola. Complexul care îl neliniştea era legat de imaginea tinerei Barbara; se afla undeva într-un plan secund, dar mereu prezent în el. Iar la fel de categoric era şi imperativul ca Barbara să nu devină vreodată un episod. Dacă se hotăra pentru dânsa, atunci decizia trebuia să fie durabilă, orice s-ar întâmpla, Barbara - însemna o viaţă tihnită, neasemuită. Ciudat, ce atracţie putea exercita o asemenea perspectivă...

– Şi fără speranţă, oftă Kai.

– Camera japoneză e de vină. O consolare e că cine-i atât de bântuit de dorul după statornicie nu şi-l împlineşte niciodată.

În faţa lor, pe prundiş, se afla chioşcul. Fusese special construit pentru dans. Podeaua era căptuşită cu plăci de sticlă. Printre plăcuţe şiroiau fire luminoase şi raze mate de reflector ce-şi schimbau alene culorile. Altă lumină nu era.

Feţele abia dacă puteau fi văzute; lumina n-ajungea atât de sus. Numai când şi când o buclă, un fragment de frunte, o ureche. Doar picioarele erau luminate şi aveau propria lor existenţă care, în costumaţii strâmte şi genunchi mici, se mişcau în ritmul muzicii. Mătăsuri de Pierrots, amestecate cu cascadele de şoapte ale pompoanelor lunecând printre fâşii slabe de lumină - şi glezne lungi, zvelte, luminate în dungi până sus la şolduri şi prinse strâns în stofe.

Kai nu zăbovi mult. Nu suporta acrobaţia aceea erotică, faţă de care încerca o reală repulsie, cu atât mai mult cu cât era însoţită de muzică. Ieşi singur afară, găsi o alee întunecată şi o luă de-a lungul ei. Dintr-un loc avea o vedere bună asupra terasei; dar rămase mai departe în beznă, cu masca în mână, destins şi liniştit.

Dintr-un drumeag lateral se auzeau paşi uşori, probabil de femeie. Nedesluşit zări şi făptura care se apropia; aceasta îl atinse în treacăt şi se sperie trezindu-se atât de aproape de un bărbat. Kai se scuză şi explică că fugise din chioşc, căutând acolo o clipă de linişte.

– Am crezut că o să treceţi fără să mă vedeţi şi mi s-a părut că era mai bine să nu mă manifest. Şi după o clipă:

– De aici e o vedere atât de echilibrată asupra bufetelor.

– Dar şi foarte platonică. Socotiţi că se armonizează cu bufetele?

– Când nu ţi-e foame, da. Şi, de altfel, îţi poţi oricând schimba părerea.

– Un fel de a vedea foarte practic, dar nu pentru toată lumea.

Kai zâmbi.

– Vă rog să ţineţi seama că vorbim despre fleacuri. Ar fi şi foarte obositor ca pentru orice mărunţiş să ai o părere bine definită. Şi, în plus, ar fi şi plictisitor. E mai bine să ai o rezervă de opinii gata pregătite din care să scoţi ce ai nevoie. E un fel de a avea mereu mărunţiş pentru ocazii întâmplătoare.

– Iar pentru cele importante echipamentul convingerilor?

Kai deveni atent. Dăduse peste o replică ce oscila între ironie şi joc şi gata să se preschimbe, la rigoare, în inocenţă, dacă cineva ar fi vrut să o ia drept bună şi să insiste. Nu dai zilnic peste cineva care să te pună la punct cu atâta calm şi ar fi fost total nepotrivit ca el să răspundă cu vorbe mari şi să strălucească prin seriozitate.

Jucând masca pe degetul cel mare, replică cât putu mai calm:

– Ei, vorbe, vorbe, odată spui aşa, altă dată altfel. Important e ce ai cu adevărat chef în clipa aceea. De ce să ne înarmăm? Doar nu suntem eroi. Am impresia că mai mult femeilor le place să fie înarmate. Din păcate, obiceiul s-a răspândit. Până şi avocaţii au uneori ambiţia să fie cavaleri ai inimii. Cumplită ambiţie.

– Lăsaţi-o deoparte. Ce rămâne?

În faţa acestui răspuns, Kai hotăra că era cazul să sondeze ceva mai adânc şi rosti precaut:

– De ce să o dăm deoparte? Să o limităm numai. Să considerăm ideile doar idei şi nu legi. Viaţa nu-i, oricum, prea amuzantă. Şi trebuie să-i fim recunoscători pentru conflicte. Iar disputele pentru femei sunt cele mai comode, mai primitive şi mai frecvente. Putem trece cu vederea că nu sunt decât variaţii?

– Dar n-ar fi insuportabil dacă ar fi prea multe teme? Cum poate fi despărţit gustul de prost gust...

– Ambele sunt insuportabile; din fericire nu e lucrul cel mai inoportun.

– În schimb, mai obositor.

– Mai distractiv.

– Mai filistin.

Privindu-se mai atent, se simţiră amândoi încercaţi de acelaşi gând. Pe care Kai îl şi exprimă.

– Nu-i chiar seara cea mai potrivită pentru asemenea discuţii. Am venit să fac şi câte ceva mai necugetat. Dar am rămas aici în tufiş. Propun să vedem şi ce mai e pe la bufete, ca să ajungem, măcar formal, la o concluzie.

Întorcându-se pe alee, se antrenară într-o discuţie uşoară, ce deveni repede agreabilă. Kai simţi că avea de-a face cu un om ce înţelegea uşor şi sigur aluziile, le răspundea şi n-avea nevoie de explicaţii. Între ei se instalase, pe căi greu de înţeles, o încredere, rezultată mai mult decât de pe urma unei lungi cunoştinţe, nelămurită şi chiar contemplativă, fără teamă că ar putea degenera.

Uneori frazele le ţâşneau în acelaşi timp, alteori succesiv, iar de multe ori pe căi ocolite - nefiind, de fapt, decât însuşi ritmul dispoziţiei lor.

Apropiindu-se de chioşc, îl percepură înconjurat de o muzică parcă tăinuită, venită dintr-un oraş

scufundat. Un nor de arpegii, îndărătul lui un stol de pizzicato-uri şi o melodie la vioară.

– Dansaţi? întrebă Kai.

– Acum nu. Mai bine să privim.

Se sprijiniră de intrare. Desprins din întunericul perechilor, Fiola veni spre ei:

– Ce aroganţă, să staţi aşa, indiferenţi.

– Indiferenţi?

Fiola ridică amândouă mâinile.

– Azi aveţi metode socratice. Zău, cruţaţi-mă.

Ce părere aţi avea dacă aş face rost de ceva de băut?

Plecă şi se înapoie cu sticle şi prăjituri, trase aproape nişte scaune joase, îi pofti mai aproape şi umplu paharele, după care, întors spre Kai, îl sfătui:

– Înainte de a petrece şi de a veni într-o societate e bine să citeşti câteva pagini din Wilde. Alungă gândurile inutile.

Necunoscuta îşi lăsă jos paharul.

– Te umple de respect când vezi câtă inteligenţă se risipeşte astăzi. Mereu aud maxime despre arta de a trăi. Probabil că-i un lucru foarte gingaş, dacă are nevoie de atâta sprijin ca să dăinuie.

Fiola respiră adânc.

– Aproape că aţi ghicit. Deşi lucrurile stau şi mai rău. Pentru că, de fapt, nici nu există. E o falsă construcţie. O bancă imaginară asupra căreia se trag poliţe. Numai aşa poţi să-ţi explici de ce se tot vorbeşte atâta despre ea.

Se despărţi de ei. Aproape imediat muzica se opri pentru o clipă din cântat. Surprins de pauză, Kai rosti un lucru pe care, la drept vorbind, n-ar fi vrut să-l spună.

– Am sentimentul că vă cunosc.

Ea se apără cu un gest al mâinii.

Iar el adăugă îndată:

– N-a fost o întrebare. O simplă constatare, nu ştiu ce mi-a venit.

Dânsa se ridică.

– Da. S-ar putea. Oamenii se întâlnesc atât de des pe ţărmul ăsta. Nu v-o iau în nume de rău.

Kai râse şi o însoţi. Nu se putea hotărî s-o părăsească. Se apropiară de casă şi străbătură holul. Într-o latură a unei încăperi se aflau mese de joc la care se şi aşezaseră oaspeţi.

Un foarte tânăr şi zvelt Pierrot lăsă jos jetoanele, se ridică şi veni grăbit spre ea.

– În sfârşit, aţi venit. Eram îngrijorat.

– După cum vedeţi, n-aveaţi motiv. Şi spunând asta, nu-şi încetini defel mersul, trecând pe dinaintea tânărului ca prin faţa unui tablou. Kai fu, totuşi, frapat de faptul că n-o făcuse destul de înţepat, ci aproape amical, deşi nu mai puţin irevocabil. Îl interesa să vadă că o atât de neobişnuită şi de la sine înţeleasă superioritate se putea învecina cu bunătatea.

– Aţi dori să jucaţi?

– Da. Câteva minute.

Îşi căutară locuri şi se aşezară, Kai în spatele scaunului ei. Prin faţa ochilor între văzu o amintire din prima seară la Monte Carlo. Zâmbi: Unde îi fuseseră ochii? Femeia din faţa lui era cea care-i strecurase atunci jetoanele.

Femeia îi ceru sfatul pentru o anume combinaţie. Kai se plecă în faţă şi pontă pentru ea. Jucară astfel o vreme. Apoi renunţară şi ieşiră din sală.

– E plăcut să mergi. Se învârtiră astfel în jurul unui

răzor de narcise. Pe un lac pluteau bărci cu lampioane. În eucalipţi atârna luna.

– E o mică şmecherie să ştii că în grele situaţii sufleteşti exteriorul ajută mai mult decât orice ascunzătoare sau orice consolare. Într-o situaţie disperată e de ajuns să te îmbraci cum îţi place mai bine şi te simţi uşurat; sau să nu te încui în casă, ci să umbli, uşor, respirând adânc - şi imediat bagi de seamă că obstacolele dispar.

Femeia nu-i răspunse şi Kai tăcu la rându-i. Ajunseseră din nou la terasă. Ea îi întinse mâna şi Kai rămase locului, urmărind-o cum dispare.

Nu se întâmplase nimic care să-l fi putut excita - o întâlnise, câteva cuvinte, o discuţie oarecare - şi totuşi, încerca senzaţia unei schimbări, e adevărat mici, dar la fel de firească şi de necontradictorie ca şi femeia aceea. Căută o expresie mai potrivită, dar cuvintele erau prea palide ca s-o exprime. Şi nu izbuti decât să-şi circumscrie ce simţea: un sentiment agreabil care avea parcă ceva de a face cu Matthias Claudius.

Lucrurile nu se mărginiră însă aici şi curând se preschimbară în dorinţe. Kai rătăci prin saloane. Femeia nu mai era acolo. Îşi impuse să n-o caute - dar s-ar fi bucurat s-o găsească. Dădu, în schimb, de Pierrot care, de la masa de joc, îl măsură cu o căutătură lungă şi dispreţuitoare. Ceea ce îl înfurie, încât se aşeză la aceeaşi ruletă şi pontă. Iar când simţi din nou aţintită asupră-i, dintr-o latură, privirea celuilalt, i-o întoarse mânios, lăsând-o să lunece până sus, la ultimul nasture de mătase. Pierrot îşi muşcă nervos buzele şi rezistă. Lui Kai îi pieri cheful şi plecă să-l caute pe Fiola.

Îl găsi în chioşc. După câteva cuvinte de circumstanţă, se interesă, totuşi, de numele necunoscutei.

Fiola fu uluit.

– Cum, nu-l ştiţi?

– Nu.

– Atunci sunteţi de felicitat pentru intermezzo. Kai înălţă capul mirat:

– De ce?

– E cea mai dificilă, mai capricioasă şi mai infidelă femeie a sezonului.

Kai aşteptă. Fiola zâmbi.

– Lilian Dunquerke. Iubita contelui Courbisson.

5.

*C*urba largă a pistei de la Monza fusese lăsată liberă pentru antrenamente. Vâjâitul maşinilor de curse răsuna încă din zorii zilei. Parcul regelui Italiei era zguduit de explozia motoarelor, apoi urletele largi şi mult dorite se topeau în depărtări după care reveneau furtuni mişcătoare.

– Frumos concert, constată Lieven, bine dispus, adresându-i-se lui Kai, în timp ce se îndreptau spre hangare.

Aerul limpede tremura uşor. Peste tribune se aşternea răsăritul soarelui. Lieven arătă spre partea dimpotrivă.

– la uitaţi-vă cum a cuprins lumina marginile stâlpilor transversali, iar dedesubt totul e încă în întuneric; parcă ar fi un schelet de cutie toracică. Tribunele goale mă deprimă. Mai ales cu o simbolistică atât de inutilă şi de apăsătoare. Sunteţi superstiţios?

– Câteodată.

– Atunci fiţi precaut astăzi. Faceţi numai ce-i necesar.

Hollstein se prezentă cu maşina în faţa garajului.

– E plăcut să fi în preajma unui automobil aşa de dimineaţă. Am şi făcut două tururi, din distracţie.

Am impresia că Murphy e furios rău pe chestia asta.

E de o oră aici.

Kai îşi miji ochii spre soare şi se bucură că venise la antrenament. Simţea nevoia ca timp de câteva zile să nu facă altceva decât să conducă până obosea şi apoi să doarmă. Nu voia să se gândească la nimic; problemele aflate la orizont să facă bine să se rezolve fără el. I se întâmplase de multe ori ca acest mod de a aştepta deciziile fără a se sinchisi de ele să se dovedească cel mai bun. Încât săptămâna de antrenament la Monza îi venea ca turnată. Oboseala ei era ca un somn în care te afunzi cu conştiinţa împăcată că după aceea lumea o să arate altcum. E grozav de bine să poţi acţiona până la epuizare doar cu ochii şi cu mâinile.

Vârtejul motoarelor îi suna ca o muzică ce-l stimula. Luneca nevăzut peste pistă şi numai rareori şuiera ca o grenadă, lăsând în urmă mici gloanţe de metal, roţi şi cauciuc.

– Câte înscrieri au fost înregistrate până acum?

– La clasa noastră douăsprezece.

O maşină roşie ţâşni la curbă şi trecu ca un tunet. La spatele volanului, sub cascheta albă, erau doi ochi abia întredeschişi şi o gură strânsă.

– N-a fost...privi Kai întrebător spre Hollstein.

Iar acesta îl completă râzând: Murphy.

Acum Kai simţea de două ori mai întremător aerul

proaspăt al dimineţii. Avea în faţă un ţel clar, neechivoc, ce se detaşa indubitabil din ceaţa incertă a viitorului; n-avea nimic de-a face cu acesta, era, însă, nici mai mult nici mai puţin decât o obligaţie, cu adevărat cam absurdă, dar ispititoare.

Bărbatul din maşina roşie nu-l interesa deloc ca om; n-avea importanţă că, oarecum obraznic, provocase, într-o situaţie neînţeleasă de el, o ciocnire regretabilă pentru care i se cuvenea o sancţiune; exista, însă, un alt motiv care umfla ca un balon gândurile lui Kai. Era aşteptarea, dincolo de cea mai rafinată intelectualitate, a luptei, a încercării puterilor, primitivul sentiment care, ciudat, ignoră considerente şi superioritate, renunţă la suflet, cultură şi personalitate şi are în vedere doar ochii şi braţele. Vino încoace, dar bagă de seamă!

Ceea ce până atunci fusese doar joacă, devenise în clipa aceea realitate. Kai era gata să se înfrunte cu Murphy, era gata ca, timp de o săptămână, să se pregătească de parcă pe lume nu exista nimic mai de seamă decât un raliu, nimic mai de seamă decât a străbate o anume distanţă şi a ajunge la finiş cu câţiva metri înaintea altuia.

– Îi dăm drumul. Îşi îmbrăcă salopeta. Maşina a fost inspectată?

– E în regulă.

– Bine. Fac zece tururi. Dacă îmi semnalizaţi cu dreapta cresc viteza; dacă o ridicaţi, îi dau şi mai multă bătaie. Dacă întindeţi stânga, reduc, dacă o ridicaţi, reduc şi mai mult.

Maşina străbătu cei zece kilometri ai pistei şi reveni. Lieven ridică braţul drept şi Kai se concentra asupra pedalei. Mări viteza şi luă curba mai cutezător. După zece tururi opri motorul. Sângele îi

curgea mai repede prin vine, se simţea în formă, uitase de îndoielile şi de neliniştea lui.

– Şi acum start!

Maşina ţâşni din loc, încetini, frână, goni, o dată, de zece, de cincisprezece ori, până dădu de viteza dorită. Se făcuse ora prânzului. Kai coborî.

– Gata. Trebuie musai să mănânc ceva. Prima zi îţi face cea mai mare poftă. Să luăm o masă pe cinste.

Se spălă şi, împreună cu Lieven şi Hollstein, intră în restaurant.

– Vezi maşina aceea, galbenă ca un canar, Kai?

Lieven se înviorase. Nu circulă prea multe ca ea între Milano şi Nisa.

Maud Philby era lângă Murphy şi le strigă nou veniţilor:

– Vă invit pe toţi la prânz la Milano.

Şi, bucuroasă, luă act de modul rezervat, reţinut al salutului schimbat între Murphy şi Lieven. Murphy se întoarse spre dânsa.

– Eu trebuie să mă scuz, aş mai vrea să rămân pe pistă.

– Şi eu vreau să mai fac nişte tururi de pistă după amiază, interveni Kai.

Fără să se supere, Maud Philby îşi mută privirea de la unul la altul:

– Văd că luaţi foarte în serios raliul.

– Foarte.

Grijuliu, Lieven se amestecă şi el în vorbă, ca să schimbe discuţia:

– Am putea lua cu toţii masa aici. E, evident, cam la repezeală, dar mai practic.

– Excelentă idee. Am chiar în maşină - şi Maud Philby zâmbi în direcţia lui Kai - un ananas pentru dumneavoastră. În loc de desert.

Era lovitura de graţie dată dispoziţiei lui Murphy. Acesta se întunecă la faţă ca o seară de noiembrie şi abia dacă mai luă parte la conversaţie. Mai întâi, refuză ostentativ ananasul, apoi, zărind zâmbetul din colţul gurii lui Philby, se răzgândi şi mancă în tăcere şi înciudat mai tot fructul. Se mai veseli un pic văzând expresia interzisă a lui Lieven, care nu-şi imagina una ca asta. Prefăcându-se că ignoră scena, Maud Philby ceru, amabilă, voie să-şi aprindă o ţigară.

Murphy făcuse greşeala să caute motive cochetăriei lui Philby. Avea o anume înţelegere pentru felul ei de a fi, dar nu într-o asemenea măsură, încât să sesizeze şi raţiunile care îl provocau - cu atât mai mult, cu cât nici ea nu le cunoştea.

Ar fi putut cu siguranţă pune capăt fermecătoarelor ei intrigi, dacă ar fi făcut lucrul ce se impunea de la sine, anume să-i arate o prefăcută indiferenţă. Dimpotrivă, el i se târa însă la picioare: voia să forţeze nota şi să se arate victorios. În cazul unui triunghi normal, fără complicaţii, asta şi este, în genere, tactica cea mai obişnuită: când e vorba, însă, de situaţii mai decadente, cu pretenţii intelectuale, ea e greşită. În asemenea împrejurări jocul cu cărţi acoperite e nerentabil; el se apropie doar de bluf - sau de stăpânirea de sine.

Murphy ţinea să câştige raliul şi să triumfe asupra lui Kai. Ambiţia asta nu-l ajuta, însă, s-o câştige pentru moment şi pe Philby, ci să-i fie şi mai supus. Simţea şi el că aşa stăteau lucrurile şi de aceea aştepta cu atât mai nerăbdător întorsătura ce avea să urmeze după victorie.

Se ridică primul, deşi nu-i era tocmai pe plac să-i lase pe Kai şi pe Lieven cu Maud Philby.

Şi curând îi şi auziră maşina făcând înconjurul pistei.

Era tocmai momentul aşteptat de Philby. În convorbirile din ultimele zile nu mai desfăşurase cu atâta consecvenţă graţioasa-i hăituiala, ci se mulţumise doar cu ieşiri întâmplătoare. Terenul era oricum pregătit şi o ciocnire ar fi putut deveni primejdioasă. Încât, precaută, uneori îşi pusese surdină, dar sosise momentul ca părţile să fie tratate fiecare în parte. Ceea ce şi făcu numaidecât cu multă voioşie.

Începu, dar, să vorbească, foarte firesc, despre raliu, amestecând abil în spusele ei şi câteva laude la adresa lui Murphy.

Kai n-avea pentru moment de gând să se arunce în foc. Încât veni doar în întâmpinare, afirmând categoric:

– După părerea mea, câştigă sigur raliul. Maud îi aruncă o căutătură rapidă, încercând să zărească ironia. Dar el nu-i făcu pe plac, ci reveni cu un belşug de amănunte tehnice şi prilejuind o discuţie animată.

Kai îi tăiase astfel orice cale de a manevra cum ar fi dorit. O slabă consolare îi fu faptul că puţin după aceea, însoţit de Hollstein, se îndreptă şi Kai spre pistă. Îşi propuse, în schimb, ca seara să cineze cu Murphy.

Până una - alta era, însă, Lieven acolo, care culegea bucuros primele roade ale tacticii sale de aşteptare. Maud avea mai mult motive să se arate extrem de amabilă cu dânsul o dată rămaşi singuri - deşi nu toate îl priveau în prea mare măsură pe el.

Oricum, mărinimos, Lieven renunţă la orice analiză şi se bucură de ceea ce i se oferea. Din când în când, mai trăgea cu urechea şi la pistă, atunci când motoarele deveneau mai zgomotoase, după care se rezema iar comod şi conversa mai elegant şi mai sigur de sine, cu conştiinţa liniştită că, timp de o săptămână, concurenţii săi vor fi foarte ocupaţi.

Maud Philby se arăta mai rar; nu voia să primejduiască inutil evoluţia lucrurilor şi rămânea mereu doar scurtă vreme. Între Murphy şi ceilalţi se vădi chiar din proximele zile o schimbare: Murphy deveni tot mai afabil şi se angaja chiar, deodată, într-o conversaţie.

– Vrea să spioneze, fu de părere Hollstein.

– Lasă că nu află el multe.

Kai se prezenta zilnic pe pistă. Acolo situaţia era foarte limpede şi putea fi uşor ţinută sub control. Cum întindeai mâna, o şi apucai şi nu trebuia decât s-o ţii strâns. Apoi era maşina, cu zumzetul motorului, pe care puteai să-l domesticeşti sau să-l pândeşti, spre a obţine cel mai bun randament. Era o treabă precisă, cinstită, ce nu cunoştea incerta, lunecoasa evoluţie a pasiunilor. O treabă în care puteai să investeşti ambiţie, fără riscul de a te înşela.

Cu fiecare zi ce trecea, tensiunea din jurul pistei sporea. Concurenţii se observau şi încercau pe toate căile să afle vitezele atinse. Aparent anodini, aveau însă asupra lor cronometre; altminteri cutreierau locurile cu un aer inocent.

Kai aşteptă o amiază liniştită, spre a încerca viteza maşinii sale pe o mare distanţă. La ora aceea nu se zărea picior de om pe acolo, încât se putea pregăti

neobservat de start.

Lieven şi Hollstein erau şi ei de faţă la repetiţia generală. Ca măsură de prevedere, Kai ocoli o dată încet pista spre a depista eventuali ochi indiscreţi, apoi apăsă puternic pe accelerator.

Se lăfăi la curbe ca în perne moi şi cei zece kilometri trecură sub roţi ca un răsuflu, şi iar veniră tribunele, Lieven şi din nou pista lucitoare, pădurea, tribunele sclipind albe - dar într-un colţ, în umbră, o mişcare care dispăru repede; Kai se mai înapoie o dată, scrută de departe tribunele, zări o pată luminoasă, un costum, un chip ascuns în umbră - făcu, venind, semn lui Lieven, mai ocoli o dată, încet, pista, trecu o ultimă oară prin faţa tribunelor şi i se păru că-l recunoaşte pe Murphy.

Furios, Kai vira. Murphy ştia acum de ce era în stare maşina, dacă nu cumva se lăsase înşelat de manevra din ultimele două tururi. Nu-i mai rămânea decât să spere că nu controlase chiar fiecare tur de pistă, dar slabă speranţă.

Opri şi strigă:

– E cineva în tribună. Probabil Murphy.

Blestemând, Lieven căută şi scoase la iveală un binoclu:

– Unde?

– În dreapta. Chiar la colţ. Lieven se înverzi de furie:

– Da, Murphy e. Coboară. Mă duc să-i cer socoteală.

Dar Kai îl opri.

– N-are nici un rost. E *unfair* ce face el, dar nu-i interzis. Şi ceilalţi procedează la fel. Supărarea nu ne ajută la mare lucru. Există o singură soluţie: să stabilim şi viteza lui. Şi o s-o facem chiar dacă nu

mă mai urnesc de aici.
Hollstein fluieră nervos.
– Poftim, vine spre noi.
– Vulpoiul. A băgat de seamă că l-am văzut. Lieven îl privea uluit pe Kai.
– Chiar că vine. Ce-o fi asta: neruşinare sau curaj?
– E cel mai bun lucru pe care-l putea face.
– Las-că...
– Să ne arătăm creduli, Lieven.
– Eu nu pot, bufni Hollstein şi se depărta grăbit, roşu la faţă.
Murphy se apropie fără grabă, arborând o mină amicală.
– Tocmai v-am văzut la volan. Maşina trage grozav.
O clipă, Kai stătu pe gânduri. Cine ştie, poate că Murphy se nimerise doar întâmplător în tribune. Dacă nu, înseamnă, însă, că l-au subestimat. Această incursiune în cea mai delicată parte a problemei şi felul cum o făcuse îl mulţumi pe deplin.
Se eschivă:
– Încă nu sunt mulţumit.
– Înseamnă că sunteţi foarte exigent. Aţi atins o viteză de peste o sută optzeci de kilometri.
– Ei, ar fi fost frumos să fie aşa...Şi se minună şi mai mult. Această manevră a lui Murphy era o adevărată culme a neruşinării în încercarea lui de a-i induce în eroare - căci dacă ştia adevărul era inutilă şi destinată doar să-l ascundă, încât adăugă:
– Dar şi mai bine ar fi fost două sute de kilometri.
– Ar fi însemnat că aţi şi câştigat raliul, râse Murphy, rezemându-se de capotă.
– Şi cum găsiţi temperatura de răcire? se interesă provocator Lieven.
Murphy se schimbă la faţă. Clipi mai repede,

privindu-l fix pe Lieven şi răspunse rece:

– Excelentă - absolut excelentă - şi plecă.

– Mai că aş zice că ai făcut o greşeală, Lieven, rosti Kai dus pe gânduri, dacă ţi-ai închipuit că el asta voia: să se convingă de gradul de răcire al carburatorului. Sunt convins că a făcut-o din întâmplare. Cred că nu asta a fost intenţia lui.

Lieven ridică din umeri.

– Crezi că s-a simţit jignit?

– Şi încă rău de tot.

– Atâta pagubă. Mi-e scârbă de maniera asta de a spiona. Ce căuta la noi?

– E îngrijorat.

– Ei, şi noi suntem. Mai ales acum.

– Recunosc. Dar noi l-am făcut să fie.

– L-am făcut? Lieven clipi mai des şi izbucni în râs. Să fie cu iertare.

– Cu o rezervă. Vreau să-ţi spun ceva. De azi înainte am nu numai un interes obiectiv, ci şi subiectiv pentru raliu. Murphy ăsta mi-a pus în mişcare ambiţia. O să-l combatem cu armele lui. Şi, dacă s-o putea, o să fim şi mai grosolani; e adevărat nu-i prea elegant, în schimb eficient.

În zilele acelea, obrazul lui Hollstein era numai păr. De zorit ce era, nu mai avea timp nici să se bărbierească. Nu se dezlipea o clipă de pe pistă. Deosebea motorul lui Murphy de departe dintre toate celelalte.

Dar truda îi era zadarnică. Orice ar fi făcut, nu-l putea prinde pe Murphy şi pace. Americanul conducea ca şi până atunci; îşi schimba în aşa fel viteza, încât să nu se înţeleagă nimic. Şi Hollstein nu reuşi să-l prindă cu un întreg tur de pistă făcut după toate regulile artei. Murphy se ştia supravegheat şi

era foarte precaut.

Încât, până la urmă, Hollstein se lăsă păgubaş. Lieven îl linişti:

– Nu-i aşa de important dacă nu câştigăm. Anul ăsta principalul scop e calificarea pentru campionatul montan din Sicilia.

Kai închiriase un hangar pe care-l transformase în atelier. Acolo primi vizita lui Maud Philby care se bucură de amabilitatea cu care fu primita. Venise cu flori, iar Kai - cu un zâmbet misterios - le ascunse sub capotă. După care, privind cu un ochi critic ce făcuse, le aranja mai frumos şi observă:

– O mascotă absolut sigură.

Maud Philby constată că avusese noroc. Faptul că nu se mai arătase părea să fi creat o foarte activă tensiune.

– Aş vrea să mă destind o oră. Ce ziceţi, luăm ceaiul împreună? Şi fără a-i mai aştepta răspunsul, Kai se şi pregăti.

Dar mai întâi coti spre pistă.

– Aş vrea să văd dacă Hollstein mai e pe acolo.

Am ceva pentru el.

Hollstein nu era; în schimb, se afla Murphy. Kai o luă înapoi către Milano. Era bucuros că-l necăjise atât de vădit, primitiv, pe Murphy; mijloacele grosolane loveau cel mai bine.

Petrecu o după amiază plăcută. Reuşita răutate îl făcea cordial. Dar şi Maud Philby se molipsi, la rândul ei, de buna lui dispoziţie. Discutară tot soiul de nimicuri şi se găsiră reciproc admirabili. Temei pe care, pentru prima oară, se născu între ei un sentiment cu adevărat sincer.

Seara, Kai şi-o petrecu din nou în garaj. Scoase

florile din carburator, dar se răzgândi: apoi le extrase din nou şi le aranja într-un pahar, făcându-le o uşoară plecăciune. Umbra îi dansa pe pereţi. Stimulat de privelişte, exersa un soi de joc de umbre japonez. Până la urmă umblă iar la flori şi le zvârli afară.

Ridică, cu două cricuri maşina, în aşa fel încât roţile din spate să nu mai atingă pământul şi cercetă conducta de aprovizionare cu gaz, prilej cu care-i trecu prin minte o idee. O notă repede, fugi la telefon şi-l rugă pe Hollstein să vină cu un montor.

În câteva minute se şi înfiinţară, Hollstein deschise grăbit uşa.

– Ce, aţi avut un accident?

– Nu, vreau să încercăm ceva.

Kai le explică în fugă desenul. - E o încercare de a face ca gazul să circule mai repede. Facem imediat o probă, ca să fim gata până la Cupa Europei. Dar acum mai vreau ceva. Aţi observat, poate, că la viteză mare maşina nu rămâne liniştită, se clatină şi se apleacă într-o parte.

Hollstein dădu aprobator din cap.

– Pe vreme umedă - continuă Kai.

– Şi n-o putem folosi la toată capacitatea. Şi eu m-am gândit la asta.

– Maşina trebuie uşurată în faţă şi atunci o să devină mai stabilă. Frânele sunt de vină. Să le scoatem pe cele de la roţile din faţă. Şi o să vedeţi, o să fie mai bine.

Se apucară de treabă cu sârg. Motorul strălucea, bine uns. Trosnet de chei şi scrâşnet de şuruburi. Între timp se lăsase noaptea.

– Nu ţi-e foame, Hollstein?

– Am putea să luăm ceva.

După câteva minute, montorul se înapoie, într-adevăr, cu peşte afumat, brânză, pâine şi vin. De voie-de nevoie se spălară pe mâini. Hollstein se aburcă pe masă. Kai stătea lipit de zid, cu un coltuc de pâine într-o mână şi o bucată de peşte în cealaltă. Restul cinei îl luară pe o coală de hârtie, mâncând cu poftă şi, din când în când, sorbind câte un pahar de vin întremător.

Kai asculta vântul şuierând în jurul hangarului. Între marile colţuri de umbră ale peretelui se întindeau pete de lumină pală care în partea de jos făceau să lucească metalele. O clipă îşi aminti de seara cu Frute şi juna Barbara - printre cai, la lumina nesigură a grajdului. Şi-i auzi glasul: - Dar vreţi să plecaţi, Kai?

Ascultă. Apoi alungă starea de spirit de care se lăsase cuprins.

– Să dăm bătaie la montat.

Lucrau tăcuţi. După ce sfârşiră, Kai băgă de seamă că Hollstein era foarte îngândurat.

– Ce-i Hollstein, de ce suntem aşa de taciturni?

– Nu ştiu. Şi râse.

– Am mai căpătat şi un adaos de grafit pentru ulei, pentru ca pistonul să funcţioneze straşnic. Să vedem ce acţiune are.

Maşina fusese lăsată jos şi motorul pornit. Ferestrele zăngăniră, hangarul vui, vinul tremură în pahare - uriaşul ţinut prizonier duduia în spaţiul strâmt cu roţile şuierând.

Dar după cele câteva minute de zgâlţâituri, liniştea ce se aşternu păru oarecum ciudată. Kai măsură sistemul de răcire a apei şi uleiului şi încercă cilindrul. Motorul porni iar, cutremurând aerul din hangar, după care încetini treptat, scâncind şi

şuierând.

În zgomotul său se mai amesteca, însă, din depărtare şi un alt sunet, încet şi persistent, evoluând uneori şi într-un bubuit înăbuşit şi un sunet clar de orgă, amuţind şi revenind.

Ciuliră urechile; dintr-o săritură, Hollstein fu la uşă şi o deschise. Afară, noaptea era înstelată şi rece. Ascultau. Hollstein îşi dusese amândouă mâinile la urechi şi-şi deschisese larg gura ca să audă mai bine. Sunetul străin se împrăştia prelung în întuneric.

Întors cu faţa spre cei dinăuntru, Hollstein constată:

– E o maşină care se antrenează.

– Acum...

– Noaptea e luminoasă. Dar cum a ajuns pe pistă. Kai aşteptă. Da, nu mai încăpea nici o îndoială; era un motor care funcţiona din plin. Şi fu scuturat de un gând. Hollstein i-l citi în priviri, fugi undeva în hangar şi veni cu un cronometru.

Se îndreptă spre pistă. Roţile frământau tăcute şoseaua. Zgomotul deveni mai intens, mai puternic, aducând a muget de cerb bătrân. Ceea ce născu şi în ei un instinct de vânători.

Lăsând maşina lor în parc, se apropiară de pistă.

– As vrea să ştiu cum de a intrat pe pistă, şopti Kai.

Se adăpostiră după o scândură, căutând un loc nimerit pentru a observa. Apoi, târându-se uşurel mai departe, dădură peste o porţiune de unde puteau zări o parte a pistei.

Aceasta se întindea argintie la lumina lunii ca un penaj de porumbel. Curba era aproape albă, înconjurată de umbre şi pierzându-se în beznă. La spatele ei, cerul - incert - era scuturat de zgomotul

ce stăpânea nevăzut între pădure şi stele.

Se apropia. Kai înălţă capul. Cifrele cronometrului luciră alburii sub degete. Umerii i se îndreptară, pleoapele se îngustară, mâna liberă se strânse tare - când din întuneric ţâşni ceva mai întunecos, goni zgomotos, zbură peste fâşia pistei, pluti la curbă, sus, ca o pasăre de noapte şi se pierdu.

– L-aţi recunoscut?

– Da, Murphy.

– Aţi cronometrat?

– Da!

– Rămâneţi dumneavoastră aici. Eu dau fuga la curbă.

– Vezi că-i riscant. Dar Hollstein avu un zâmbet copilăros, coborât parcă din romanele cu indieni.

– Şi nici nu-i frumos - dar pasionant. Şi o revanşă.

Kai se învârtea locului, când iar auzi hârâitul cauciucurilor. Apoi pământul se cutremură şi maşina se ivi din nou, părând de astă dată că se repede chiar spre el şi ocolindu-l în ultimul moment cu o viteză ameţitoare, smulgându-se şi, în acelaşi timp, prinsă ca de o mână magică se mistui în linie dreaptă.

Prima oară, Kai se simţise copleşit de privelişte, a doua oară fu în stare să observe, la a treia reuşi să controleze instrumentul, iar la a patra ştia destul şi se înapoie la Hollstein, lăsat la pământ, cu ceasul în mână, o hârtie în faţă, şi cu o mână făcută căuş peste o lanternă ţinută foarte aproape de sol, ca să poată scrie.

Întorşi în hangar, calculară viteza lui Murphy. Hollstein păli.

– A gonit, nu glumă.

– Da, dar nu uita că noaptea alergi cu zece la sută

mai repede. Cifrele noastre sunt de la prânz. Vedem îndată cum stăm.

– Adică?

– Vreau s-o iau din loc - acum; e foarte interesant. Şi după cât se pare, pista e liberă.

Hollstein se porni pe râs:

– Grozavă idee, sunt de acord.

Kai îl bătu pe umăr.

– Uneori mai trebuie să faci şi lucruri care nu sunt tocmai *gentleman like*. Prea multă cumsecădenie amorţeşte; asta, în schimb, înviorează grozav.

Rareori am mai fost aşa bine dispus şi pus pe fapte mari.

– Dar s-ar putea ca Murphy să mai fie pe afară.

– Ar fi chiar nostim, dar îl priveşte. Nu-i treaba noastră. N-avem decât să-l neglijăm. Dacă dăm de el, cu atât mai bine pentru dânsul. Oricum, noi îi dăm bătaie.

Motorul pufăi, gâfâi, apoi dintr-o zvâcnitură porni ca din puşcă, ca un lup flămând în stare să sfâşie totul.

O pisică se furişă prin faţa roţilor. Hollstein făcu un gest ca spre a o goni spre dreapta. Kai dădu din cap şi remarcă:

– Pisică pe lună plină, înseamnă că n-avem de ce ne teme. Suntem blindaţi.

Ajunşi pe pistă, nu-l mai zăriră pe Murphy. Respirând cu nesaţ şi cu privirea vie, Kai dădu gaz motorului şi se ghemui sub volan. Era parcă iar un june de douăzeci de ani pe care întâmplarea aceea îl excita mai mult decât orice era asociat de acest cuvânt în legătură cu femeile. Pista netedă şi luminată lăsă repede în urmă luna şi maşina se avântă, zbură, nepământeană, spre nori.

Sentimentul pe care-l încercau avea ceva matern, sugestiv inundat de certitudine, jumătate somn, jumătate inspiraţie. Şi abia când Hollstein făcu semn cu mâna, reveniră la realitate şi Kai opri, precaut, pe dreapta. Calculară viteza.

– L-am întrecut.

6.

A doua zi fu vreme frumoasă. Dimineaţa, Kai mai făcu câteva tururi de pistă şi lucră intens cu Hollstein. La prânz, veni primenit din Milano.

– Plec la Nisa. Hollstein îl privi mirat:

– N-a fost vorba că ne mai antrenăm?

– Azi, nu. Mi-a venit o idee, să plec la Nisa. De ce? Nu ştiu nici eu. Şi nici ce vreau să fac acolo nu ştiu. Dar uneori îţi vine câte o idee, dragă Hollstein, şi nu te poţi opune. Mâine la prânz sunt înapoi.

– Vă înţeleg - dar parcă mai bine ar fi să rămâneţi aici.

Kai îl apucă de braţ:

– Ciudat. Sentimentul datoriei îl ai înainte de douăzeci şi cinci şi după treizeci şi cinci de ani; prima oară din idealism, apoi din raţiuni practice. Între ele se întinde răstimpul capriciilor şi al ideilor neprevăzute. Încât, deocamdată, s-o lăsăm aşa - îţi mai spun eu.

Şi Kai plecă la prinţesa Parma. Nu avusese iniţial intenţia s-o facă; o cunoscuse abia de puţină vreme, dar izbutise să-l mulţumească şi-l liniştise în mare măsură.

Prinţesa avea o încăpere plină ochi cu acvarii şi terarii şi-şi petrecea cu plăcere serile acolo. Numai deasupra unui bazin cu tot felul de plante ardea o

lampă cu abajur ce străIumina apa şi alcătuia în încăperea întunecată o pată alb-cenuşie în care pluteau, încet şi decadent, cu aripile întinse, peştişori din Amazon. Melci roşii odihneau cu cochiliile lor rotunde pe pernuţe groase...

Prinţesa era singură. Îi arătă lui Kai un loc aproape de dânsa, lângă geamurile largi ale acvariului.

– Vă credeam la Monza.

– Am fost şi azi acolo şi mâine mă întorc iar.

– Iar acum?

– O idee - să vin şi să plec repede. Prinţesa zâmbi:

– Sunteţi foarte tânăr.

– Nu chiar. Zâmbetul ei se lărgi.

– Ba da - şi cu atât mai mult acum.

– Este tocmai ceea ce nu ştiu. Ba chiar sunt îngrijorat. Nu mai am ceva sigur în mână şi multe lunecă în juru-mi - dar nu izbutesc să reţin nimic şi nici nu vreau să am ceva. Uneori am sentimentul că balansez - în dreapta pacea, în stânga neliniştea - că balansez poate ultima oară şi că mă aşteaptă o decizie.

Prevenitoare, prinţesa îi replică:

– Hotărârile pot fi luate până la douăzeci de ani. După aceea, prima formă devine certă. Ce vine ulterior socotim, poate, ca atare pentru că ne place să-i dăm un nume mai pompos - deşi de cele mai multe ori e vorba doar de o schimbare a aparenţei, poate şi a dorinţelor - dar hotărârile - în ce mă priveşte sunt demult decise.

– Până azi am dus o viaţă pe muchie de cuţit, ieşită din făgaşul normal, deşi bag de seamă că nu mă simţeam prea bine. Acum trebuie să mă hotărăsc încotro să mi-o îndrept. Dar am devenit nesigur, încep să iubesc hotarele - pe care le văd cu alţi ochi.

Înainte le socoteam piedici; acum înţeleg că ele pot aduna. E vorba de un complex de factori: calm, linişte, greutatea despărţirii de solul de baştină, poate şi o femeie - muncă, prinderea de rădăcini, desfăşurare, îndatoriri - fixare. Ştiţi că şi în materia asta există o concepţie palpabilă: trăirea dinspre centru, nu de la periferie - rază, nu tangentă.

Prinţesa îl privi o vreme tăcută. Apoi:

– Sunt o femeie bătrână şi am aflat: nu există nici o legătură, nici o legătură bună. Dar există o soluţie potrivită.

Kai încuviinţă, urmărind curbele peştişorilor subţirei şi lungi îndărătul pereţilor de sticlă. Prinţesa îl observă afectuoasă.

– Sunt aristocraţii peştilor - la fel de eleganţi ca nişte câini de rasă. E adevărat, crapii sunt mai utili - dar cu ce se aleg din asta.

Peştii se roteau în juru-le ca nişte fluturi, fâlfâind prin unda verde.

Prinţesa continuă:

– Dacă unui om care cară pietre i se ia povara, se simte mai uşor - dacă o iei de pe suflet, acesta se plânge. De generaţii întregi ne-am dezobişnuit atât de mult de libertate, încât considerăm balastul o binefacere. De ce doriţi să vă împovăraţi cu ceva? E ca şi un râu ce-şi vede de cursul lui - în linie dreaptă sau cu mii de coturi, important e că tot în mare se varsă şi nu într-un iaz care pune în mişcare mori, spală cânepa şi clăteşte rufe.

De astă dată prinţesa vorbise mai tare. Kai intui clipa deosebită şi găsi tonul potrivit spre a putea răspunde în aşa fel încât să işte un zâmbet în colţul gurii ei.

– Daţi-mi voie să vă răspund: ce tânără sunteţi.

– Nu ocoliţi lucrurile; e adevărat că m-am folosit de imagini, iar imaginile nu dovedesc nimic - ci doar întăresc. De altfel, nici nu-i important de găsit dovezi pe lumea asta; gândiţi-vă la veacurile trecute, n-au fost alcătuite nici din dovezi nici din dreptate.

Asta-i şi sentinţa de moarte a oricărei democraţii, oricât de omenesc am considera-o. Dar şi condamnarea la moarte a ceea ce-i util.

Kai îşi încreţi fruntea:

– Util - urât mai sună vorba asta! Urât, ca nişte mărunţiş uzat prin folosinţă. Un cuvânt care vine de colea, se lipeşte de un concept şi se umflă în pene: tu eşti eu. Deşi e vorba de două lucruri diferite.

Plecându-şi obrazul ei mare, ridat, prinţesa rosti:

– Acum aţi atins o slăbiciune a mea. Nu există nimic mai inutil decât limbajul. E un lucru de care îţi dai seama când eşti singur. Limbajul vine de pe stradă şi păstrează totdeauna ceva din ea. Generalizează până la neînţelegere ceea ce ar trebui să rămână personal. Un singur lucru a adus...

În colţurile palide ale gurii se ghicea ironia. Kai îşi înălţă interogativ sprâncenele. Ea coborî vocea-i gravă:

– A hrănit iluzia că înţelesul e mai important decât forma. Aşa se întâmplă când vrei să dovedeşti ceva.

Şi rostind aceste cuvinte fu uşor străbătută de o undă de veselie, o bucurie sinceră, poznaşă, dar şi puţin răutăcioasă:

– N-are importanţă cât pământ scoatem din groapă, ci cum facem treaba. Gestul înseamnă mai mult decât intenţia. Intenţia e cunoscută, plicticoasă şi, până la urmă, lipsită de sens - căci murim peste ea şi nu ne aparţine. E străină şi ne dă numai bătaie

de cap. Gestul este, însă, al nostru, atât de al nostru, încât nu poate exista fără noi. Şi pentru că e atât de legat de noi e veşnic. Deşi asta nu spune mare lucru - veşnic e, literal luat, doar un adjectiv. Adevărurile pe care le luăm cu noi murind n-au nicicum sens. Căutarea lor nu semnifică eroism, ci cinste.

Şi după o clipă de tăcere adăugă, cu obrazul calm şi neted acum:

– Fericirea nu trebuie niciodată legată de oameni, în care caz nu poate fi decât incompletă şi îndoielnică. Dar şi mai rău e să-ţi legi fericirea de un singur om - căci ce rămâne când el pleacă?...Şi pleacă pentru totdeauna.

Dintr-o dată, încăperea se umpluse de amintiri. Umbre şi nume. Se adunau în ochii prinţesei Parma, o înconjurau din toate părţile şi se plecau asupra mâinilor ei obosite, dar nu mai dureau, nu mai erau acuze, ci plenitudine - o viaţă ce reînvia din ea însăşi şi din trecut, câtă vreme în ochii aceia blânzi mai mocnea scânteia destinului.

Îşi apropie obrazul de sticla acvariului. Tăcuţi, sprintenii înotători ai pădurilor tropicale se apropiară şi se lipiră de geam.

– Acum mă ştiu. Dar ce ciudat trebuie să le fi părut totul la început; un munte care li se ivea, palid, în faţă, cu ieşituri şi găuri, cu abisul gurii şi mările ochilor, o slabă lumină polară dinaintea capetelor lor triunghiulare acoperite de solzi. Şi cine ştie ce-o fi în capetele astea? N-ai când să te gândeşti la toate.

– Şi nici nu trebuie s-o facem. N-am ajuns încă să fim nevoiţi a acorda prea mult spaţiu unor asemenea gânduri. Esenţa animalului nu este destul de departe de noi, ca să fim siliţi să privim înapoi.

Am putea ameţi. Deocamdată mai trebuie să fugim şi să ne întărim poziţia câştigată; căci această lume din care am ieşit ne izolează şi ne pândeşte. Iar fiecare dintre noi poartă în inimă moştenirea unei trăiri. Nu suntem încă destul de deosebiţi spre a putea face comparaţii.

Prinţesa râse uşor.

– Acum vă daţi singur sentinţa. Afirmaţi că avem o obârşie suspectă şi că de aceea nu-i tocmai recomandabil să căutăm în adâncul nostru; mai bine să căutăm aparenţa şi să ne punem de acord cu ea. Dumneavoastră vreţi, însă, să coborâţi în adânc; un săpător în tainele sufletului. Vedeţi, de spaimă cad şi în alegorii.

Kai îşi puse mâinile una peste alta.

– Azi gândesc şi eu ca dumneavoastră - este, însă, asta o piedică ca mâine să gândesc altminteri? Putem fi siguri că suntem în stare să hotărâm asupră-ne dincolo de prezent?

Prinţesa Parma îşi apucă cârja.

– De ce vă daţi atâta osteneală să ghiciţi viitorul? O să vedeţi, totul o să fie bine: Şi pot să vă mai repet o dată - dumneavoastră care sunteţi atât de preocupat de viitor: - Ce tânăr sunteţi.

Kai se aplecă asupra mâinii ei, prinţesa se ridică şi îl privi, iar el simţi că se gândea la cu totul altceva decât la dânsul. La spatele lui se aflau acum amintirile şi umbrele unei vieţi care până mai adineauri umpluse încăperea. Erau puternice şi mai puteau îndemna la iubire şi compătimire - vibrau de însufleţirea de altă dată - dar erau neputincioase în faţa unui lucru: acela că în trupul ei mai clocoteau tainele sângelui, iar valurile vieţii urcau şi coborau.

Apoi privirea prinţesei reveni. Dar mai aşteptă

puţin înainte de a se înapoia în prezent. După care luă braţul lui Kai.

– Participaţi la raliul de sâmbătă, nu?

Iar când el făcu semn cu capul că da, adăugă:

– Aş vrea să vă dau un talisman. Şi aduse o monedă.

– Mai am câteva. Sunt vechi monede coreene care aduc noroc. Dăruiţi-o mai departe, dacă vă săturaţi de ea. E legată de o proorocire care prevede împlinirea acestei condiţii.

Şi amândoi zâmbiră.

7.

Kai reveni la Milano, dar în ultimele două zile dinaintea raliului nu se mai apropie de maşină. Hollstein se tot foi pe lângă el ca un reproş mut, dar nu izbuti să-i schimbe părerea. Cei mai miraţi fură, însă, Murphy şi Philby.

Murphy bănuia o capcană şi aproape că nu se mai dezlipea de pistă spre a fi pregătit pentru orice eventualitate. Hollstein era mâhnit văzând cum se antrena americanul. Maud Philby era toată numai rezervată aşteptare şi extrem de precaută.

În prima seară dădu, totuşi, oarecari semne de sentimentalism. După amiaza o petrecuse cu Kai şi fusese silită să recunoască că el nu reacţiona nici la cel mai mic stimul, ci se mărginea la o politeţe extrem de prevenitoare.

Încât nu-i rămase altceva decât să aştepte până când această răzvrătire se va potoli. Dar seara fu şi mai rău. Kai pierduse orice interes pentru raliu şi vorbea de el ca despre o expoziţie canină. Încât, pentru prima oară, Maud Philby se supără şi trebui

să facă eforturi ca să nu-şi exprime supărarea în maniera americană.

Îşi mai trecu o dată în revistă datele ei şi nu găsi nimic care să nu fi fost la locul lui. Nu putea fi, deci, vorba decât de o toană a lui Kai. Încât rămase rezervată, fără a se da, totuşi, bătută, până când el n-avea să anunţe oficial că renunţă la raliu.

Se ţinea aproape de Lieven, care nu se mai dezlipea de ea şi-şi dorea lui şi altora raliuri peste raliuri. Dar într-o seară, când Kai se retrăsese mai devreme, nu se putu împiedica să-l întrebe dacă acesta o să mai ia parte la raliu.

– Dar cum s-ar putea altfel, îi replică Lieven mirat.

– Atunci e ori foarte sigur că o să câştige, ori - şi se opri, aruncându-i lui Lieven o privire iscoditoare.

– Că nu vrea să câştige, o completă el. Nici una, nici alta. Eu îi cunosc tactica. Nu mai vrea să ştie nimic de raliu înainte cu două zile pentru ca să se simtă mai liber şi să se prezinte la start mai degajat. Totdeauna procedează aşa.

Maud Philby respiră uşurată. Scrutând-o cu un ochi cercetător, Lieven găsi, însă, că prea se interesa mult de treburile lui Kai. Începea să întreacă o anume măsură şi să depăşească chiar preocuparea pentru situaţia creată între cei doi concurenţi, lăsând limpede să se întrevadă o anume grijă personală. Încât hotărî să-l îndemne pe Kai să se intereseze mai mult de Maud Philby; se gândi chiar cum să confere acestei intervenţii un aer de dezinteres. Căci îşi spunea că numai lipsa de atenţie a lui Kai aţâţa interesul lui Maud Philby şi era convins că acesta ar putea spori până la un amor stânjenitor dacă el ar câştiga raliul. Kai trebuia deci îndrumat spre Philby, în aşa fel încât aceasta să nu-l

piardă - ceea ce era cel mai bun fundal pentru propriile-i planuri. Revăzu în gând combinaţia şi fu foarte mândru de această idee de iniţiativă individuală a la Maupassant. Îi amintea de ceea ce în şah se numeşte gambitul damei.

Se duse cu Philby la curse pentru ca, în caz de surprize, să fie oricum acolo. Cu o zi înainte izbutise să-i creeze impresia că ar fi cumva aliaţi. Ştia că această atitudine putea fi un excelent punct de sprijin pentru viitoare asalturi.

Acum nu mai avea nevoie decât de o mare decepţie a lui Maud Philby - şi în foru-i interior calculă că cel mai mare succes sub acest raport l-ar avea dacă un al treilea ar câştiga raliul. Se juca câtva timp cu gândul, întrucât era din totdeauna obişnuit ca, mai presus de avantajele în afaceri, să-şi plaseze propriile dorinţe. Aşa se prezentau dar lucrurile cu diversele variante ale tot mai evidentului duel Kai - Murphy.

Tribunele se umpluseră cu mult înaintea începerii raliului - o brazdă impresionist pictată în cele mai surprinzătoare culori. Deasupra pistei zburau avioane ce aruncau stoluri de reclame ce se strecurau lucitoare şi albe ca nişte peştişori, printre picioarele oamenilor ori se învârteau pe pistă de unde erau repede măturate de paznicii acesteia.

Pătrate de un alb intens, ca de creta, indicau punctele de pornire. Hangarele furnicau de bonetele albastre ale montorilor. Printre unelte, cricuri, sticle şi galeţi erau, negre-cenuşii, grămezi de cauciucuri.

Maşinile primei curse se apropiau de start, un pocnet de armă şi ciurda porni. Maud Philby îi

aştepta fără să arunce însă vreo privire asupra pistei, pe Kai şi Murphy. Cel dintâi se arătă Kai. Brusc înviorată, îi făcu semn cu mana: pe frunte i se ivise un val de roşeaţă, Kai îi spuse:

– Vreau să plec imediat după, cursa nu durează mult.

Maud Philby îi replică radioasa:

– Mult succes.

Kai zâmbi blajin:

– Vedem noi.

Lieven era năuc. Senzaţie şi mai mult întărită când văzu cât de agitată era Maud Philby după aceste ultime cuvinte, în ciuda calmului afişat. Dar se mai învioră puţin văzând ca şi Murphy fu gratificat cu aceleaşi urări când, după un minut, se arătă şi el.

„Este şi rămâne o canalie”, hotărî Lieven, şi renunţa la toate planurile-i anterior croite.

Prima cursa era pe sfârşite. Megafoanele anunţau Marele Premiu al oraşului Milano. Peste capetele mulţimii zburau numere de start şi nume. Maşinile se adunau una câte una.

Kai simţi în buzunar moneda - amuletă a prinţesei Parma. Cuprins de un val de căldură, auzi o clipă în urechi foşnetul parcului, foc de artificii, o femeie peste ai cărei umeri se răsfrângea lumina - graţie, parcă, unei vrăji în suflet i se strecurară cutezanţă, presimţiri, speranţă, toate ciudat amalgate - şi apucă strâns volanul.

Pocnetul ce dădu startul fu instantaneu înghiţit ca o musculiţă de tunetul numaidecât stârnit al motoarelor. Primul ţâşni Murphy şi se plasă cu vreo treizeci de metri înaintea celorlalţi. Maşina-i roşie lucea ca un steag în furtună.

Maud Philby se aplecă în faţă. Profilul i se îngustă şi

buzele i se strânseră.
– Cine-i primul?
– Murphy. Străbate câmpul. Kai...
– Şi Kai?
Lieven se scula nervos:
– Kai nu-i în pluton.
– Unde?...
– Unde-i Kai?
Deodată, Philby arătă cu mâna: Acolo... Lieven înghiţi o înjurătură. Singura maşină care rămăsese la start era maşina lui Kai, maşina albă.
– Ce, n-a luat startul?
Se scursese parcă o veşnicie. Maşina nu se mişca. Lieven îşi întoarse privirea, nu mai avea puterea să se uite într-acolo şi fixă furios, cu nervii încordaţi la maxim, un domn între două vârste şi plinuţ pe care nu-l cunoştea defel, dar pe care ar fi fost gata să-l plesnească dacă respectivul s-ar fi clintit.
Maud Philby nu-şi dezlipea privirile de start. Deodată, pata albă, singuratecă, mugi şi lăsând în urmă o coadă groasă de fum alb, se avântă. Lieven sări de la locul lui cu o mişcare ce voia să-i exprime dezamăgirea.
– Prea târziu, prea târziu...
Îşi privi ceasul, se uită la Maud Philby, îşi scutură ceasul şi o rugă pe ea să-i spună cât e ora. Îşi potriviră ceasurile şi Lieven învie. Se înşelase: Kai nu pierduse multe minute - de fapt, nu era decât cu douăzeci şi opt de secunde în urma celorlalţi.
Vânătoarea înconjura duduind pista. Murphy continua să conducă, ba îşi mărise chiar avantajul. În urma lui se căsca un spaţiu gol.
La a treia rundă, Kai făcu legătura cu ultimul din pluton şi o luă, treptat, înaintea altora. După cinci

runde întrecuse două maşini. Dar Murphy avea un avans de patru kilometri.

Maud Philby îşi dezlipi mâinile de balustradă.

– Se apropie încet, încet...

– Întrecerea-i deschisă.

– Credeţi că - şi, corectându-se, Maud voi să ştie - ar mai putea recupera?

– Mai sunt cincisprece tururi. Până acum nu se poate spune nimic despre şanse. Nici chiar despre aceea a lui Murphy.

La a şaptea rundă, Kai încetini şi opri la punctul de aprovizionare.

Hollstein zbieră:

– Cauciucul din dreapta spate!

Montorii se aruncară asupra roţilor.

– Toate patru, le strigă Kai.

Hollstein îi vârî în gură o ţigară şi, cu o sticlă de apă minerală în mână, întrebă:

– Beţi?

– Nu! Am luat un start prost, Hollstein, dar numai atâta nu-mi strică mie dispoziţia. Motorul trage grozav...

După care mai aruncă o privire asupra roţilor, auzi zgomotul cauciucurilor lovindu-se de sol şi dintr-o săritură fu la volan.

– Bine lucrat. Nici măcar un minut de staţionare.

Pista se îngustă. Megafoanele urlau peste tribune: „La curba de la Lesno, lui Mazzini i s-a rupt pistonul - renunţă”. „Bath are o bujie defectă - continuă”.

Nu mai erau decât şase maşini în cursă. Kai se agăţă îndărătnic de ultima şi i-o luă înainte pe linia dreaptă din faţa lui. În plin elan mai întrecu una, văzu înainte-i o maşină albastră şi se apropie metru cu metru de ea.

Încordarea tindea spre apogeu. În faţa punctelor de aprovizionare zări din viteză faţa palidă a lui Hollstein şi, surpriză, staţionând maşina lui Murphy, care tocmai urca în ea, în timp ce Kai trecea ca un vârtej. Dar Murphy mai avea avans un tur care trebuia recuperat.

După alte două tururi, lui Murphy i se năclăiră bujiile şi staţionarea aproape că-l făcu să piardă avansul. În poziţia a treia, Kai nu se mai afla decât la câteva sute de metri înapoia lui.

Goni ceva mai puţin precaut şi izbuti să întreacă a doua maşină. Nu-l mai avea în faţa lui decât pe Murphy.

Era calm. Zbaterea de dinainte cu câteva ore se potolise. Mai trebuia să reziste trei tururi, ştia că era mai rapid decât Murphy şi că dacă nu se întâmpla nimic rău, avea să recupereze mai mult decât distanţa care-i despărţea.

Luă cu bine curba cea mare, sui în mare viteză panta, zăbovi o secundă, şuierând, alături de maşina roşie şi i se strecură în faţă.

Maud Philby smuci nervoasă mătasea baticului. Tribunele clocoteau. Inşi ce nu se cunoşteau se apostrofau pătimaş. Cei bucuroşi se aplecau mult peste balustradă.

– Vin.

Ca electrizaţi, privitorii pândeau lungul pistei de pe care zgomotul creştea mereu. Se apropiau amândoi în mare viteză, dar în faţă se afla maşina albă.

– Kai!

Maud Philby oftă şi se simţi brusc istovită.

– Fiţi drăguţ, Lieven aduceţi-mi o portocală.

Lieven se miră, dar văzându-i faţa brusc destinsă ghici motivul. Clătinând din cap, se întoarse cu

fructul; era timpul să negocieze; avusese dreptate în sinea lui.

Kai trecu pe dinaintea tribunelor. Era ultimul tur.

Tensiunea era la maximum. Coborâse peste mulţime ca o fiară inteligentă, străvezie şi trimitea orice zgomot spre pământ în tăcerea marii aşteptări.

Undeva se iscă o mică zarvă. Un glas de femeie ţipa ceva. Nimeni n-o băgă în seamă. Ea continuă să strige, mai presant, mai rugător, mai tare. Însă tot tăcerea era mai puternică.

La un moment dat se adăugară, totuşi, şi alte glasuri, chemările se înmulţiră şi lumea văzu ce se întâmplase. Un ghemuleţ alb se rostogolea pe pistă, urmat de un altul şi amândouă săreau unul în jurul celuilalt; ca două ghemotoace de mătase, cei doi căţeluşi maltezi ţopăiau pe pistă fără să se sinchisească, în ciuda chemărilor care plouau din tribune.

Participarea celor din jur crescu ca un talaz. Tensiunea momentului se suprapuse ca un val prea înalt, se descarcă datorită acestui mărunt incident şi se revărsă asupră-i nestăvilită. Fluierături, gesticulări; cei doi căţeluşi intraseră într-o clipă în centrul atenţiei.

Dar erau şi tot mai dezorientaţi şi alarmaţi. Cineva şi dădu să escaladeze despărţitura, când fu tras înapoi printr-un ciudat amestec de spaimă şi compătimire pentru animale. Şuierul compresoarelor sporea în intensitate, maşinile se apropiau de finiş.

Kai izbutise să mărească şi mai mult distanţa dintre el şi urmăritor, din cauză că lui Murphy i se

defectase iar un cilindru şi maşina nu mai putea dezvolta viteza maximă. Era sigur de victorie şi această siguranţă îi crea o stare de euforie.

Deşi fusese mai palpitant, totuşi, să alerge pe urmele lui Murphy, decât să se îndrepte acum spre ţintă aproape fără luptă.

Apropiindu-se de tribune fu izbit de rândurile de spectatori agitaţi făcând tot felul de semne; privind mai atent, descoperi cele două puncte de pe pistă. Se orienta numaidecât căci, cunoscând entuziasmul oscilant al mulţimilor ce participă la întreceri sportive, ştiu că în clipa aceea, pentru tribune cei doi căţei erau mult mai importanţi decât tot raliul. Răutatea e molipsitoare, dar mila poate deveni şi ea instantaneu epidemică, căci are de partea ei morala şi oricine se foloseşte cu plăcere de un asemenea prilej.

Îi veni o idee care-l cuceri cu atâta intensitate, încât îi răpi orice putere de împotrivire.

Privi în juru-i - era destul loc - micşoră precaut gazul, apăsă uşor pedala, iar când frânele o ascultară - cum câinii se vedeau acum limpede gonind în faţa maşinii înnebuniţi de ţipete - le strânse tare, până când le auzi scrâşnind; cauciucurile pârâiră, maşina se clătină dintr-o parte în alta, lunecă şi rămase locului în faţa tribunelor, cu câteva sute de metri înainte de finiş - şi numai la câţiva metri de animale.

Kai se strecură afară, unul dintre cei doi căţeluşi i se aruncă în braţe; îl ridică, dădu să-l apuce şi pe celălalt, care se feri însă pitindu-se sub maşină.

Tocmai atunci vâjâi pe lângă Kai lucirea roşie a maşinii lui Murphy, care şi trecu şuierând finişul. Câştigase Cupa oraşului Milano.

Dar aplauzele îl salutară pe Kai. Spectatorii înţelesesem prompt că el renunţase la victorie şi salvase căţeii. Nu mai avea nici o însemnătate dacă o făcuse din poză sau din milă. Mulţimea înţelegea să-i cinstească gestul.

Kai luase sub braţ unul dintre căţei şi se aplecase să-l caute pe al doilea, furişat sub maşină şi hămăind printre roţi. Auzea bubuitul celorlalte maşini care se apropiau şi prinse căţelul ca nu cumva să fugă de-acolo.

Ultimele maşini trecură duduind şi Kai îşi privi uluit mâna, pe care maltezii o muşcaseră atât de tare, încât sângera. Spectatorii observaseră şi ei şi tribunele erau acum scuturate de râsete. Pe pistă căzură primele flori; entuziasmul era general, raliul uitat din pricina incidentului ce înflorise atât de surprinzător din aspectele pur mecanice de până atunci şi pricinuise o atât de evidentă modificare a stărilor de spirit. Recordul pierduse orice importanţă; prea era neobişnuit ca cineva să-i dea cu piciorul pentru un gest - poate şi pentru cele două ghemotoace de mătase - deşi chiar dacă numai pentru un gest, ce elegant, ce frumos totuşi...

Megafoanele vorbeau acum unor urechi surde. La îngrăditură se produsese o mică busculadă; mai multe mâini încercau să fie de folos. Iar printre ele se agita şi un cap cu părul negru şi faţa îngustă; o femeie tânără sări pe pistă peste celelalte capete - câinii îi alergară în întâmpinare. Femeia îi ridică, câte unul în fiecare mână, se opri în faţa lui Kai, lăsă jos căţeii şi-l sărută, acolo, de faţă cu toată lumea.

Publicul era cucerit. Voi să se reverse peste pistă şi să-l ia pe sus pe Kai.

La hangare dădu peste Murphy, care-l felicită pentru excelentul rezultat. Kai completă la rându-i ceremonia, gratulându-l pe Murphy pentru victorie. Iar acesta din urmă, îmboldit de *Fairness*, declară că fără ghinionul lui Kai n-ar fi câştigat nicicum, căci defecţiunea îl făcuse să rămână mult în urmă.

– A fost mai degrabă un noroc decât un ghinion, râse Kai.

Murphy îl măsură din priviri fără să înţeleagă. Şi voi să ştie:

– Pistonul?

Căci nu ştia încă ce se întâmplase.

Kai fu scutit de răspuns de către funcţionarii stadionului, care şi ei erau nedumeriţi: nu ştiau cum să rezolve cazul. Comportarea lui Kai însemna o încălcare a regulamentului, ceea ce nu mai avea de altfel importanţă, întrucât nu câştigase cursa. Înconjurându-l, încercau, însă, să afle ce anume-l împiedicase. Căci ar fi putut trece liniştit; maşina n-ar fi păţit nimic dacă ar fi dat peste căţei, ba probabil că nici n-ar fi simţit decât cel mult o mică scuturătură.

Kai îl lămuri, cu un aer foarte grav:

– Îmi luaţi o mare greutate. Altădată am să ştiu.

Fuseseră chiar câinii lui? O cunoştea pe doamnă? Primii reporteri se şi înghesuiau cu tocurile gata pregătite. De astă dată se simţi Kai descumpănit. Înţelesese că era foarte simplu să se prevaleze de un act frivol, dar că după aceea i-ar fi foarte greu să ofere şi o motivaţie plauzibilă. Motivele. Motivele - ele erau mizeria lumii.

Şi se grăbi spre Frute, fără a-şi saluta prietenii.

8.

Golfurile erau potopite de argint şi azur. Tot mai mult azur. O dată cu lăsarea amurgului, contururile munţilor păreau să vibreze ca nişte gingaşe strune de vioară. Apoi, trecând dincolo de ele, lumina nu mai păstra decât un firav contact cu cerul.

Kai se aşează pe covor lângă Frute. Până acum am tăcut două ore, draga mea, ca să ne ocupăm de atmosferă. Semn sigur că gândim sau că ne studiem starea de spirit. L-am necăjit pe Murphy fără s-o fi premeditat. Suntem, de altfel, nişte poseurs. Am fost şi am rămas din propria şi, oarecum nedorita, noastră voie. Ceea ce-i un indubitabil semn de pesimism. Maud Philby - ei, lucrul nu-i foarte important – e agreabilă, dar nu odihnitoare, poate că e şi supărată sau poate nu, o să ne dăm seama. Dar la mijloc e Barbara, Frute. Barbara, în care reînvie ce a fost odată şi atât de puternic, încât disonanţa e purtată în propria inimă şi, deopotrivă, dincolo de Barbara. Barbara nu-i doar o femeie, Frute - Barbara e un principiu, o încrucişare de drumuri. Trebuie să ne confesăm. Dar înainte de a ne confesa încercăm totdeauna o jenă. Preferăm să aşteptăm şi, pentru moment, să ne plasăm intens de partea contrară. Gândirea tot nu ne-a ţinut niciodată de cald. Şi apoi mai e şi Lilian Dunquerke. E greu să i te împotriveşti, căci e deosebită. Fiola afirmă că Lilian Dunquerke îl iubeşte pe vicontele Courbisson. Să fim atenţi, Frute!

Murphy cată pieziş spre Maud Philby:

– Kai ar fi trebuit să se facă actor, nu alergător de curse.

– Ar fi fost mai greu, replică ea echivoc. Dar alergător de curse e?

– S-ar zice că-i plac efectele. Caracteristic pentru amatori.

– Mie una mi se pare că e un destul de bun amator.

– E un şarlatan care speculează aplauzele tribunelor.

– Asta a spus-o chiar dânsul ieri.

– Ca noi să credem că nu-i. Altfel, ce motiv ar fi avut?

Aplecându-se puţin în faţă, Maud Philby se interesă amical:

– Dar dumneata, ce motiv ai?

– El a făcut din cursă o farsă şi s-a purtat urât cu toţi concurenţii. Într-adins a făcut-o. Aici Murphy rămase o clipă pe gânduri. Te rog să mă crezi, Maud, că dacă aş fi ştiut de ce a oprit, aş fi făcut-o şi eu! Şi nici chiar dacă maşina s-ar fi dat peste cap, n-aş fi trecut finişul!

Şi, în aşteptarea răspunsului, îşi ridică privirea spre Maud.

– A fost o luptă inegală. Kai nu putea decât să câştige şi eu să pierd.

– Devii cam de prost gust, Murphy. Şi sentimentalismul nu ţi se potriveşte deloc, dar deloc.

– Şi mă deranjează. Eu nu fac acrobaţii cu sentimentele. Dar există lucruri atât de puternic implantate în cineva, încât rezistă la orice şi solicită un tratament special. Am mâncat împreună îngheţată şi am făcut schimb de vocabule franţuzeşti - schimb în care, ce-i drept, n-ai prea excelat, Maud; fiecare dintre noi a fost pentru celălalt personificarea unei reprezentări neclare şi

ne-am fost de ajutor fără s-o ştim. Acum am încetat să mai facem cauză comună şi fiecare alcătuieşte un cerc peste care nu mai putem trece aşa de uşor ca odinioară. Au mai rămas, însă, în noi complexe; un anume spaţiu poartă numele dumitale. A-l apăra nu înseamnă laşitate faţă de sine însuşi, ci, iartă-mi expresia - gingăşie faţă de celălalt.

Maud Philby zâmbi.

– Da, Murphy, e adevărat, am mâncat îngheţată şi am navigat împreună. Dar de când eşti atât de sensibil, încât vrei să speri amintiri?

– De când încrucişez spada cu un poseur care confundă pista cu un salon.

– Violenţa dumitale arată cât de rău ai fost lovit. Fii sincer. Supărarea dumitale ascunde conştiinţa faptului că, dacă ar fi vrut, Kai ar fi câştigat.

Afundat în scaunul lui, Murphy rămase neclintit. Maud Philby îl privea cu interes. Aştepta o răbufnire. Dar el începu, totuşi, calm:

– Să fim sinceri. Eu nu apăr nişte amintiri, ci un viitor. Renunţă, te rog, la ironie. Eu te apăr, Maud, pentru mine. De ce, asta mă priveşte pe mine şi o ştii la fel de bine.

– Eşti de invidiat pentru cât de deschis poţi să fii. Nu uit că de două ori mi-ai cerut să ne căsătorim. Eu nu ţi-am răspuns nimic şi am trecut repede peste... Acum, chiar că mă pui pe gânduri. Ai prea mult din ceea ce e un soţ. Şi în clipa asta am parcă senzaţia că te-ai şi născut căsătorit. Cunoşti uimitor de bine trucurile unui soţ de meserie. Picuri aşa, câte un strop de morală şi de blajinătate. Ce s-a întâmplat?

– Sunt furios!

– Mai rău! Suferi de o furie înăbuşită. Şi încercă să-i domolească ambivalenţa. Chiar. dumneata ai vorbit

adineaori de complexe, să rămânem, dar, în sfera lor. Te simţi bine, Murphy?

– De la o vreme ai o înclinaţie către glume psihologice. Mie, tărâmul mi-e cam străin şi aşa nu ajungem prea departe. Să vorbim ca în Texas.

– Deci, la obiect?

– Fără fasoane. Să lăsăm deoparte sentimentalismele. Ştii că vreau să te păstrez. M-am împăcat cu gândul că ai anumite particularităţi pe care eu nu le agreez. Ţin seama de ele şi caut să le previn. N-ai cum să-mi schimbi hotărârea. De unde statornicia asta - nu pot şi nu vreau să vorbesc. Vreau să ne căsătorim, Maud. Dar tu vrei să te joci. Bine - şi schiţă un gest împăciuitor. Ştii la ce mă refer, la jonglerie, la ţinerea cu sufletul îndoit, la jocul cu focul încoace şi încolo, aţâţător, dar şi periculos. Bine, joacă-te, Maud.

Privindu-l cu ochii întredeschişi, Maud Philby izbuti să nu-şi trădeze tensiunea pe care i-o crea această explicaţie la care demult se aşteptase.

Murphy urmă:

– Continuă să joci. Adversarul meu e acum Kai.

– Kai... zâmbi Philby.

– Da. Dar totul are un sfârşit. Ceea ce pentru tine e joacă, a fost pentru mine sportul. Ăsta a fost răspunsul meu. Prima etapă s-a terminat. Raliul de la Monza e o farsă. Acum avem în faţă cursa montană pentru Premiul Europei. El o să hotărască.

– Ce?

– În legătură cu tine, Maud - îi replică casant Murphy.

– Acum chiar că te exprimi în cea mai curată texană.

– Nu vrei să mă înţelegi. Nu-i vorba de Kai şi de

mine. Kai e trecător şi poate să aibă mulţi succesori. Trebuie să hotărăşti asupra ta însăţi. Dacă lucrurile au să continue mai departe aşa sau nu. Ştiu, în chestiile astea noi americanii n-avem o psihologie atât de flexibilă ca a europenilor. Noi vedem numai rezultatele şi, la rândul meu, şi eu socotesc că ele sunt hotărâtoare. Să le lăsăm pe ele să vorbească. Dacă câştig cursa, îl întrec, o dată pentru totdeauna, pe orice Kai.

– Mă confunzi cu un socotitor de puncte la curse, Murphy. Imaginea pe care ţi-o faci despre viaţă e extrem de simplistă, dragul meu. S-ar zice că e alcătuită din deducţii hrănite doar de conducerea automobilului.

– Acum vii cu sentimente, Maud. Până acum nu erai deloc pentru ele.

– Dumneata o crezi. Dar nu tot aşa stau lucrurile şi în ce mă priveşte. Dimpotrivă, pe mine tocmai ele mă încălzesc.

– Îmi reproşezi o idee foarte simplistă despre viaţă. Aş vrea să fie aşa. Am redus actuala situaţie la o formulă simplă. Dar n-am făcut-o de plăcere, am trecut multe sub tăcere şi m-a costat mult până să ajung aici. Să nu ne certăm pe chestia asta - n-ar fi bine pentru tine. Mie mi-e mai greu decât ţie că am ales calea asta. Dar o înţeleg şi ştiu că şi tu - În lucruri importante în care nu ştim cum să ne mai descurcăm, lăsăm să hotărască întâmplarea sau o acţiune paralelă.

Maud era în aşteptarea întrebării ce trebuia neapărat să urmeze:

– De ce?

– Pentru că maşina lui Kai e mai rapida decât a mea. Raliul de la Monza a dovedit-o. Nu el ar fi

câştigat, ci maşina.

– Dar la proxima cursă montană o viteza mai mare n-o să mai aibă nici o importanţă.

– Cea mai importantă. Dar maşina lui Kai are ardere mai bună, care-i conferă un plus de viteză.

– Şi, e important?

– Da - şi încă într-o măsură care face să nu mai existe şanse egale.

– Dar de unde o ştii?

– De la dânsul, de la Hollstein, de la Lieven - care nu fac nici un secret din asta.

– şi nu ştii de ce?

– Nu. Murphy şovăi. Dacă aş şti, am avea şi şanse egale La un raliu obişnuit, lucrurile n-ar avea mare însemnătate, pentru că fiecare trebuie să aibă erija lui Dar într-un duel care are un asemenea fundal şansele ar trebui să fie egale. Aşa ar fi fair.

Maud Philby ştia încotro ţintea Murphy. Şi-l lăsa să fie mai explicit.

– Şi Kai?

Iar Murphy reluă foarte calm.

– Ar trebui să fie făcut să înţeleagă. Ar trebui să-l faci să înţeleagă.

– Dar e absurd.

Nu voia să intre în acest joc, nici măcar printr-o aluzie, căci era încă prea puţin sigură de Kai. Obtuzitatea lui Murphy n-avea margini, era în schimb utilă şi măgulitoare. Bine îndrumată şi completată putea conduce la o adevărată senzaţie.

Maud Philby îşi dădea seama că numai gelozia lui Murphy i-l apropiase pe Kai. Gândea destul de modern ca să ştie că toate flirturile încep relativ şi nu sunt un foc ce numai prin frecare poate fi aprins şi menţinut. Asupra înrâuririi ei personale nu-şi

făcea mari iluzii - şi cu atât mai puţin asupra unei constelaţii favorabile. Dar tocmai de aceea credea că poate face orice şi socotea totul cu putinţă. Se gândea la drumul făcut cu Kai la San Remo - la Pesch - când se hotărâse participarea la raliul din Monza. Toate gândurile lui Kai se învârteau în jurul lui Murphy, încât un motiv anume le putea da o notă personala, pe care mai apoi să o canalizeze către dânsa. Şi tocmai acest motiv voia să-l găsească.

Îşi mărturisi că ceea ce o îmboldea era nu numai flirtul sportiv, cum socotea Murphy, ci ceva mai mult. Şi demult. Îl voia pe Kai. Şi Murphy trebuia s-o ajute. Ulterior - da, ulterior - Murphy avea dreptate aici - rămânea şi el. Pentru că lucrurile trebuie privite în perspectivă.

Până una-alta, el crease, însă, o situaţie încâlcită, din care ea trebuia să iasă fără să se lege, dar şi fără să rănească. Lucru care se putea cel mai bine realiza printr-o retorsiune. Întrucât Murphy socotea atacul aproape terminat şi în favoarea lui, important era ca mai întâi să fie dezorientat prin contrariul a ceea ce presupunea.

– Sper că nu te-am înţeles bine, Murphy. Nu înţeleg ce-mi propui. Ai vorbit de parcă te-ai afla într-un atelier de montori. Prefer să uit discuţia asta.

Murphy era speriat. Nu-i putea urmări saltul şi nu-i sesiză schimbarea de ton prin care ea îi promitea, fără a se angaja. Încercă s-o întrerupă. Dar ea se apără:

– Am terminat discuţia.

El voi s-o contrazică. Maud Philby îşi dădu seama, hotărî să i-o ia înainte şi, în timp ce se ridica, îl sfătui:

– Ar trebui să te foloseşti de prilej ca să-ţi antrenezi

nu numai maşina, ci şi fantezia. E într-o stare de plâns.

Gândul de a-l face pe Kai să vorbească despre instalaţia lui o întărâta. Iar dacă n-o făcea, să-l ţină pe Murphy în şah cu această idee. Şi îşi folosi avantajul până la ultimul schimb de cuvinte.

– O să le poţi face pe amândouă până la raliul european.

– Cum anume?, o interpelă Murphy repede şi sărind de la locul lui.

– O să vedem curând. Şi fără a mai aştepta un răspuns, plecă grăbită.

9.

Sporting Club-ul organizase o vânătoare de porumbei. Aceasta avea un caracter intim şi, deci, fără străini. În felul acesta se realiza o imagine reprezentativă.

Întrecerile eliminatorii începuseră de dimineaţă. După care toată ziua se auziră pocnete răzleţe - peste promenade, peste mesele de joc şi sălile de lectură, strecurându-se prin uşi şi ferestre, uşoare, delicate şi ucigătoare.

După amiază, însă, standul se umplu pentru proba finală.

Kai se dusese acolo împreună cu Maud Philby.

Era către amurg, ceasul de aur al culorilor profunde pe Riviera, ceasul mării şi al luminii ce începe să obosească. Marchize dungate atârnau departe peste uşile deschise, menţinând ocrotitor sub ele umbrele, ca nişte cloşti. Îndărătul semicercului suprafeţei de tragere se zăreau talazurile de lapislazuli ce scăldau gingaş braţele larg desfăcute ale golfurilor.

Într-un colţ al spaţiului îngrădit era un steag. Pe o masă se aflau hârtii, consemnări şi fişe. Concursul era aproape de sfârşit: în luptă mai rămăseseră doar doi concurenţi, care tocmai se lansau în proba finală.

Venind spre Maud Philby şi Kai, Lieven le comunică ultimele noutăţi. Cei doi concurenţi erau căpitanul O'Donnel şi vicontele Courbisson. Amândoi avuseseră, la treizeci de focuri, douăzeci şi şase de ţinte ochite. Mai aveau dreptul fiecare la câte cincisprezece cartuşe.

– Trage Courbisson.

Kai privi într-acolo. Courbisson era un tânăr blond, cu facies de englez. Numai sprâncenele îi erau negre şi aminteau de originea lui. Ştia să se stăpânească; deşi era nervos, avea mişcări calme.

Kai simţi, însă, cum el se încorda. Gândurile îl purtau spre parc, prinţesa Parma, către cuvintele lui Fiola despre Lilian Dunquerke şi către Pierrot-ul care îl fixase când intrase cu dânsa în sala de joc. Pierrot-ul era chiar Courbisson.

De dincolo de standul de tir se făcea semn că va fi lansat un porumbel. Colivia fu deschisă şi Courbisson înălţă puţin arma. Orbit de lumina subită a zilei după colivia întunecoasă, porumbelul nu-şi luă zborul. Ci se ghemui la pământ, desfăcându-şi temător aripile.

Courbisson lăsă jos puşca; regulamentul nu permitea să se tragă într-un porumbel şezând. Se întoarse pe jumătate, zâmbind, mândru de precizia lui de bun ţintaş.

Ceea ce-l înciuda pe Kai. Căci prea era supărătoare discrepanţa: de o parte, pasărea înfricoşată şi fără apărare, de cealaltă, tânărul înalt, sigur de el, cu o

armă de mare clasă şi purtând un costum perfect croit.

Oamenii de la panere speriau pasărea. Porumbelul se ridică şi zbură, fluturându-şi grăbit aripile. Courbisson era, neîndoios, un bun vânător; căci mai aşteptă o clipă, după care ţeava armei descrise o mică curbă, slobozi un glonte şi un noruleţ de fum şi pasărea se prăbuşi tocmai când era pe punctul să descrie primul cerc larg, aducător de speranţă; un ghemuleţ de pene tremurânde, repede înşfăcat şi dus de acolo.

– Excelentă lovitură.

Kai făcu câţiva paşi înainte, ţinându-se foarte aproape de cordonul despărţitor. Fu strigat de câţiva din domnii din juriu care-i oferiră să ia şi el parte la concurs, căci îl ştiau bun ţintaş.

Cineva flutură o hârtie.

– Facem o excepţie. Mai aveţi şanse. Ce ziceţi, vă înscriem?

– Nu.

– S-ar putea să aveţi noroc. Labouchere şi Monty au ieşit din concurs.

Kai clătină din cap. Dar văzu cum Courbisson devenise dintr-o dată atent.

– De ce nu vreţi?

– Dacă ar fi fost porumbei artificiali, da! Dar nu găsesc că-i amuzant să ucizi aşa, de plăcere, nişte biete păsări, atât de blânde şi frumoase.

Se exprimase cu bună ştiinţă aşa, ca să fie bine înţeles. Courbisson îi auzise ultimele cuvinte şi intui unde ţintea. Mai avea arma în mână şi nici n-o lăsă prea departe când, apropiindu-se de Kai, îl pofti:

– Aţi fi aşa de amabil s-o mai spuneţi o dată? Şi

ţineţi seama că într-un minut eu am să continui să trag în porumbeii vii.

Situaţia se încordase, devenise explozivă.

– Nu obişnuiesc să discut cu necunoscuţi.

Courbisson păli şi se dădu un pas înapoi.

Rămăsese fără grai. O'Donnel făcu pe intermediarul.

– Zău, Courbisson, te-ai pripit - şi voi, ajutat de Lieven, să aplaneze incidentul. Dar înainte de a face pasul decisiv, un glas se amestecă în sfatul lor şoptit:

– E perfect adevărat - toată împuşcătura asta n-are nici un sens, e doar cruzime.

Brusc, discuţia amuţi. Kai recunoscu vocea. Lângă el se afla Lilian Dunquerke.

Liniştea se topi ca prin farmec şi o mulţime de inşi îşi amestecară glasurile ca un val furios ce tocmai se dezlănţuia. Dar femeia de lângă Kai ştia ce făcuse şi ce mai putea încă face. Zveltă, cu un mijlocel ca de fetiţă, se comporta ca într-un salon şi aştepta. Arbora o atât de fermecătoare siguranţă de sine, încât situaţia i se supuse.

O'Donnel făcu un pas în faţă şi declară că renunţă la reglementarea disputei.

Încordarea slăbi. Graţie renunţării lui, căpitanul contribuise la rezolvarea paşnică a problemei; acum toţi cei adunaţi zâmbeau bucuroşi că fuseseră martori la o mică senzaţie, a cărei cauză, un capriciu al lui Lilian Dunquerke, şi fusese uitată, iar mulţumită farmecului lui O'Donnel se transformase într-un subiect de agreabilă şi animată discuţie. O admirau pe femeia atât de stăpână pe sine şi cu atâta sânge rece care, doar printr-un cuvânt reuşise să creeze o atmosferă desprinsă, parcă, din alt veac.

Ca un reflex al rococo-ului, când voinţa unei femei era lege, iar dorinţa de a o omagia un lucru de la sine înţeles, şi acolo fulgerase o secundă, printre colibe de paie şi flinte, o astfel de clipă; iar curentul cald al sentimentului de a face parte din aceeaşi lume trecu de la unul la altul, transformându-i şi făcându-i să simtă vraja formei, vraja stăpânirii de sine ce pot rezolva orice situaţie.

Lilian Dunquerke îl luă de braţ pe O'Donnel şi, traversând pasarela, îl însoţi până la marginea terasei circulare. Acolo conversă puţin, la lumina clară împrăştiată de maree din toate direcţiile. În spatele chipurilor lor se afla marea, ce-i făcea liberi, cutezători şi frumoşi.

Apoi, cu paşi mici, se înapoiară, iar Lilian Dunquerke se îndreptă, cu aceeaşi placiditate, spre Kai, fără a spune ceva, dar el înţelese că-i cerea s-o urmeze şi o întovărăşi, apropiaţi şi în acelaşi timp depărtaţi, familiari şi străini, uşori, bucuroşi şi foarte sinceri.

Pe trepte bătea vântul. Le urcară. În faţa gării, şinele dormeau plumburii. Podul era o trecere către muzica de pe terasă. Ferestrele sălilor de joc erau larg deschise. Un şir de automobile. Trecură de ele. Într-o latură mai erau nişte maşini. De una din ele se rezema un bărbat. Courbisson.

Lilian Dunquerke nu schiţă nici un gest, deşi îl văzuse, ci începu să vorbească, nu imediat, dar fără efort şi puţin - de parcă starea de spirit se preschimba în cuvinte, ca ceaţa în rouă. Nu-şi încetini şi nici nu-şi grăbi pasul şi se îndreptă, de parcă acest lucru ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, spre maşina ei, ignorându-l cu desăvârşire pe Courbisson.

Acesta stătea cu mâna pe cocoşul de pe capotă, încordat, aşteptând, cu capul uşor înclinat spre el, Kai deschise portiera. Înainte să urce, Lilian Dunquerke îi spuse calmă:

– Fiţi amabil, conduceţi-mă acasă.

Courbisson tresări şi făcu un pas înainte.

Impetuos, apucă mânerul şi rosti:

– Madame - dumneavoastră plecaţi cu mine.

Kai îl privi drept în ochi.

– Mai întâi aţi fost lipsit de tact - iar dacă aţi fi luat în serios, acum aţi fi de-a dreptul compromiţător.

Şi-l fixă hotărât, deşi aparent indiferent şi neatent, dar foarte precaut şi gata de ripostă.

Plecarea lui Courbisson fusese observată. Fiola, Lieven şi O'Donnel se apropiau tocmai de grup. Fiola îl apucă de braţ şi-l trase după dânsul. Iar el îl urmă fără împotrivire.

Kai urcă şi apăsă pedala. Sângele îi avea uşoara zvâcnire a unui motor aflat în plin mers; într-o clipită fusese, parcă, despărţit de tot ce-l înconjurase până atunci şi, cuprins ca de instinctul sigur al unui ac de magnet, de sentimentul că avea înainte-i o experienţă neobişnuită ce transgresa orice logică şi convenţie şi-i solicita o totală dăruire. Se lansase în ea fără voie, căci până atunci se bucurase de avantajul unei vieţi ce nu cunoştea gelatina unor trăiri îngroşate; sângele îi fusese limpede şi fluid, jucând parcă rolul de paznic al simţurilor.

Întorcându-se către Lilian Dunquerke, de parcă până atunci schimbaseră doar câteva vorbe indiferente şi, cu mâna pe schimbătorul de viteze, se interesă:

– Viteza a doua e în dreapta sus? Lilian încuviinţă:

– Şi a treia, deasupra?
– Da.
Lilian Dunquerke nu pomeni deloc de incident, ci se mulţumi să-i indice direcţia; maşina lunecă fără zgomot prin Avenue către cartierul de vile şi apoi în faţa unei case ascunse de o perdea de palmieri şi eucalipţi.
Nici unul din ei nu suflă o vorbă asupra a ceea ce ar fi trebuit să urmeze şi amândoi intrară în casă printr-o galerie de piatră năpădită de viţă sălbatică. Iniţial răcoros şi întunecos, portalul se lumina şi lăsa să se întrevadă ce se afla la spatele lui abia când îi treceai pragul.
Încăperile de jos erau la nivelul solului, aproape mai toate fără trepte. În felul acesta parcul nu era despărţit, ci intra parcă în pereţi şi covoare. Doar câteva mobile întrerupeau, ici-colo, tăcutul concert al suprafeţelor; ferestrele mari erau tablouri ce repetau scenariul peisajului de afară. Lemnăria era înnegrită de vreme, covoarele vechi şi spălăcite. Nimic n-avea culori tari. Totul era un pastel în care doar ferestrele reflectau colorat parcul şi cerul.
Din scaunul în care se aşezase Kai putea vedea bine parcul neîngrijit. În faţă, iarbă şi merişor sălbăticit, la spatele lor frasini mari, salcâmi şi câţiva chiparoşi. Din tufişuri se zăreau nimfe putregăite şi sparte, iar în luminiş, uitat de vreme, un Pan cântând la flaut.
Lilian Dunquerke se înapoie în altă rochie şi, urmărindu-i privirea, îl lămuri:
– Mulţi îmi spun că parcul e neîngrijit, dar eu nu mă pot hotărî să nu-i las toată libertatea. Zeităţile lui sunt răbdătoare şi cuminţi. Măcar moartea să nu le fie tulburată de foarfecă de grădinari. Să moară

înecate în vegetaţie - asta mi-ar plăcea cel mai mult.

Kai îi prinse din zbor ideea.

– Să nu căutăm să salvăm nimic peste vremea sorocită. Muzele sunt cea mai bună dovadă. Graţia Atenei se stinge sub sticlă sau în săli cu vitralii.

– Ce frumos ar fi fost dacă nu ne-ar fi rămas decât legenda...

– Asta ar lua multora conştiinţa de sine şi pâinea cea de toate zilele - celor cu catedre pentru aşa ceva ori celor ce caută vreo fărâmă pe care alţii n-o cunosc.

– Da, aşa arată acum nemurirea.

– Şi există şi lucruri mai rele. La British Museum. Regii egipteni care au vrut să-şi asigure şi trupeşte nemurirea. Mumiile le zac acum ca nişte stămburi ieftine de pe tarabele unor negustori din mările Sudului. Pedeapsă binemeritată. Oricine poate să-i vadă. Sunt nemuritori.

– Există nişte versuri foarte bune pe tema asta.

– Şi nişte agenţi răi care, prin însuşi faptul că există, dovedesc că n-au nimic de-a face cu nemurirea.

– Nu cumva suntem răutăcioşi?

– Ce rămâne în genere?

– Dar rămâne oare ceva?

– Poate că ironia limpezeşte, dar distruge în mai mare măsură.

– Rămâne ceva?

– Nimic nemuritor.

– Totuşi...

– Ceea ce-i veşnic. Kai o spusese domol, fără patos.

Lilian Dunquerke îi luă cuvintele drept un compliment. Şi găsi tonul potrivit spre a face legătura.

– Să luăm aici ceaiul.

Kai nu încercă să continue discuţia, deşi aceasta fusese întreruptă într-un moment când nevinovata atracţie ce se ascunde în toate paradoxurile putea induce în eroare chiar un spadasin dibaci, îndemnându-l să dea urmare ispititoarei acrobaţii a ideilor - căci ea fusese suspendată într-o manieră cum nu se putea mai elegantă, plină de stil şi îndrumată în cu totul altă direcţie; continuarea ei ar fi trădat o propensiune către limbuţie şi cochetărie. Existau situaţii în care tăcerea se impunea de la sine; ele se puteau vădi apoi mai utile decât un potop de vorbe.

Discuţia continuă, dar despre cu totul altceva: tot felul de nimicuri, despre ceai, stampe şi cărţi japoneze, maşini, San Sebastian şi probleme de magie. Iar Lilian Dunquerke se văzu nevoită să recunoască în ce măsură Kai o acompania fără a se dezvălui. Încât pluti peste pârtia frazelor, lunecând uşor peste zonele delicate.

Kai nu pierdu, totuşi, întâietatea, rotunjind, completând, circumstanţiind, fără a abandona o clipă ţinuta. Pe măsură ce începea să amurgească deveni însă mai personal.

Atitudine neinvederată în cuvinte, ci în timbrul lor, care conferea banalului propria-i culoare.

Lilian Dunquerke o simţi - ca un vânticel cald din Sud, nu prea stăruitor. Se cufundă în el, încercând să ghicească dacă se va transforma într-o vânturare lină sau într-o furtună. Stăteau în scaunele lor, unul în faţa celuilalt. Inserarea făcea ca feţele să le pară tot mai puţin desluşite, cu umbre ca de fotografie; apoi obrajii dispărură parţial şi doar mâinile luceau în culori deschise, luminate de focul ţigărilor

aprinse.

Se afundau într-un tot mai tensionat, dar şi mlădios schimb de fraze. Conversaţia pierduse din consecvenţa-i logică; era purtată în cuvinte subterane ce n-aveau nimic de-a face cu legătura de la cauză la efect, ci doar cu sentimente ce indicau şi înţelegeau înainte ca raţiunea să-şi fi pus ochelarii...

Se balansau pe creste, lăsând ca vorbele să-şi piardă din rolul lor de purtătoare ale unor noţiuni şi primindu-le doar ca pe nişte impresii, nişte imagini ce dispăreau numaidecât.

Lilian Dunquerke se aplecă în faţă. Mâinile i se jucau cu un colier de jad, pe care i-l arătase lui Kai. Ţinea pietrele îndreptate către fereastră şi în clar-obscurul încăperii ele păreau verde-închis, aproape negre. Numai marginile luminau ca marea calmă într-o zi cu soare. Mijlocul bijuteriei era alcătuit dintr-un mare alexandrit de culoarea trandafirilor şi a cuarţului, dar când îl apleca devenea violet închis ca o sutană preoţească.

– E singurul gentleman între pietre, căci îşi schimbă culoarea şi se potriveşte cu mediul ambiant; dar totdeauna mai intens decât el şi nicicând lipsit de stil.

Ferestrele spre terasă ajungeau până la podea. Erau deschise, iar cerul şi înserarea pătrundeau înăuntru şi creau fundalul. Lilian Dunquerke se ridică şi se sprijini de un scaun. Numai braţele îi erau luminate, restul trupului rămânea în întunericul din colţul încăperii. Braţul i se sprijinea de spetează; frumos, lung şi suplu, părea că respiră.

Din întunericul în care se afla, i se adresa lui Kai măsurat, calm, cu un glas muzical. Lumina

clarobscurului îi mângâia braţul. Mâna-i apucă bijuteria, o ridică puţin şi reflexul colorat al alexandritului i se fixă pe încheietură. Vederea braţului era mai elocventă, parcă, decât a omului. Iar glasul începu să fie ademenitor.

Lilian Dunquerke vorbea aproape de Kai. Din când în când se oprea, se depărta, revenea - cuvintele-i deveneau tot mai periculoase, mai pline de înţelesuri. Kai renunţă la tonul insignifiant şi adoptă unul inocent-monden, cu accente foarte personale. Ştia prea bine că era vorba de ceva mai mult, dar se menţinea, totuşi, în nota colocvială.

Lilian Dunquerke era aproape de dânsul. Uneori, pielea, gura i se aflau în faţa ochilor - zâmbi, se opri, de parcă uitase ceva, îşi îndreptă umerii, trecu pe lângă el mai-mai să-l atingă, se întoarse pe jumătate, stătu locului. Kai rămase impasibil, oricât de mare era ispita clipei. Căci cunoştea acest joc, această testare, această examinare menită să vadă dacă partenerul era în stare să facă faţă unei mari încordări sau se pierdea de la prima încercare - acest joc în care partenerul n-avea nimic de câştigat, ci totul de pierdut.

Nu era nevoie de prea mult, ci doar de tact şi bun gust, dar în situaţia aceea ele însemnau mult; căci era greu să anticipezi ceva despre care ştiai că era, poate, adevărat - că va fi, cu siguranţă, adevărat - şi să-l tratezi uşor, fără a apăsa, pentru ca un eventual cuvânt în plus să nu jignească, iar unul în minus să nu indispună.

Kai îşi simţea uşorul şuier al electricităţii din nervii lui, intră în joc, ba făcu chiar ceva mai mult. Lăsă să fie ghicit, dând a înţelege că nu mai suporta încordarea şi că era gata s-o arate. În tăcerea de

care această stare se lega, în aşteptarea înfrigurată a femeii, hrănită deopotrivă de teamă şi exaltare, apelă însă deodată la dibăcie şi se afundă într-un hăţiş de fraze banale, dar cu accente vădit măgulitoare, spre a marca mai bine latura lor pur decorativă şi pentru ca ceea ce era indiferent în ele să pară doar picant-secundar. Încerca senzaţia unui drum cu maşina pe o şosea plină de curbe, un sentiment în acelaşi timp de prăbuşire în prăpastie şi de siguranţă, făcând faţă curbelor cât mai bine cu putinţă.

O surprinse pe Lilian Dunquerke de câte ocoluri era în stare, fără a opri, ci continuându-şi drumul. Nu arboră o notă strident personală, ci se mărgini să rămână obiectiv în ce-l privea şi fermecător în generalităţi.

Trecură prin parc, pe dinaintea statuilor de zeităţi, prin aleile de eucalipţi. Un zid. Un grilaj. Şi, din nou, parcul ce ducea până la malul mării.

Nu departe de golf se vedea un iaht, alb, pe apa sinilie.

Conversaţia alunecă pe căi bătute şi sfârşi cvasi convenţional. Fiecare din ei ştia destul despre celălalt şi era inutil s-o confirme sau s-o lase a se vedea. Încheierea convenţională ferea cel mai bine de destrămare miezul convorbirii.

Lilian Dunquerke îi arătă iahtul şi-i povesti că în anul ce trecuse câştigase câteva premii. Zăboviră puţin lângă balustradă. Şi, pentru prima oară, Kai trecu la atac, luând iniţiativa, ce trebuia neapărat să vină, dar numai de la el. Încât întrebă ca în treacăt:

– În sezonul ăsta mai plecaţi undeva?

– Da, peste circa trei săptămâni, la Neapole.

– Tocmai când trebuie şi eu să-mi încep

antrenamentul pentru Palermo. Avem acelaşi drum.

– Vă dau de ştire.

Şi amândoi îşi dădură seama ce însemna asta.

10.

Kai se îndreptă agale spre hotel. Era destins şi se bucura de aerul proaspăt al serii. În gând îşi spunea: Acum o să găsesc o scrisoare de la juna Barbara, de parcă acesta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Umbla atât de alene, încât drumul până la hotel dură mai bine de o oră. Acolo deschise căsuţa poştală. Şi găsi doar o singură scrisoare, într-un plic alb. Adresa notată îi vesti că era scrisul Barbarei.

Făcu semn băiatului de la lift. Şi urcă cu scrisoarea în mână. O deschise abia în camera lui. Barbara îl anunţa că era la St. Moritz şi întreba dacă nu cumva vroia să vină acolo.

În cameră se lăsă tăcerea. Kai era singur cu scrisoarea lui; şi simţi că tot singur era şi cu viaţa lui.

Grădina tinereţii lui, cu foşnetul ei care demult îl neliniştise se ivi undeva la orizont. Pomii fremătau şi glasuri uitate se risipeau printre ei.

O respiraţie grea îi umflă puternic pieptul. Şi decise să-şi urmeze hotărârea. Să plece la St. Moritz.

A doua zi dimineaţă i se anunţă căpitanul O'Donnel, însoţit de un membru al Sporting Club-ului, pe nume Chattingius.

Se aşteptase oarecum la această vizită.

Luă cu plăcere act de costumaţia lui O'Donnel. Dungile pantalonilor erau prea subţiri, iar plastronul nu era nici el de cel mai bun gust. Şi mai era vădit şi

că O'Donnel nu se simţea, în genere, în largul lui.

Cu atât mai ceremonios era, însă, până atunci necunoscutul Chattingius. Răspândea în juru-i un aer de respectabilitate şi-i transmise în cuvinte bine temperate provocarea lui Courbisson.

Kai o primi şi-i desemnă drept martori pe Fiola şi Lieven, pe care se angaja să-i informeze. Chattingius îşi consideră dar misiunea terminată şi, cu gesturi zgârcite, se pregăti de un formal bun rămas.

Kai se stăpâni cu mare greutate să nu le ofere un aperitiv. Numai certitudinea că va fi greşit înţeles îl opri să perturbe astfel ceremonia.

O'Donnel îşi rezumă într-o privire tot ce voia să spună. Kai îl înţelese - şi pricepu că se oferise să fie secundant doar spre a mai reduce ceva din încrâncenarea confruntării.

Din păcate, Frute îl lipsi pe Chattingius de o retragere plină de efect; n-avea câtuşi de puţin consideraţie pentru stil şi socotea ca o jignire corectul lui bun rămas. Se postă lângă uşă şi dintr-un singur salt îl sili pe Chattingius la o atât de bruscă mişcare de apărare, încât îşi pierdu jobenul.

Ceea ce-l bucură pe Kai. Îşi ceru scuze, înveselit, însă, în foru-i interior de mina confuză a bietului mesager al duelului. După care-i contactă telefonic pe Fiola şi Lieven. Fiola se şi înfăţişă imediat. Era supărat foc pe gugumănia lui Courbisson.

– Prea e tânăr pentru asemenea chestii. Are elan şi de asta îmi place; dar mai are şi o nefericită propensiune spre romantism şi nu înţelege nimic din ce se întâmplă de la sine. Intenţionaţi să-l bruscaţi?

– Nu neapărat. Dar tirul la porumbei mi s-a părut atunci supărător, iritant.

– Sunteţi un sensibil, Kai, dar şi german. Acum doi ani aţi luat şi dumneavoastră parte.

Kai făcu semn că, într-adevăr, aşa era, dar adăugă:

– Ăsta nu-i un motiv - eu cred că-i bine să gândeşti logic - dar nu şi să trăieşti logic.

Fiola izbucni în râs.

– Da, aşa-i, n-are rost să ne sinchisim de ce-am gândit ieri. Trebuie să aveţi, însă, în vedere - Courbisson şi-a făcut în Anglia educaţia. Acolo se justifică multe prin aşa zisul spirit sportiv, care-i cam fără fasoane.

– Ţin seama de asta.

Fiola ridică din umeri:

– Din păcate, văd că e imposibil să ajungeţi la o înţelegere cu el.

O clipă se lăsă tăcere. Fiola îşi continuă gândul. Ştia la ce se referea Kai şi dorise s-o exprime printr-o perifrază. Kai împingea la ruptură - pentru că o dorea pe Lilian Dunquerke - şi ruptura îi putea oferi o justificare.

– Dar dacă Courbisson şi-ar cere scuze?

– N-are s-o facă.

– Da, cred că aveţi dreptate. Şi Fiola căzu iar pe gânduri. După care remarcă:

– După câte ştiu, mânuiţi foarte bine revolverul.

– Da.

– De asta şi ţin să vă avertizez: Courbisson e foarte stângaci în materie. O adevărată catastrofă. Cu puşca, da, e la înălţime, aproape imbatabil - dar revolverul - n-o să-l mai deprindă.

Kai îl asigură şoptit:

– N-aveţi nici o grijă, n-am să-l nimeresc.

– V-aş fi recunoscător dacă aţi privi aşa lucrurile.

Kai încuviinţă:

– Oricum aş fi procedat aşa. Fiola îi dădu mâna. Iar Kai urmă:

– Doar îi dau o şansă. Fiola ciuli urechile.

– Adică? V-am spus că trage prost - de altfel mă şi duc, evident, imediat la dânsul.

Kai schiţă un gest de apărare:

– Nu, nu asta am crezut.

– Atunci nu vă înţeleg.

– Eu n-am nici o vină pentru turnura pe care a luat-o incidentul - deşi, pe de altă parte, poate că eu l-am provocat.

Fiola ridică repede capul şi rosti precaut:

– Acum cred că vă înţeleg. Vreţi să spuneţi că un incident ar fi fost, oricum, de neînlăturat.

– Da. Oricum ar fi izbucnit. Iar în felul ăsta îi pot da o satisfacţie formală. Care o să-l - aici şovăi un pic - consoleze pentru tot. Dat fiind că vede astfel recunoscut un lucru care - ce-i drept - nu-i adevărat şi care mai târziu o să-l doară mai puţin, căci e încă prea tânăr ca să înţeleagă că dacă ceva poate fi preţuit la el e tocmai tinereţea.

Fiola zâmbi:

– Mi-ar plăcea să putem continua conversaţia. Dar vreau să mai vorbesc cu Courbisson. Ştiţi, e rudă de departe cu mine. Iar după aceea am să discut cu Lieven şi O'Donnel. Când credeţi că...

– Mâine în zori.

Fiola plecă la Courbisson care avea conştiinţa încărcată şi, de aceea, încercă acum să-i facă o primire rezervată.

Fiola nu se sinchisi însă. Ci i se proţăpi drept în faţă şi-i spuse calm, dar energic:

– Dragă René, ai provocat un duel la care eu trebuie să fiu martor. Fapt suficient ca să-ţi explic

natura unei lupte în doi. Nu doresc în nici un caz ca ea să fie concepută altfel decât ca rezolvarea formală a unui schimb de cuvinte. În nici un caz, René!

Şi ridicând pleoapele, îl privi fix.

Courbisson îşi plecă ochii şi-şi mută nehotărât căutătura într-o parte.

Fiola se îndreptă spre uşă, dar înainte de a ieşi se mai opri o dată în prag:

– Cred că ne-am înţeles, René, nu?

– Da.

Dar rămăsese pironit locului şi era palid şi obosit.

Fiola îşi dădu întâlnire cu Lieven. Şi împreună cu O'Donnel şi Chattingius fixară locul şi ora întâlnirii. Respectiv, peste două zile, foarte devreme, pe terenul clubului de golf din Monte Carlo.

Marea era sură, plumburie şi doar la orizont ceva mai luminoasă; în inima golfurilor domnea un întuneric ca de fier vopsit în negru. Valurile se spărgeau de ţărmuri la lungi răstimpuri - şi poate că n-ar fi fost o idee rea o baie în larg pentru a sfâşia pânza plumburie a zorilor ce mai învelea încă somnul albăstruiul şi argintiului zilei - spre a le trezi prin reflexele stropilor şi spumei pe trupul alb, până când răsăritul soarelui avea să îmbarce totul într-o atotbiruitoare umbră roşietică.

Dar nu numai gândul la o asemenea escapadă îl făcu pe Kai - ieşit în balcon - să tremure tot în aerul reavăn ce impregnase de răceală la căderea serii golful ca o năvală de năluci.

Intră în cameră, se îmbrăcă şi îşi aminti că, de o vreme, o neglijase pe Maud Philby. Hotărî dar s-o viziteze chiar în ziua aceea.

De altfel, mai fu năpădit şi de alte gânduri - la maşină, la Barbara, la Murphy, la tânărul Hollstein şi găsi că-i frumos să trăieşti şi să ai ceva înaintea ta.

Ştia de ce ele îi veniseră tocmai atunci în minte, ceea ce era încă un motiv pentru care se simţea atras de asemenea situaţii.

Încă tremurând, intră în baie şi dădu drumul apei. Încăperea era încălzită şi strălucea de nicheluri şi faianţă. Juca puţin în palmă bobitele sării de baie, după care le azvârli în apă. Căldura acesteia era moale şi binefăcătoare ca un pat în Islanda. Apoi urmară peste piele stropii reci ai spray-ului şi prosoapele pluşate făcură restul.

Fiola şi Lieven veniră cu medicul dinspre Avenue de Monte Carlo şi se întâlniră cu Kai la Cafe de Paris.

Maşina se îndreptă spre Grande Corniche, luând curbă după curbă, până la ramificaţia către Col de l'Arme, unde coti. Pereţii de piatră împiedicau vederea într-o latură, dar de cealaltă parte se zăreau stâncile din Monaco, punctate de lumini şi contururile golfurilor ce se contopeau. Cu fiecare minut se făcea tot mai lumină. Marea începu să scânteieze şi piscurile Alpilor maritimi se înroşiră.

Ajunşi pe platoul terenurilor de golf, soarele răsări de-a binelea. Fiola îşi privi ceasul. Erau punctuali. Lăsară maşina într-o margine a terenurilor şi se îndreptară pe jos spre locul fixat.

Acolo nu era încă nimeni. Dar se auzea cum o maşină urca muntele. Sunete de claxon înăbuşite, uneori mai puternice, când maşina avea vântul la spate, alteori mai slabe când serpentina era ascunsă de o stâncă.

Lieven privi atent şi comunică mirat:

– Numai doi domni - sau poate...

Se salutară parcimonios.

Spre uimirea lui Fiola şi a lui Kai, cei doi erau O'Donnel şi Chattingius, cel din urmă foarte grav, iar O'Donnel foarte îngrijorat.

Cei doi se sfătuiră în şoaptă. O'Donnel porni în direcţia de unde veniseră şi după câteva minute se întoarse clătinând din cap.

Chattingius schiţă o mişcare ce dorea să sugereze o concluzie şi veni spre Fiola.

– Vreţi să ne comparăm ceasurile?

– E şase şi zece.

– Deci zece minute după ora convenită. Cu respect, trebuie să declar că de ieri după amiază nu l-am putut găsi pe vicontele Courbisson. Încât, din păcate, nu vă pot oferi nici o explicaţie asupra absenţei sale.

Dată fiind situaţia, pentru moment nu pot avansa altă opinie decât aceea a eventualităţii unui accident sau a unei probleme extrem de presante care l-a împiedicat să ne anunţe. V-aş ruga s-o acceptaţi şi dumneavoastră şi să scuzaţi, până una alta, deranjul inutil.

Fiola era speriat şi cătă spre O'Donnel, care schiţă un gest disperat.

– N-a fost acasă toată noaptea.

Lieven îl apucă de braţ pe Fiola şi ascultă. Ca la un semn, tăcuseră toţi. Vântul aducea zgomotul motorului unei alte maşini.

– Domnule doctor, rosti Fiola, nu se ştie cine vine; fiţi amabil, daţi-vă puţin îndărăt.

Cineva se apropia grăbit. Chattingius redeveni, brusc, scorţos şi se depărta într-o latură. Dintre pomi se ivise Courbisson.

Era foarte palid şi nervos. Îşi salută aproape absent

secundanţii şi le spuse ceva. Chattingius voi să se ducă la Fiola, dar Courbisson îl împiedică cu un zâmbet şters. Era total răvăşit, dar mai avea, totuşi, destulă ţinută ca să rezolve singur situaţia.

În ziua precedentă, după ce totul fusese pus la punct, încercase să-i facă o vizită lui Lilian Dunquerke, dar n-o găsise acasă înainte de prânz. După amiaza se dusese din nou, de astă dată mai ezitant, aşteptându-se să nu-l primească sub tot felul de pretexte.

Spre mirarea lui, fu lăsat, însă, imediat să intre şi, lucru pentru care de asemenea nu fusese pregătit, găsise o societate veselă şi n-avusese nici cel mai mic prilej să vorbească nestingherit cu Dunquerke despre ce-i ardeau buzele.

Dânsa îl tratase de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun. La rândul lui, adoptase şi el o mină veselă, aşteptând plecarea celorlalţi. Când nu mai rămăseseră decât o mână de musafiri, izbuti s-o prindă pe Lilian Dunquerke într-o încăpere alăturată.

Voia s-o roage să aibă o convorbire, dar înainte ca el să fi început, ea îi ieşise amabilă în întâmpinare şi-i dădu mâna.

– Bună ziua, René. Te rog, fără explicaţii. Mi-ar părea rău să te văd luând un aer de înmormântare. Până atunci, mai ai în faţă o viaţă. Îţi doresc tot binele. La revedere.

El ar fi vrut să-i vorbească, s-o convingă, să trateze, să facă o faptă mare - dar nu mai avusese cum; despărţirea fusese irevocabilă.

Încât plecase şi rătăcise prin oraş ore şi ore. Invitat de birjari, poftit de şoferi, care-şi opreau maşinile lângă dânsul. El se simţea, însă, de parcă avea într-însul venin de şarpe şi că trebuia să umble, să tot

umble, ca un automat, fără sfârşit...

Hoinărise prin oraşul vechi, urcând străzile abrupte, fără stare, disperat şi posac.

În partea de jos a oraşului, lampioanele de pe ţărm coborau printre palmieri, până la mare. Gara strălucea pestriţă ca o jucărie, iar terenul unde avusese loc vânătoarea de porumbei se profila, rotund, în apa mării.

Courbisson vorbea cu glas scăzut. Mai mult în şoaptă, descărcându-şi tot ce avea pe suflet. Se lăsase noaptea târziu. Ceaţa îi umezise hainele. Şi deodată fusese încercat de o senzaţie de foame, atât de irezistibilă şi de chinuitoare, încât îi tremurau genunchii. Intrase pe prima uşă întâlnită, un mic restaurant pentru localnici, ceruse pâine şi fructe, înfulecase lacom şi grăbit, lăsase banii pe masă şi plecase.

La un moment dat se trezise în faţa unui hotel. Şi întrucât n-ar mai fi avut putere să facă drumul înapoi, ca să se întoarcă acasă şi, cum nu mai era în stare să se gândească la ceva anume, ceruse o cameră şi adormise instantaneu.

Se trezise odată, aprinsese lumina şi încercase să-şi pună oarecare ordine în gânduri. Îşi amintise că trebuia să-şi anunţe secundanţii şi-şi propuse să treacă să-i ia. Destinul îi căpătase alte contururi decât cele de cu o seară înainte, părea să se fi depărtat, deşi nu prea departe.

Înţelesese că el era de vină şi avu impresia că în câteva ore se maturizase cât în ani întregi. Întrevăzu noi ţeluri pentru ceea ce până atunci îi fusese o viaţă fără griji şi hotărî multe în noaptea aceea.

Sperase s-o fi depăşit, fără să-şi dea seama că, de fapt, criza se acutizase, căci la spatele tuturor

planurilor lui stătea dorinţa de a o recâştiga pe Lilian Dunquerke.

Apoi adormise iar şi, frânt de oboseală cum era, n-auzise ceasul deşteptător. Nu-şi mai găsise dar secundanţii, întrucât întârziase o jumătate de oră şi gonise sus, până la terenul de golf, în încă confuza, brusc ivita intenţie de a se arăta demn şi a face ceva de seamă şi potrivit cu situaţia.

Luase simpatia cu care-l dăruise Lilian Dunquerke fără să se gândească prea mult asupra ei; acum înţelegea, însă, că nu meritase acest dar şi intenţiona ca de-acum încolo să se arate vrednic de el.

Nu părea, însă, să înţeleagă şi cât de înduioşătoare îi era această dorinţă, această întârziere faţă de ceva care trecuse.

Cuprins de un adevărat haos de simţiri, adăugă grăbit - întors către secundanţii săi, că motivul care-l împinsese să adreseze provocarea nu mai avea obiect.

O'Donnel răsuflă uşurat, iar Chattingius se interesă cu o ostentativă gravitate:

– Putem deci anunţa că renunţaţi la duel?

– Da.

Dar înainte ca Chattingius să spună ceva, Courbisson îl opri şi, silindu-se să-şi recapete cumpătul, rosti atât de tare, încât şi Kai îl auzi:

– Aş dori să arăt că am primit anumite informaţii care fac ca provocarea mea să devină caducă.

Fiola se repezi spontan şi-l felicită pentru înţelegerea lui.

Courbisson se mulţumi să dea din cap şi, împreună cu Fiola, se îndreptă spre Kai, îl privi, tăcu, ezită şi-şi căută cu greu cuvintele.

Kai înţelese cât de greu se chinuia tânărul în urma pierderii suferite; că era prea mândru ca s-o recunoască şi să procedeze în consecinţă şi că, îmboldit de educaţia primită şi de Faicness[1], făcea eforturi să nu invidieze victoria adversarului.

[1] În engleză, în original

Încât îi luă repede mâna şi, înainte ca celălalt să apuce să deschidă gura, rosti:

– Amândoi supraestimăm o situaţie, dumneavoastră o faţă a ei, eu o alta. Felul în care aţi găsit soluţia îmi dovedeşte că vă daţi seama de dublul aspect al acestor lucruri. Şi vă rog să mai înţelegeţi ceva - aici vorbi cu un glas ceva mai scăzut - că o ruptură nu înseamnă un sfârşit ci, de multe ori, o treaptă spre suiş.

Courbisson roşi.

La spatele lui, Fiola îi zâmbi lui Kai, care încheie:

– Cu dumneavoastră aş mai vrea să stau de vorbă. Peste câteva săptămâni încep antrenamentele pentru Cupa Europei şi cred că o discuţie între noi ar mai putea lămuri unele lucruri...

Courbisson se schimbă brusc la faţă. Simţi că tensiunea îi dispărea, se înseninã şi, însufleţit de o nouă speranţă, strânse mâna lui Kai.

– Am să vin. Şi, urmat de prietenii lui, plecă...

Kai mai zăbovi puţin cu Lieven pe terenul de golf. Iarba lucea sub scânteierea soarelui, stâncile se înşirau pe cer în diverse nuanţe de cafeniu, pădurea se pleca spre dânşii, întorcându-şi bucuroasă spinarea verde şi încovoiată spre lumină. Sub ei se zăreau câmpuri de flori ca nişte petece colorate printre măslinii sur-argintii.

Golful spre Ventimiglia lucea incert şi roşietic prin ceţuri, dar de partea cealaltă, spre Nisa, se putea

uşor recunoaşte fiecare casă. Ferestrele Palatului din Monaco scânteiau. Şi până şi casele de pe versantele cele mai înalte împrăştiau reflexe aurii. Pe şosele fulgerau maşini.

Lieven înşfacă un baston de golf şi-l zvârli, şuierând, prin aer:

– Golful e, nu zic, interesant, dar maşinile îmi plac mai mult. Kai, câştigăm Cupa Europei, nu?

– Devine o hăituiala pasionantă.

– Ce crezi despre Murphy?

– Tot…

Lieven mai avu o întrebare pe buze. Dar renunţă. Precauţia e strategia luptelor de încercuire. Încât era mai bine să nu-l întrebe pe Kai de Maud Philby.

11.

Frute îl asculta pe Kai cu răbdătoarea ei superioritate. Uneori nu-l înţelegea şi atunci, cu o sclipire de viclenie în ochi, încerca să ghicească ce vroia.

Kai îi vorbi mult. Dar deodată se opri, o lovi uşor cu palma pe grumaz şi-i spuse amical:

– Ai dreptate, Frute. Vorbesc ca un avocat şi cred cu totul altceva. Şi totuşi, aşa rămâne. Plecăm la St. Moritz, dar îl luăm şi pe Hollstein cu noi.

N-avură nevoie decât de o jumătate de oră ca să-l vadă pe total surprinsul Hollstein gata de drum. Între timp se împrieteniseră la toartă, încât plecară foarte bine dispuşi, ca pentru a schimba după bunul lor plac anotimpurile şi a include în primăvară câteva zile de iarnă straşnică. În faţa lor se întindeau frumoasele, lungile şi luminoasele şosele, cărora motorul le împrumuta o nouă nuanţă de

romantism.

Curând, văile rămaseră, însă, în urmă şi munţii începură să crească. Depăşiră arcuiri şi curbe. O ploaie năprasnică sili maşina să se strecoare, parcă, printr-o fântână. Aerul deveni opac din pricina căderilor de apă, abia dacă mai puteau vedea ceva la câţiva metri în faţă şi Kai opri pe marginea şoselei ce se topea.

De amândouă laturile acoperişului maşinii se scurgeau largi şuvoaie. Fumul albastru al ţigărilor rămânea prizonier înăuntru, negăsind nici o ieşire. Plafonul îi era cea mai sigură pavăză.

Treptat, din mugetul de afară începu să se desprindă muzica ironic - mângâietoare a uşorului gâlgâit şi picur al apei ce se retrăgea în şanţuri, norii se pitiră în văgăuni, cerul se lumină, până când piscurile munţilor se iviră cu contururi clare iar, din nou sclave supuse menirii lor, roţile începură să înscrie pe şosea linii paralele.

Apoi se înşiruiră coaste viscolite şi straturi groase de zăpadă. Dispusă vălurit pe marginea câte unei prăpăstii, uneori spânzurând cutezător de buza acesteia, dar rărită pe fundul ei, unde lăsa să se întrevadă petele cafenii şi măslinii ale vegetaţiei din anul ce trecuse. Printre ele se zăreau, ici-colo, tulpini uscate de plante meridionale - Sudul şi Nordul într-o coabitare îndrăzneaţă şi, deopotrivă, surprinzătoare.

Maşina înainta neabătută prin acest peisaj simbolic, căţărându-se tot mai sus.

O deschidere mai largă, departe, luminoasă, o vale şi la spatele ei piscuri argintii, o pantă, un podiş, case cu pereţi cafenii, satul, zidurile de piatră ale hotelului: St. Moritz.

Frute ţâşni atât de grăbită din maşină, încât se rostogoli în zăpadă. La a doua săritură fu cât pe-aci s-o răstoarne pe Barbara şi se agăţă de ea cu o atât de energică afecţiune, încât aceasta nu mai izbuti să facă nici un pas înainte, mulţumindu-se să-l salute de departe şi râzând de Kai - până când căţeaua, oarecum mai potolită, îi lăsă ceva mai liber drumul.

Kai o privea tăcut. Inima nu-i bătea mai tare ca de obicei. Nu era agitat, deşi crezuse că ar fi trebuit să fie. Dar simţea mai puternic şi mai nemijlocit pacea pe care Barbara o aducea cu dânsa. Era bronzată şi de aceea faţa-i avea linii mai precis conturate, avea mişcări destinse şi uşoare, era calmă ca o doamnă şi, totuşi, încă o fetiţă. Păşiră alături prin zăpadă; Kai înainta mai greu.

– N-am mai văzut de mult zăpadă, Barbara. Pe ţărmul Mediteranei sunt acum în floare narcisele şi mimozele.

Fata zâmbi:

– Şi aici, pe culmi, înfloreşte acum şofranul şi curând o să avem şi narcise.

Uşa de sticlă, divizată în şase, îl prinse la mijloc. Şi, o clipă, Kai şi Barbara rămaseră închişi ca într-o cutie de sticlă. Apoi cristalul şi alama se despicară şi le deschiseră drumul către atmosfera călduţă a hotelului, care, după lumina zăpezii, părea în semi-întuneric.

– Am făcut rost de nişte camere bune pentru voi, Kai. Aveţi cea mai frumoasă vedere de pe cele mai frumoase şezlonguri.

– Zău, Barbara, dar e grozav să fii aşa, fără griji.

Îşi dădură întâlnire peste o oră. Kai se schimbă repede şi coborî, în timp ce Hollstein se mai bălăcea în cadă. Barbara îl şi aştepta în hol, costumată

pentru o plimbare prin zăpadă. Lângă ea, cu urechile ciulite, se afla Frute, care nu se dezlipise o clipă de dânsa.

Kai rămase un moment locului. Scena părea coborâtă dintr-un tablou; fata dreaptă ca o salcie, cu capul ieşind dintre umerii îmbrăcaţi în stofă aspră - şi lângă dânsa căţeaua cu urechile ascuţite.

– Eşti singura fiinţă faţă de care Frute îmi devine infidelă.

Căţeaua se ridică, parcă puţin vinovată şi-l privi nesigură. Apoi hotărî să se plaseze la umbra lui şi, din când în când, să-l mângâie cu coada pe genunchi.

Dar Barbara o trase de lesă lângă dânsa şi-i luă capul în mâini.

– M-am gândit de multe ori - are ochi de culoarea cafelei cu lapte - e sigur vrăjită.

– N-aş crede. Prea îi place carnea crudă. Fata izbucni în râs.

– Zău, Kai, e frumos că aţi venit.

– Şi eu mă bucur că suntem aici. Tu ai o însuşire ciudată, Barbara; lângă tine viaţa încetează să mai fie complicată.

Rămasă o clipă pe gânduri, Barbara zâmbi discret şi se interesă:

– Dar e chiar foarte complicată?

– Uneori, şi nu pentru lungă vreme. Cu cât îmbătrâneşti, totul devine mai simplu. Ieşi ca dintr-o haină devenită prea strâmtă şi până la urmă îţi pari singur caraghios când iei totul prea în serios. Dar să nu ne lansăm în asemenea discuţii; să-l luăm şi pe Hollstein la plimbare cu noi prin zăpadă...

Împrejurimile arătau ca o explozie încremenită sub căderea luminii - alb pe alb, scânteiere pe luciu.

Pulovere pestriţe, în culorile papagalilor din pădurile Amazonului se grămădeau în jurul ochiurilor de apă îngheţată, se băteau cu zăpadă. Femei curajoase, cu pantaloni în carouri, treceau peste ele fără ezitare, dar lăsându-i cu atât mai mult ruşinaţi pe ceilalţi. Ochelari cu rame aurite se asociau ciudat cu feţe bronzate. Şi Kai constată că nicicând nu mai văzuse chelii atât de strălucitoare ca acolo.

Barbara tăifăsuia despre vrute şi ne vrute. Era graţioasă - şi de aceea putea să spună orice. Izbea zăpada cu piciorul într-o parte, o lua în mâini şi mânjea trunchiul unui brad cu ramuri bogate, îl privea serioasă, îl mirosea, pretindea că găsise ceva, trăgea de câte o creangă şi fugea de acolo.

Foarte amuzantă era şi Frute, care muşca ca turbată din zăpadă şi alerga după bucăţile desprinse, cu o privire vicleană şi salturi zadarnice. Ceea ce îi oferi un nou prilej de joacă Barbarei - se apucau, se fugăreau, repede, grăbiţi, fără să-şi tragă sufletul, până căzdeau, şi câinele, cu delicate mişcări ale labelor, o răsturna iar de câte ori încerca să se scoale, rotindu-se în jurul ei cu lătrături scurte, prietenoase.

De la o vreme se asocie şi Hollstein; schimb rapid de bulgări de zăpadă, câinele gonind de la unul la altul, iar Kai privind atent de pe margine. Ceea ce nu-i fu totuşi de mare folos, căci nu se putea dezbăra de un sentiment ciudat, nu dureros, ci mai degrabă ca o uşoară nelinişte, ceva care-l reţinea, fără ca el s-o dorească.

Seara plecară la dans. La mare şi la munte plămânii se bine dispun de uşoara beţie cu aer din timpul zilei, pielea pare că respiră soare, iar orele

adunate în contururile intense ale munţilor, orizonturilor şi întinsurilor conferă întâlnirilor nocturne un reflex de sănătate şi mişcare ce face ca gândurile să danseze, parcă, de la sine, iar trupul să tresalte până în vârful degetelor de propria-i plăcere.

Scânteierile paharelor, viorile, ferestrele îndărătul cărora erau munţii, cerul, noaptea şi infinitul făcură ca Barbara şi Hollstein să nu neglijeze o dată pătratul suprafeţei de dans.

Kai solicitase o dispensă. Îşi aranja un coctail şi se dărui cu o deosebită grijă acestei îndeletniciri. Iar înainte de a-l sorbi, clipi spre pahar uşor ironic şi îngăduitor.

De fiecare dată când Barbara trecea dansând pe dinainte-i, ochii ei stăruiau asupră-i peste umărul lui Hollstein. Iar el răspundea privirii cu o cvasi placidă cutezanţă, stânjenit şi totuşi bucuros.

Cu Barbara revenise pacea, alcătuită din platanii din faţa casei, amurgurile roşii ale câmpiilor, nopţile dormite buştean, pădurile, stelele, zorii timpurii, zilele pline de lumină. Dar tot cu ea revenise şi conflictul, o reţinere şi o inexplicabilă timiditate.

Se făcuse târziu. Hollstein era, evident, extenuat şi Kai făcu semn amândurora:

– Barbara, dragă, noi am avut o zi obositoare, mai ales Hollstein, să-l trimitem la culcare. Pe mâine dimineaţă, Hollstein!

Şi, într-adevăr, după un protest de formă, acesta plecă supus. Barbara luă braţul lui Kai:

– Nu vrei să mai facem o mică plimbare? Eu aşa fac serile.

Kai o ajută să-şi îmbrace paltonul. Aerul era atât de rece, încât nici nu putea fi simţit - şi nu era pic de

vânt. Frute călca greu prin zăpada îngheţată, cu un mers împleticit de copil.

Barbara povesti de bătrânul domn de Croy, despre verii Holgersen, despre o iapă care născuse un mânz alb-alb şi cu o pată neagră, triunghiulară, pe frunte - în Egipt ar fi fost, poate, declarată sfântă - despre câinii ei, despre parc, vecini şi prieteni. Toate acestea îl cuprindeau pe Kai ca o zi caldă. Tăcu, apoi răspunse prin banalele cuvinte utilizate într-o conversaţie.

După o distanţă oarecare, se înapoiară. În hol, Barbara se opri:

– Noapte bună, Kai.

– Noapte bună, Barbara.

Faţa ei era parţial umbrită. Şi prin minte îi trecu un gând: n-a mai fost o dată aşa? Luându-i mâna, i-o mângâie uşor şi repetă: Noapte bună.

Apoi, câteva dimineţi Kai nu se urni din hotel, sub pretext că avea de rezolvat nişte corespondenţă. Barbara şi Hollstein plecară singuri la ski. Se obişnuiseră repede unul cu altul; erau amândoi foarte tineri.

Uneori, la plecare, Kai simţea din nou aţintită asupră-i privirea Barbarei, care-l neliniştea şi-i arăta că în gândurile lui avusese prea puţin în vedere că ea nu era doar un Principiu şi un copil şi că se afla la o vârstă în care fiecare lună conta mai mult decât, ulterior, ani de-a rândul.

Zilele începură să-i pară lungi. Ieşea în balcon şi se lăsa pradă soarelui.

La prânz cobora mai târziu, cu speranţa că o să-i găsească de-acum pe Barbara şi pe Hollstein veniţi mai înainte. Era dezamăgit ori de câte ori le găsea

scaunele neocupate şi încerca să se consoleze cu un zâmbet.

Avea întotdeauna o masă mică rezervată pentru el, ca şi ceilalţi oaspeţi. Într-o zi coborî intenţionat foarte târziu şi găsi salonul foarte agitat. Frute petrecuse singură dimineaţa afară şi se împrietenise cu bucătarii. Când clopotul vestise ora prânzului, intrase ca să-l afle pe Kai la masa lui şi cum nu-l găsise se întinsese ca să-l aştepte.

Un cârd de americani, care nu cunoşteau obiceiul locului, se apropiase de masă cu gândul s-o anexeze. Văzându-i venind, Frute se ridicase mai întâi pe labele din faţă, iar când cea dintâi mână încercase să apuce un scaun, rânjise atât de ameninţător, încât întreaga ceată încremenise.

Patronul îi lămuri pe noii veniţi că masa era rezervată şi că avea alta pentru ei. Dar conducătoarea grupului fusese cuprinsă de o revoltă care o însuma parcă pe aceea a tuturor asociaţiilor de femei din patria ei. Şi ceruse îndepărtarea câinelui. La venirea lui, Kai găsi întreg salonul fie perplex, fie scuturat de o bucurie răutăcioasă sau, pur şi simplu, gălăgios nevoie mare. Frute renunţă la rânjet, dar nu-i ieşi înainte, ci rămase să-i apere locul. Şi abia când îl văzu ajuns la masă, se dădu puţin deoparte. Kai judecă situaţia dintr-o ochire şi se aşeză placid, de parcă nu se întâmplase nimic care să-l fi privit pe el.

Încet-încet, protestul se domoli. Clătinând din cap, morocănoşi sau furioşi, americanii se mulţumiră şi cu o masă vecină. Două fete se aleseră cu îngrijiri din partea conducătoarei grupului, de parcă se aflaseră în primejdie de moarte.

Frute veni aproape de Kai şi se întinse adulmecând.

Conducătoarea grupului era vădit preocupată cum să continue scena. Şuşoti ceva cu fetele, luă o bucată de cotlet şi, ţuguindu-şi apetisant buzele, o arătă câinelui. Era foarte doritoare de o apropiere firească, fără constrângeri.

Frute îi întoarse, însă, scurt capul şi-şi plecă urechile, după care nu-i mai dădu nici o atenţie, ci-i aminti lui Kai, frecându-i-se uşor de picior, că era timpul să-i întindă şi ei un sandviş. Doamna îşi retrase cotletul, dar glasu-i mieros nu se dădu bătut, ci se exprimă elogios şi în cunoştinţă de cauză despre câinele bine crescut. În ce-l privea, Kai era convins că aveau să urmeze şi alte avansuri.

Barbara şi Hollstein nu veniseră la prânz. Ceruseră să li se împacheteze nişte carne friptă, fructe, felii de pâine şi unt şi-i lăsaseră vorbă lui Kai să urce la ei. Iar el parcă-i şi vedea: amândoi, undeva în zăpadă, iar în jurul tinerelor lor făpturi o lume plină de lumină.

– Ce părere ai, ce facem, Frute?

Se plimbă puţin cu câinele în jurul hotelului. „Poate că nu crezi, Frute, dar află că de câteva zile încep să mă simt bătrân. De altfel, eşti întotdeauna bătrân când începi să socoteşti dificile lucrurile simple tocmai pentru că sunt simple. Vezi, Hollstein ştie ce trebuie să facă şi o face. Eu îmi ridic singur obstacole şi mă mir că drumul nu-i liber. Iţi poţi imagina că bărbatul ăsta de lângă tine a cucerit-o pe Agnes Guermantes printr-un bluf frivol şi a înşelat-o aproape o lună că n-o să-i fie suficient. Şi acum stă neajutorat lângă tine şi nu ştie ce să facă. E greu cu femeile pe care le-ai cunoscut de copile şi le-ai văzut crescând; e greu să te porţi firesc cu ele. Şi e, în genere, greu, să începi o nouă relaţie cu

oameni pe care-i cunoşti de mult.

Ceata de americani părăsi sala zâmbind familiar, ceea ce-l înfurie pe Kai, care se închise în cameră toată ziua, până când Barbara veni să-l ia.

În cursul serii, Frute mai avu parte de o aventură. Kai citise până târziu şi uitase să încuie uşa. Iar Frute profită de prilej, o întredeschise şi se lansă într-o escapadă pe culoar. Auzind o exclamaţie înăbuşită, Kai se sperie, văzu că Frute ieşise şi se repezi după ea.

Peste drum de camera lui, un domn în pijama nu cuteza să tragă de uşa pe jumătate deschisă din pricină că Frute îşi rânjea colţii la el. Kai o chemă şi pijamaua dispăru atât de repede, încât nici nu mai avu vreme să-şi ceară scuze pentru comportarea câinelui. Îşi făgădui, însă, s-o facă a doua zi dimineaţa, încercând să reţină exact numărul camerei.

Dar interesându-se la portar cine locuia acolo, află că locatara era o doamnă din Pensylvania, ceea ce-l scuti de orice alt demers.

Ultima zi, Barbara ţinu s-o petreacă într-o cabană. O lăsară, dar, pe Frute la hotel şi plecară de cu noapte, la lumina lanternelor. Zăpada era când gălbuie, când sură, ca un înecat, iar cercurile de lumină păreau mici şi şterse.

După vreo două ore de mers, crestele începură să se mai lumineze. Unele se înscriau limpede pe firmament, altele lăsau uşor să se recunoască norii călători. Apoi peisajul din juru-le se întunecă iar, dar văile se luminară. Înaintând prin acest joc de umbre şi lumini se pomeniră pe culme. Culorilor de mai înainte li se adăugă roşul zorilor, care li se aşeză pe

umeri, stâncile ţâşniră semeţe, negurile se risipiră, lumina birui cetăţile de piatră, peste munţi se ridică soarele.

Frigul nopţii se dădu înapoi. Barbara îşi scoase gluga, Hollstein se descheie la haină. Kai îşi dădu, însă, cu părerea să nu facă treaba doar pe jumătate şi bluzele mai groase, puloverele se treziră înfundate în rucsacuri, iar mânecile suflecate. Rămasă într-o bluză albă, subţire, Barbara o luă înainte, fugind ca un copil, spre cabana care, mică, cafenie şi pierdută, părea una cu versantul.

Chiar la intrare se aflau o vatră şi lemne de foc. De o grindă atârna o hârtie cu sfaturi potrivite. Îndărătul bucătăriei era dormitorul. De-a lungul peretelui sudic al casei se înşira o bancă lungă. Inspectară terenul, adunând lemne pentru completarea proviziilor; aşa cerea legea cabanei. Apoi se întinseră la soare, fiecare după pofta inimii.

După amiază, Barbara trebălui cu găleţi şi oale. Un puternic miros de cafea spori nerăbdarea lui Hollstein, „Civilizaţia are farmecul ei”, constată el grav şi atât de surprinzător, încât Kai pufni în râs şi se refugie în bucătărie. Puţin mai târziu, răsfoiră împreună cartea de oaspeţi a cabanei, iar Hollstein le oferi un strălucit concert la armonică.

Seara, Kai deveni melancolic. De afară văzu cum armata umbrelor înconjura lumina ce se da bătută şi se retrăgea, până când, cu un salt de pe acoperişul cabanei, dispăru în întuneric.

Tăcerea îl tulbura, se simţea foarte singur şi, auzind prin perete, înăbuşite, glasurile Barbarei şi al lui Hollstein, ea îi transmitea şi un sentiment de însingurare.

Îşi privi în ochi propria-i viaţă şi se simţi încercat de

simţământul că nu se alesese cu mare lucru de pe urma ei. Un plugar care-şi seamănă ogorul e mai cinstit şi se simte mai împlinit - ba chiar mai eroic. E bine să faci o treabă concretă şi să te mulţumeşti cu ea... Şi fără să-şi dea prea bine seama ce face, izbi cu bastonul nişte zăpadă îngheţată, care se rostogoli, prăvălindu-se pe pantă.

Şi urmărind, dus pe gânduri, bulgărele ce lucea se pomeni purtat pe tărâmul simbolisticii de comparaţii atât de la îndemână, încât situaţia lui începu să-i pară de prost gust. Iar un sfârşit nu era deloc lesne de întrevăzut; căci astfel de comparaţii sunt ca nişte mătănii în care o boabă o trage automat după ea pe alta.

În clipa aceea se auzi strigat de Barbara şi se înapoie în cabană. De grinda din bucătărie atârna o lampă cu gaz ce împrăştia o lumină zgârcită. Barbara pregătea, în nişte tigăi şi tăvi înnegrite, masa de seară. Hollstein o încurca cu sfaturile lui.

Şi, totuşi, rezultă o cină.

Înarmaţi cu toate păturile, puloverele şi jachetele, se pregătiră de culcare. Hollstein adormi primul. Glasul Barbarei se mai făcu auzit de câteva ori prin încăpere, apoi respiraţia ei deveni liniştită.

Kai rămase mult timp treaz. Iar în somn visă mult. Dar singurul lucru de care-şi aminti la miezul nopţii fu că-i era foame. Cotrobăi prin rucsac după nişte biscuiţi şi, până la urmă, adormi iar.

Dimineaţa fu rece şi luminoasă. Se tăvăliră prin zăpadă, râzând din toată inima. Schiori ce coborau pantele împrăştiau nori de pulberi de zăpadă, legănându-şi trupurile la curbe.

Mai aveau câteva ore până la plecare, Hollstein plecă s-o scoată pe Frute din ţarcul hotelului. Kai se

mai pomeni o dată singur cu Barbara. Şedeau unul în faţa celuilalt şi aşteptau. Şi Kai simţi din nou aţintită asupra-i privirea scrutătoare pe care o cunoştea. Brusc, fără vreun motiv anume, îşi spuse că nu era deloc indiferent Barbarei. Despărţirea scurtează, însă, totul şi nu mai avu timp să desluşească de ce natură era acest sentiment.

Îşi dădu seama că greşeşte, dar n-avu curajul s-o mărturisească. „Sunt trist”, constată mirat.

Hollstein tocmai venea cu Frute. O dorinţă nestăpânită, disperată îl făcu pe Kai să tresară - dar Hollstein şi ajunsese la ei.

E prea târziu, gândi Kai.

Se despărţiră la intrare.

– Observi, Barbara, ce tristă e Frute că trebuie să plece?

– Da, Kai.

Motorul maşinii pornise.

– La revedere, Barbara.

Apoi urmă o curbă şi Kai se simţi ca golit.

12.

Maud Philby avea nişte şolduri ca ale zeiţei Diana; nu se rotunjeau nici cu un centimetru peste cât ar fi trebuit şi-i confereau un ce lunecos, aerian, ce i-ar fi putut îndreptăţi din plin pe poeţi să-i închine imnuri, dacă ar fi avut mai mult gust. Uşoara scobitură de la spatele genunchilor o ajuta ca şi în cele mai nepriincioase situaţii ale unei femei - ca, de pildă, aceea de a fi privită din spate umblând cu picioarele goale prin nisip - să-şi păstreze aceeaşi graţie şi elasticitate.

Cu Frute alături, Maud Philby se plimba, într-un

costum de baie din mătase albastră, pe prundişul ţărmului. Îndărătul ei, deasupra meselor rotunde, se aliniau mari umbrele de soare. Printre cabine se lăfăia, lătăreţ, bufetul cu o puzderie de sticle capsulate şi tot felul de salate. Apolinici maiştri de înot erau înconjuraţi de un cerc de americance în mijlocul căruia îşi îndeplineau, obligaţi, dar delăsători, îndatorirea: de a fi bronzaţi, vânjoşi, bine croiţi şi cuceritori. La fiecare oră îşi schimbau costumele, venind cu alte tricouri. Intrau fără plăcere în apă şi, de altfel, nici nu li se cerea decât arareori s-o facă.

Kai sta pe digul de piatră care înainta până aproape de apă şi privea, mijindu-şi ochii, un creol care se cufunda ca o amfibie. Ceva mai departe, în mare, erau ancorate nişte plute cu cocotieri în loc de catarge, vuind de zarva pe care numai idiomul anglo-saxon o poate stârni în lume.

Incidentul petrecut la tirul asupra porumbeilor îi crease lui Maud Philby o senzaţie dezagreabilă. Îşi dăduse numaidecât seama despre ce era, de fapt, vorba - tot aşa cum remarcase îndată că intenţionat o adusese Kai acolo. Efectul fusese surprinzătoarea constatare că-i erau sabotate propriile planuri. Ceea ce socotise a fi clădit în săptămâni de eforturi fusese spulberat într-o clipă. N-avea nici o importanţă dacă Lilian Dunquerke se cunoştea mai demult cu Kai sau dacă cei doi începuseră de-abia atunci un joc temerar şi plin de farmec - singurul lucru care conta erau faptele.

Maud Philby era foarte departe de a se simţi jignită. Dar trebuia, fără voia ei, să recunoască că atracţia ei moderată pentru Kai făcuse loc unui amestec de mâhnire, mirare şi unui al treilea

sentiment pe care nu-l putea bine defini. Kai evadase - mai rău: evadase fără intenţie, iar acest lucru îi arătase că, în ce-l privea, ea mai era încă la început. Situaţia creată între Kai şi Lilian Dunquerke îi impunea; admitea cât de neprevăzătoare fusese în nepăsarea ei; încât cu mai puţină abilitate din partea ambelor părţi ea ar fi avut un sfârşit jenant. Ori tocmai aceste mize cutezătoare cu un partener de acelaşi calibru îi plăcea şi-şi dorea cel mai mult Maud Philby. Încât cu atât mai mare amărăciune trebuia să recunoască că fusese dată de-o parte. Şi pusă în faţa acestei recunoaşteri, răceala consideraţiilor ei dispăru fără urmă; se simţea vinovată şi Kai n-ar fi avut nevoie de o mai abilă mişcare de şah ca s-o câştige, decât cea de care el nu se sinchisea.

Maud Philby se aşează pe prundiş lângă Kai.

– Ieri apa a fost aşa de limpede că puteai să-ţi vezi umbra pe fundul mării. Iar când am dat să ies din apă, luneca mereu sub mine, la câţiva metri adâncime. Era la fel ca atunci când un avion zboară printre nori şi-şi lasă pe pământ umbra, grăbit şi oarecum misterios.

– Cu umbra e totdeauna cam ciudat, observă Kai, te poţi poticni de ea. Cele mai periculoase sunt umbrele provocate noaptea de faruri. Se pitesc într-o vâlcea şi, dintr-o dată, se năpustesc ca fiarele, cresc, gonesc şi înspăimântă. Se povesteşte că cineva, odată, a trebuit să monteze un bec nou într-un far. Când, după aceea, a pornit iar, în faţa maşinii s-a pomenit cu o nălucă care dansa - uneori ca un om cu braţele desfăcute, alteori ca o stafie. N-a ştiut ce să creadă şi abia mult mai târziu a băgat de seamă că atunci când trebăluise, în far intrase o

muscă, iar reflexele oglinzii parabolice o făceau să pară mult mai mare în conul de lumină.

Maud Philby îşi strânse picioarele şi îşi împreună mâinile în jurul gleznelor.

– Fantastic. Cred că sunteţi un romantic.

– Da, şi eu cred uneori...

– Dar nu-i obositor?

Maud îşi sprijini fruntea de genunchi. De sub costumul de baie i se contura, frumos desenată, şira spinării, gata-gata, parcă, să se despartă de restul trupului dacă nu şi-ar fi despreunat mâinile.

– Pentru cine-i abil, nu cine ştie ce, rosti Kai, căruia convorbirea începea să-i facă plăcere.

– Şi dacă eşti nedibaci?

– Atunci păţeşti ca pescarul care a nimerit în apă în propria-i plasă şi s-a înecat.

– Trebuie să fi fost un sfârşit foarte dezagreabil.

– Şi cel mai neplăcut - ultimele minute sunt, mai ales, chinuitoare - e că în propria-i plasă.

– Deci e cam periculos cu romantismul?

– Foarte.

– Şi trebuie să fii şi abil pe deasupra?

– Asta ar fi o condiţie, rosti Kai dus pe gânduri. Dar prin tradiţie trebuie să fim puţin romantici. Altfel ce s-ar alege de dragoste.

Spinarea de mătase albastră se îndreptă.

– Înotăm?

Se duseră spre apă. Maud Philby îşi lepădă pantofii. Pietrişul de sub tălpi scrâşni. Apucară bine cablul care ducea spre mare şi se ţinură strâns de el până când, preschimbat în spumă, valul ce se izbi de stânci le lovi trupurile, încercând să-i împingă înapoi; al doilea val le acoperi capetele. Dând drumul cablului, se cufundară în apă. La spatele lor

plescăia Frute. Ajunşi la prima plută o ocoliră şi o lăsară în urmă. A doua se afla ceva mai departe în mare şi era pustie. Se căţărară pe ea. Frute veni şi dânsa, ca o rămăşiţă de statuie de bronz scufundată, doar cu capul ieşit din apă; se lăsă ajutată şi-şi scutură blana, împroşcându-i cu stropi. Pluta dansa pe valuri, dar se ţinea bine.

– V-aţi şi înscris la Cupa Europei?

Pluta se plecă într-o parte. Maud Philby se prinse bine de braţul lui Kai, privindu-l în ochi.

– Ei, mai e destul până se încheie înscrierile, o lămuri el şi, apucând-o fără veste, o aruncă brusc în apă, urmată numaidecât de Frute, care lătra.

După câteva minute reveniră, însă, amândoi la suprafaţă, iar Kai se întinse cât era de lung pe rogojini, cu faţa chiar către marginea plutei, foarte aproape de capul ei.

– Luaţi masa cu mine?

Maud Philby îi zvârli un pumn de apă în ochi, făcu semn că da şi se depărtă grăbită.

Prânzul îl luară pe o mică terasă-balcon la primul etaj al hotelului.

O apărătoare de soare îl acoperea pe jumătate spre a mai îmblânzi lumina orbitoare. Marginea umbrei se preciza puternic pe gresie, creând o dublă atmosferă; dincolo de ea soarele arzător, scânteietor, sub acoperământ de lumină mai blajină, mai molatecă.

Maud Philby, care şedea la marginea balconului, cu părul strălucitor şi spatele lucios, inundată de lumină, invulnerabilă amazoană scânteietoare, depăşise zona de umbră şi, cu pielea bronzată, zâmbitoare şi priviri greu de descifrat era iar femeie.

Baia de mare îi dăruise pe amândoi cu uşoara oboseală care constituie cel mai bun fundal pentru conversaţie şi flirt. Între ei pendula graţioasa erotică a frumosului, plăcerea ochilor, confirmarea aproape fără motiv.

Kai simţea tăcerea ca pe un soi de extindere, de desfăşurare în spaţiu în care multe lucruri se aflau pe acelaşi plan şi atât de strâns împletite, încât nu-şi mai putea da seama: dacă acest sentiment era o consecinţă a zilelor petrecute cu Barbara, o presimţire a ceea ce se va întâmpla cu Lilian Dunquerke sau pur şi simplu urmarea prezenţei lui Maud Philby. Numai că aceasta din urmă era acolo şi, de aceea, mai puternică decât celelalte, concentrând nelămuririle într-un ghem de calm şi provizorat - iar clipa aceea ciudată îi aducea chiar un soi de sprijin din partea Barbarei şi al Lilianei Dunquerke.

Maud Philby îşi muie degetele în farfurioara cu apă, se şterse şi puse şerveţelul la loc.

– Daţi-mi, vă rog, o ţigară.

Se ridicase de la masă, dar ezită să iasă din zona de umbră. Kai îi întinse şi un chibrit, Maud Philby îşi plecă puţin capul, mâna lui îi duse flăcăruia la gură, ea îi văzu mai de aproape şi mai lămurit ca niciodată pielea arămie şi uşoara curbură a unghiilor, la fel de aproape i se păru şi faţa - şi pe neaşteptate, în pâlpâirea chibritului care, la lumina zilei, făcea ca mâna şi obrazul lui să pară mai întunecate, în această mişcare de fiecare zi, inspirând primul fum, când privirea i se opri o clipă aproape absentă asupra lui Kai - îşi dădu deodată seama că îl iubea.

Şi, de mirată ce era, deveni neajutorată. Surpriza o copleşise cu o slăbiciune care o sili să se sprijine.

Îşi apăsă uşor mâna pe degetele lui Kai, de parcă ar fi vrut să îndrepte mai bine chibritul şi se rezemă de ea ca o proptea, atât de fără putere se simţea. Fie şi numai o singură mişcare poate preschimba totul în dăruire.

Kai n-ar fi avut nimic împotrivă ca relaţiile dintre ei să devină mai nuanţate, mai personale. De altfel, şi el se jucase de mai multe ori cu acest gând, iar în starea de spirit în care se afla ar fi trebuit să fie cu precădere atras de această perspectivă.

O neglija, totuşi, - căci, deşi în general, avea un instinct foarte sigur care în astfel de ocazii nu-l înşela şi era şi destul de abil ca nu numai să-l dezvăluie, ci să-l şi utilizeze, faţă de tipul pe care îl personifica Maud Philby se arăta nehotărât când îl cunoştea mai bine.

Căci ea făcea parte din iritanta categorie intermediară la care singurul lucru adevărat părea a fi bluful. Ceea ce n-o diminua; într-o asemenea proporţie bluful cere, totuşi, existenţa unor mari însuşiri, a unei distanţări sufleteşti care face ca folosirea lui să nu decadă până la simpla minciună.

Maud Philby avea destul din toate acestea spre a face rău cu bun gust; prea puţin, însă, şi pentru a descoperi în mod cert propriile-i sentimente. Şi pentru că lucrul i se întâmpla acum pentru prima oară în viaţă, avu parte de tragicomedia ca ea, cea mereu sigură de sine, să săvârşească o greşeală, în ciuda rafinatului instrumentar cu care exersase de atâtea ori şi să dea acum greş, la prima încercare care cu adevărat conta.

Această contradicţie împrumută neajutorării ei o notă de intenţie, iar Kai socoti o prefăcătorie ceea

ce nu era.

Se stăpâni - şi clipa trecu.

Maud Philby se consideră respinsă, fără a băga de seamă că, de fapt, nu fusese deloc înţeleasă. Singura-i unitate de măsură era acum intensitatea sentimentului pe care-l încercase - şi cum aproape că-l depăşise, se simţi ruşinată, ba chiar jignită şi cât se poate de grăbită să repare ce nu greşise.

Încât apelă la ce-i era mai la îndemână, încercând să răstoarne totul şi să-şi camufleze atracţia pentru Kai cu interesul pentru altcineva. Murphy era cel mai bun pretext. Şi spre a estompa repede cele întâmplate, începu prea puţin diplomatic:

– Aţi procedat cumva la modificări în construcţia maşinii dumneavoastră? întrebase aşa, ca într-o doară, şi se aşeză jos.

Mirat de schimbarea subiectului conversaţiei, pe care n-o înţelesese, Kai făcu semn că da.

– O perfecţionare?

De astă dată Kai deveni atent, o luă şi el pe pârtia pe care fusese ispitit. Şi porni să vâneze.

– Aţi aflat de la...lăsând fraza neterminată.

Philby îi ieşi numaidecât în întâmpinare şi încuviinţă spre a nu se trăda:

– Da, de la Murphy.

– Ah, de la Murphy.

– Da, el a pomenit de asta. Şi a spus că-i foarte importantă.

– Ei, nu-i chiar aşa.

Maud Philby se mai calmă, văzând că interlocutorul ei marşa, dar acum rolul o sili să meargă mai departe decât ar fi vrut; şi cum i se părea că-i cel mai mic rău, făcu un nou ocol, arborând un ton

camaraderesc:
– Păi nu pierde cursa tot farmecul?
– Pentru Murphy în orice caz.
– Aş fi zis că şi pentru dumneavoastră, ba chiar mai ales pentru dumneavoastră. Pentru că nu participaţi doar ca să câştigaţi cu orice preţ, ci din pasiune. - Şi aici schiţă un nou atac. Pentru că vă plac situaţiile incerte.
Kai devenise atât de curios, încât aproape ghicise adevărul. Cine trăgea aşa de insistent într-o parte, era pe semne ameninţat din alta.
Şi o luă direct:
– Vreţi să spuneţi că ar fi mai interesant dacă şansele ar fi egale?
– Da. Maud Philby respiră uşurată. Primejdia trecuse.
– Ar avea vreo importanţă pentru dumneavoastră? Şi spunând asta îşi mută privirea de la dânsa.
De astă dată, Maud Philby tăcu, puţin speriată. Kai se sculă de la masă şi după scurtă vreme se înapoie cu nişte hârtii pe care i le întinse:
– Sunt două desene cu modificările de care aţi amintit.
Luată aşa pe neaşteptate, Maud Philby privi hârtiile din faţa ei, derutată de întorsătura pe care o luau lucrurile şi mai ruşinată decât înainte. Sentimentul de care încercase să se dezbăre revenise cu mai mare intensitate, aflând-o şi mai dezarmată. Cu mare greutate, rosti:
– Îmi daţi...
– Sunt duplicate de care nu mai am nevoie.
– Dar de ce...
– Pentru că - şi Kai zâmbi fugar - pentru ca întrecerea să aibă, eventual, mai mult farmec.

Maud Philby era prea zăpăcită ca să mai gândească. Singura dorinţă ce o stăpânea era aceea de a repara totul. Indiferent ce s-ar fi întâmplat. Luă dar hârtiile şi le ferfeniţi.

– Nu, nu-i adevărat, nu asta vreau.

Kai aflase legătura dintre lucruri. Iar ce-i mai lipsise din combinaţia lui fusese trădat de atitudinea ei.

Dar acum ezită el în faţa a ceea ce, cu numai câteva minute înainte, îi păruse de dorit. Punctul de unde ar fi trebuit să plece se modificase prea mult şi începutul - ce ar fi fost acum plin de scuze, explicaţii, împăcare şi alte asemenea, era tocmai ce nu-l interesa la Philby. Nu ţinea ca, pur şi simplu, să fie iubit de ea; ar fi fost prea primitiv şi monoton, ori dânsa era o prea experimentată începătoare pentru aşa ceva.

Încât amână pentru mai târziu să culeagă fructele care dăduseră atunci în pârg şi mai făcu ceva în plus. Mototoli hârtiile rupte, le zvârli dispreţuitor şi zise:

– Păcat de idee, dar n-a putut fi aplicată. Am încercat, dar n-a mers... Desenele sunt interesante, însă practic, fără valoare.

Maud Philby îl privea uluită.

– Cum, n-aţi realizat-o?

– Am încercat. Dar, din păcate, construcţia a dat greş.

– Şi planurile sunt...

– ...fără nici o importanţă.

Şi Kai râse din toată inima ca de o glumă bună, ca de un lucru pe care nici unul din ei nu-l lua în serios. Maud îl privi cam neîncrezătoare şi încercă să nu izbucnească. Oricum, planurile ei avuseseră parte de o zi neagră.

Kai trecu repede peste nesiguranţa ei, spre a fi mai convingător că greşise pe undeva. Şi amândoi se lansară într-o sporovăială idilică, iar Maud Philby îşi recapătă din nou curajul.

După câteva minute, Kai veni cu ideea ca amândoi să ia cafeaua în faţa cazinoului. Ştia că vor da acolo de Lieven.

Şi plecară - Maud Philby încă ruşinată, dar din nou concentrată, iscoditoare, doritoare să afle adevărul. Nu mai avu, însă, când, căci Lieven era doldora de istorioare amuzante, povestind jovial istoria oarecum dubioasei contese căreia soţul îi aducea amanţii în casă, până când unul din ei se simţise atât de prost că înşelase aparenta prietenie a contelui, încât se oferi să-i dea satisfacţie. Şi, deşi contele îi arătă toate mostrele unei îngăduinţe cvasi-tagoreene, celălalt nu se dădu bătut şi duelul deveni inevitabil. Evident, cel mai ridicol duel din istorie, întrucât - în căinţa-i plină de zel - Don Juanul uitase că trebuia să-l ferească pe conte şi-l dărui cu un glonte în umăr. Din clipa aceea totul luase un alt curs: lumea începu să creadă că motivele duelului fuseseră întemeiate, ba chiar foarte întemeiate, întrucât victima nu se apărase. Lumea era mirată de iniţiativa contelui socotind că acesta se schimbase între timp şi Don Juanii începură să-l evite, prudenţi, până când povestea ieşi, totuşi, la lumină în tot adevărul ei.

Maud Philby îşi redobândise între timp ţinuta-i obişnuită. După vreo jumătate de oră, Kai se ridică, lăsându-i câmp liber lui Lieven, care nu bănuia că de-acum încolo putea culege ce nu semănase.

13.

Kai mai avu o scurtă discuţie cu Hollstein.

Trecură în revistă cele mai bune metode de antrenament şi se înţeleseră când să se întâlnească în Sicilia.

– Fii atent la frâne, Hollstein. Nu uita că noi cu frânele trebuie să câştigăm cursa asta pe munte.

Apoi, Kai se înapoie la hotel să-şi facă bagajele. În piaţa din faţa cazinoului aşteptau multe maşini doldora de geamantane. Autobuzul hotelului era plin ochi cu bagaje. Sezonul era pe sfârşite.

Kai trimise un geamantan pe iahtul lui Lilian Dunquerke. Pe celelalte le lăsă în maşină; Hollstein urma să le aducă şi să le păstreze la Genova.

Îşi luă rămas bun de la fereastră, de la bulevard şi de la priveliştea asupra ţărmului. Începuse să le iubească, căci se obişnuise cu ele. Marea şi aerul erau blânde ca nişte acorduri dinaintea sunetelor, ca acordurile mugurilor înaintea înfloririi.

Poate că în curând aveau să sune clopotele - dar s-ar putea dezlănţui şi o furtună puternică. Poate că aceasta împinge păsările pestriţ colorate dincolo de orizont, zgomotos şi făcându-le să dispară.

Ceasuri fără ţintă dinaintea împlinirii, ceasuri fără aşteptare şi vrere - ciudată clipă când un vânt se poate preschimba în fatalitate, iar un nor în destin. În care inima e un magnet părăsit o clipă de puterea lui, lăsat pradă influenţelor polului care tocmai trece deasupră-i.

Ceasuri de aur ale lipsei de apărare - ale revenirii şi dăruirii. Fă cum ţi-e vrerea, mamă lume - fă ca primul vânt venit să umfle pânzele.

Neliniştea se potoli. Pânzele se umflau alene spre

sud. Trecutul rămânea în urmă. Viaţa se apropia de amiază şi gândul la orele dimineţii şi la ziua de ieri pălea. Era un echilibru aflat la fel de departe de furtună ca şi de linişte...

După amiaza deveni mai colorată. Pereţii golfului răsăritean se conturau mai limpede şi mai articulat. Sus, pe cer, soarele dizolva spaţiile umbrite de pe munte în suprafeţe şi curburi. Către apus începea să se ridice o ceaţă roşietică pe care palmierii se înscriau în tonuri închise, lumina nu mai scânteia - ci începea să lunece pe străzi, pe mare.

Un tren şuieră, ţâşnind dintre stânci, ca o dungă de chihlimbar negru pe ţărmul golfului, după care dispăru, lăsând în urmă o dungă de fum albăstrui, lucind în soare şi risipindu-se în rotocoale.

Automobile goneau tăcute peste intersecţii spre stabilimentul băilor. Autobuze mari cu cauciucuri moi înaintau în linii frânte pe la colţuri, planturoase dar sprintene ca nişte gândaci grăbiţi. Dinspre Cafe de Paris se auzea muzică.

Kai coborî şi dădu nişte dispoziţii portarului, iar negrului de la intrare tot mărunţişul din buzunare.

În piaţă, cercul automobilelor se rotea fără întrerupere. Băieţii de servici ai cafenelelor se căţărau pe scările maşinilor şi le îndrumau spre locurile de parcare. Câteva Roadstar-uri opriră, însă, chiar lângă mese spre a-şi saluta, vreme de câteva minute, cunoscuţii. Poliţiştii în alb, cu fireturi aurite şi căşti tropicale, vegheau asupra traficului ca nişte împăraţi din alte vremi. O caravană Cook se revărsă peste ei.

Deasupra şoselei povârnite ce ducea la Mirabeau, atârna, sus în munţi, dunga subţirică a Corniche-i.

Kai făcu un ocol şi, străbătând Boulevard de Monte

Carlo, coborî treptele. Şovăi câteva clipe, atât de armonios i se legăna în suflet ceea ce trebuia să urmeze, încât ar fi vrut, parcă, să stea mereu locului, să rămână mereu aşa în pacea care era, deopotrivă, vis, fericire şi cunoaştere. Pe primul plan se afla, totuşi, fericirea pe care ar fi vrut, parcă, s-o dilate şi s-o reţină cât putea mai mult. Se afla pe larga promenadă a portului. Oraşul, loc gălăgios, i se înălţa în faţă, agăţat de stânci ca o plantă căţărătoare. Apeductul de la Tir aux pigeons ieşind din mare cu nenumărate coturi amintea de o conductă romană. Pe Boulevard de Condamine, în vitrinele bijutierilor se şi aprinseseră primele becuri. Erau clipele dintre zi şi amurg, când încă mai era stăpână lumina, dar atât de întreţesută cu mistica înserării, încât italiencele din văile lombarde şi începeau să cânte „Felicissima notte”.

Dar era şi timpul s-o ia din loc. Iahtul aştepta. În jurul provei apa se vălurea străvezie. Tresaltă uşor şi murmura; se afla de acum în puterea aburului.

Dintr-o săritură, Frute străbătu strâmta pasarelă ce ducea pe punte, urmată îndată de Kai. Şi după numai câteva minute, iahtul se dezlipi de ţărm, luând calea mării.

Kai era singur pe punte. Nimeni nu-l stingherea. Stătea, cufundat în contemplare, sprijinit de balustradă, urmărind vârtejul apei sub chilă. Valurile se înroşiseră sub lumina amurgului, străbătute când şi când de reflexe albăstrui ce se topeau în apa tot mai agitată.

Începuse să bată vântul. Frute îşi înălţă capul. Se apropia Lilian Dunquerke. Kai îi ieşi înainte şi amândoi priviră multă vreme ţărmul ce se depărta.

Ştiau că, odată cu ţărmul, rămânea în urmă şi lumea şi ceea ce îi lega de ea.

Dispreţuiau şi unul şi celălalt atât de tare tot ce era obişnuit, încât hotărâseră să se slujească de tradiţional spre a se apăra şi a se distanţa de tot ce era secundar. Dar o făcuseră când găsiseră partenerul ce se situa pe aceeaşi poziţie.

Erau destul de puternici ca să reziste unei trăiri ce sărea multe etape - ce venea ca un dar şi avea să plece - unui eveniment ce nu putea fi nici chemat, nici reţinut.

Încât nu pierdură vremea ca să i se adapteze, ci i se lăsară pradă - ştiau că nu poate dura mai mult decât un răsuflu - într-un salut şi o împreunare a mâinilor.

Erau în prea mare măsură din acelaşi sânge spre a putea rămâne mai mult împreună.

Amândoi lăsaseră deoparte mai multe ocazii banale spre a se putea bucura de una mai deosebită. Scepticismul cu care le abordaseră pe cele dintâi îi ajuta acum să facă faţă unei situaţii care, unor ochi naivi îi putea părea doar un ideal romantic.

Erau primii oameni. Pluteau într-o arcă deasupra pământului scufundat; şi astfel au venit dimineţile, amiezile, serile - dar timpul rămânea în loc, vasul era vrăjit, iar ceasurile treceau aurite şi pline.

Nu încercau să ceară şi să dea mai mult. Cunoşteau fericirea cumpătării, nu ţineau la greutate, ci la echilibru. Lucrurile erau mici şi mari, ceea ce depindea de modul cum erau dorite, iar ei aveau faţă de ele un respect calm şi nu mistic, nu experimental - iar drept răsplată lucrurile trăiau în ei.

În felul acesta evitau orice patetism şi tot felul de cuvinte mari. Lucrurile erau reduse la adevăratele lor proporţii. Farmecul lumii constă în faptul că totul lunecă, curge lin.

De aici şi bucuria pentru orice clipă. Nu existau fisuri, întrucât se menţineau mereu la suprafaţa lucrurilor. Nu era ea, oare, astfel mai variată decât altminteri?

Atât Lilian Dunquerke, cât şi Kai erau, fără ca acest lucru să le tulbure plăcerea, conştienţi de imperfecţiunea iubirii; nu încercau să devină o singură făptură - ci, dimpotrivă, se străduiau foarte să rămână mereu două.

Odihneau în şezlonguri pe punte şi priveau cum bancuri de peşti cu spinări întunecate spintecau marea.

Când iahtul arunca ancora, pescuiau şi uneori aveau impresia că zăreau în ape broaşte ţestoase. Valuri mici plescăiau uşor în jurul flancurilor vasului. La adăpostul pânzelor acestuia, în cămăşi albe şi pantaloni largi, încercau să ghicească cine va încerca primul ceva. Uneori, câte un cârd de peşti trecea grăbit printre dopurile undiţelor, făcând să tremure firul acestora.

Era frumos să poată sta aşa, admirând uşoara unduire a reflexelor solare. Dacă se aplecau, însă, mult peste proră vedeau cum, dedesubt, se căsca adâncul - care, uneori, părea totuşi că se ridica.

După o vreme se saturară, însă, de toate acestea - îndărătul lor păndeau suspect filosofia şi simbolurile - şi se lăsară pe spate. Nu mai aveau în faţa ochilor decât albastrul cerului şi se afundară în el.

De aici, însă, şi o copleşitoare sugestie. Ştiau că lângă fiecare din ei se afla un trup ce respira. Nu

voiau să ia act de el prin nici un simţ, dar se contopeau cu atât mai mult cu dânsul în decorul cerului, fără a deosebi vreun contur, străbătuţi de un curent atotprezent ce devenea, însă, sensibil doar când se pierdeau în el.

Totul se topi, însă, ca fumul în faţa unei plăcinte de raci minusculi pregătită realmente ingenios de bucătarul vasului.

La bord erau mai multe aparate de radio şi uneori recepţionau din eter câte un concert de la Londra sau Paris. Câteodată, ele erau întrerupte de zumzetul telegrafului, căci pe un vas aflat în cursă nu există nimic mai guraliv; el trebuie să povestească lumii întregi că se îndreaptă spre Pernambuco sau Colombo.

Şi zilele treceau astfel fără efort şi fără incidente. Nici unul din ei nu pomenea despre trecut. Îl lăsaseră deoparte fără a fi urmărit cu tot dinadinsul s-o facă.

Mai rămâneau şi singuri. În câte o dimineaţă, Kai se lungea, de pildă, în barcă şi citea. Iar când avea chef, făcea acelaşi lucru şi după amiaza. Copilărescul răzbătea din amândoi fără a se atrofia sau a fi forţat. Creştea din simplitatea în care trăiau.

Sentimentele existau mai presus de orice îndoială. Nu osteneau din aceste pricini.

În amurg, ocrotiţi de pânzele întinse, făceau scrimă cu florete mlădioase, iar soarele care scăpată le colora umerii şi obrajii.

Trupurile se repezeau unul către altul ca nişte pisici, cu mişcări iuţi, apoi se dădeau înapoi, împrăştiind scânteieri din încheieturile mâinilor. Oţelul se izbea de oţel...

Într-o zi, Kai zvârli floreta cât colo.

– E cazul să încetăm. Într-o zi o să ajungem să luptăm de-adevăratelea - e ciudat cum te poate ispiti floreta asta.

Noaptea se stârni un vânt dinspre sud. Luna atârna pe cer, mare, aproape ca la tropice. Puntea strălucea sub lumina unei licăriri imateriale. Era o noapte ce tăia somnul.

Kai şi Lilian Dunquerke rătăceau de colo până colo. Într-un colţ erau săbiile de cu seară. Kai le ridică şi le îndoi.

– Luna le perverteşte - şi le aruncă în sus, deasupra balustradei, în aşa fel încât să cadă în apă, unde mai şuierară înainte de a se scufunda.

– Pe o asemenea lună nu-i bine să ai arme la îndemână.

Apoi se aşezară pe vine, cu genunchii desfăcuţi. Lilian avea faţa palidă. Marea era o suprafaţă plumburie din care iahtul recolta argint, un argint fosforescent şi iluzoriu. Vântul adia uşor, cântând în vergele. Luna era ucigaşă şi nu era deloc bine să te aţii dedesubtu-i. Fluidul ei, se ştie, ucide viaţa. Dacă laşi afară pe o astfel de vreme animale tinere, ele se preschimbă în umbre noptatice cu ochi cenuşii. Iar dacă mănânci carne de găină pe lună plină, capeţi puterea ca, din stomac, să vezi în depărtări...

Kai povestea legende ale băştinaşilor din ţările sudice. Unde există vrăji care ucid şi amulete care salvează. Într-un rând, asupra lui se făcuseră vrăji sub clar de lună, dar o tânără javaneză i-a adus ametiste care l-au scăpat. Tânăra plecase apoi cu el, dar în drum a dispărut. Şi Lilian Dunquerke înţelese, fără a mai avea nevoie să întrebe, că între timp

murise.

Iar Kai adăugă, cu oarecare bruscheţe.

– E apăsător să trăieşti aşa o viaţă, zi după zi, una după alta.

– Doar o dată.

– E un chin să nu poţi evada, cum ai sări de pe un vas pe chei, ca să-ţi mai tragi sufletul. E ca un drum fără oprire.

– Aşa pare numai.

– Trăieşti şi trăieşti, e înfricoşător. De ce nu se poate să te opreşti, să dispari o vreme şi iar să revii.

– Păi, nu ne întoarcem?

– Aşa n-ajungem departe, observă Kai şi izbucni în râs. Luna te face un răzvrătit. Ar trebui să putem cotrobăi prin butoiul ăsta cu ani şi luni, să scoatem azi una, mâine alta - o dată o zi de când aveam patruzeci şi cinci de ani, altă dată una de la optsprezece ani şi să le amestecăm după pofta inimii. Acum suntem mereu aceiaşi şi ne lipseşte ceva.

Lilian Dunquerke tăcu.

Iar Kai continuă.

– Ce frumoasă sunteţi la lumina asta înşelătoare, lumină decadentă, neputincioasă. Vă văd ochii şi gura, umerii, ne-am duelat şi vă mai simt mişcările. Puteţi înţelege că e prea puţin şi că mai vreau să am şi ziua de ieri şi cea de mâine când mă trezesc, somnolent, după un gând obsesiv ce-mi spune că n-am să pot poseda nicicând un om?

Avem ceva prea mult în noi, un plus de raţiune sau de sânge. Cred că mai simplu ar fi dacă am avea doar una din ele.

Văd în ochii dumneavoastră că sunteţi cu toate gândurile la mine. Ştiu că numai acum e aşa şi că

mai târziu n-o să mai fie. Dar vreau s-o gândesc fără vorbe mari şi fără iscusinţă - căci lumina lunii ne schimbă. În clipa asta simt că e o adevărată fericire că pot sta aşa şi să vă cunosc gândurile; cred că dacă s-ar şti formula, cineva ar putea reuşi chiar să îngheţe timpul şi să dobândească veşnicia.

Şi totuşi: deşi ştiu că sunteţi direcţionată către mine, mai ştiu că, în acelaşi timp, sunteţi şi ca un arc de cerc ce iese din ceaţă, devine mai vizibil, capătă formă, după care iar dispare în neguri. Eu aş vrea să pot întregi ambele aceste semicercuri, să le cuprind în mâini ca pe un arc, să-i adaug o săgeată şi să trag...

Clipele pe care le trăim acum sunt foarte bizare. Nu există nimic în afara noastră; toate gândurile mele se îndreaptă către dumneavoastră - şi toate cele ale dumneavoastră vin spre mine - este cea mai fericită constelaţie pentru fericire ce poate fi; şi, totuşi, nu-i cu desăvârşire fericită.

Pentru a preface acest ceas al nostru, cu cele mai îndemânatice mâini, cele mai înţelepte inimi, cu sufletele întrunite, într-o capodoperă de destin pur, ar trebui o întreagă viaţă ferită de impurităţi - lucrul ăsta nu vă întristează?

Lilian Dunquerke îşi ridică mâinile şi încrucişându-şi degetele închipui un soi de mic grilaj prin care putea privi. Apoi observă:

– Dacă vrem, timpul e mort.

– Se poate spune şi aşa: Când răsare luna, sentimentele fac băşici. Sunt convins că am fost cam deplasat.

– Nu - aţi încercat doar. Dar priviţi prin grilajul meu. Marea e ca o ciurdă de elefanţi cu spinări sure. Şi, totuşi, are o unitate.

Pe punte se auzi un lipăit, apoi un molfăit şi Frute se ivi, palidă la lumina lunii, cenuşie şi ciudată cu ochii ei sticloşi. Dar pielea îi era caldă şi căutătura familiară când îşi vârî capul în mâna lui Kai.

Şi astfel, începu o joacă molcomă, cu dânşii în centrul ei - trei suflete în jurul cărora se cuibărise noaptea. Fiecare se ghemuia în sine însuşi - şi peste ei plutea fiorul vieţii. Simţeau, impalpabil, la orizont, infinitul, dar îi opuneau calm mărginirea, care are un început şi un sfârşit şi poartă numele de viaţă.

Nu se pierdură cu firea; iar Lilian Dunquerke şi ceru, după combinaţia de brânză de capră, Maraschino. Ba şi câteva picături de Angostura, găsit de Kai. Căci acesta avusese grijă să aducă o carafă de coniac pentru el şi un salam, gros cât braţul, smuls bucătarului pentru Frute.

Şi astfel întâmpinară victorioşi şi zorile.

Zilele lunecau lin şi nimeni nu întreba de ele. Buna dispoziţie se menţinea intactă şi se întindea deasupra vasului de la orizont la orizont.

Apoi veni, însă, o zi în care fură din nou siliţi să ia act de ceasuri, de timp şi de termene. Iahtul se apropia, insistent, de Neapole şi Palermo.

În ultimele nopţi fuseseră furtuni şi obiectele neasigurate din cabine se rostogoliseră care încotro. În dimineaţa aceea vântul se liniştise, dar marea mai rămase o vreme agitată şi se potoli doar treptat-treptat.

După amiază, deasupra orizontului se ivi un golf. De altfel, încă de la prânz o dâră subţire de fum suise vertical spre cer.

Zâmbind, Kai i se adresă lui Lilian Dunquerke:

– Să nu ne stricăm nici o oră, pentru că ştim că am

avut parte de ceva unic, irepetabil. Să ne dăm seama că sunt ultimele ore - melancolia şi mâhnirea pe care le încercaţi sunt nuanţe ale fericirii. Căci ce-ar însemna o fericire fără despărţire?

Golful creştea, se înălţa mereu. Devenise un lanţ şi câştigase în înălţime şi suprafaţă de ambele laturi ivite din boarea albastră. Căţărat pe terase, oraşul, Neapole, suia până sus pe creastă.

Apoi, rămase în urmă, se topi în mare. Dar puţin mai târziu se înfiripă în zare ţărmul Siciliei, cu totul altfel de contururi, mai africane, ba chiar aproape tropicale. Şi iahtul îşi încetini mersul...

Un scurt schimb de cuvinte. Un semn - o exclamaţie a Lilianei Dunquerke:

– Vin neapărat la raliu. Şi barca luă viteză, iar pământ, palmieri şi oameni îl despărţiră pe Kai de iaht.

14.

La Palermo, Kai zăbovi doar câteva zile. De acolo, cu un taxi, plecă la Termini. Şoferul străbătu cei 37 de kilometri în numai 25 de minute.

O hală mare, aerată; în faţa ei, o maşină de curse plină de praf. Privind mai atent, i se păru că-l zăreşte pe Murphy. Ceru şoferului să oprească şi, într-adevăr era, chiar Murphy, care şi veni spre el, schiţând în acelaşi timp câteva gesturi energice în direcţia garajului. Doi montori se grăbiră să împingă maşina înăuntru.

Schimbară câteva cuvinte fără importanţă, dar Kai simţi rezistenţa celuilalt, închis în el şi abia catadicsind să-i dea câteva informaţii.

Continuându-şi drumul, dădu de Hollstein care-i ieşi

fugind înainte, cu câteva bujii în mână. Kai încercă să-şi amintească de când nu-l mai văzuse. Nu era mai mult de o lună de la ultima întâlnire - dar parcă trecuse un an de atunci! întâmplarea cu Lilian Dunquerke se scufundase ca o insulă în ocean; dinspre partea lui, în orice caz, nu mai plecau spre ea nici un fel de fire. Şi, vesel, se interesă:

– Ei, cum stăm cu bujiile?

– Le tot schimbăm. Acum avem unele foarte rezistente, ţepene şi la viteze mari, - Dar era să uit, aveţi corespondenţă. Şi-i înmâna un vraf de ziare şi scrisori.

Kai le frunzări distrat. Hollstein îi aminti, însă, că printre ele era şi o scrisoare de la Barbara.

Barbara...

Primise şi la propria-i adresă scrisori de la dânsa. Dar cuvintele lui Hollstein îl făcură să simtă ceva ca o durere.

Era mirat de el însuşi - ciudată mai e inima; venea de la o femeie şi o uitase pe cealaltă, se gândea la cealaltă şi o uita pe cea de la care venea. Deşi nici una din ele nu ieşise din viaţa lui. Nu există nimic asupra căruia fantezia să se exercite cu mai puţină îndreptăţire decât dragostea.

În primul rând pentru că e mai aforistică decât se crede în genere. Şi nu i te poţi dărui fără a rămâne nepedepsit. Cere întreruperi ca să dureze mai mult. Încât Kai găsi că datele raliurilor erau, parcă, cu o înţelepciune metafizică, fixate exact pe măsura psihologiei lui - ca şi în cazul ultimului la care luase parte.

Cu o privire scrutătoare, estimă masivul muntos, şoselele şi cerul.

– Ai încercat des, Hollstein?

– Aproape zilnic.
– Şi pe ploaie?
– N-a plouat. Am modificat puţin frânele şi cred că pe vreme umedă viteza poate fi uşor redusă.
– Lieven a venit?
– Da - şi a luat parte şi el la încercări.
– Nu prea des, nu?
– Nu cine ştie ce.
– Şi montorii?
– Sunt toţi aici.
– Luăm startul cu trei maşini. Câte iau parte din cea utilizată de Murphy?
– Patru.
– Patru?
– E foarte prudent.
– Am băgat de seamă. Te scoate din sărite de precaut ce e.
– Nu de mult mai era foarte amabil. Venea zilnic şi-mi dădea idei, unele chiar foarte bune. Nu ştiam exact ce voia. Până la urmă mi-am dat seama că era atent la îmbunătăţirile pe care le-am adus carburatorului nostru. Şi când i-am atras atenţia că se înşela, că, din păcate, nu reuşisem, s-a retras. Am impresia că-i pare teribil de rău că a mizat câteva dintre ideile lui pe o cauză pierdută. Altă explicaţie pentru atitudinea lui n-am.
Kai îşi putea imagina, însă, şi altceva. Şi întrebă:
– Maud Philby e în Sicilia?
– Da, e la Palermo.
– Pe aici a fost?
– O dată, cu Lieven.
Kai ciocăni uşor cu degetele capota. Lucrul îi făcu plăcere şi, cu cealaltă mână, imită o tobă. Apoi, brusc, se opri:

– Hollstein, trebuie neapărat să câştigăm, cu orice preţ.
– Mai încape discuţie?
– De mâine începem un antrenament serios - dar serios.
– Putem s-o facem şi de azi.
– Nu, mai bine de mâine; azi sper să intru în starea de spirit de care am nevoie.

La Palermo nu era greu de găsit pe cineva. În scurt timp, Kai izbuti să obţină legătura telefonică cu Lieven, care ţinea să discute cu dânsul imediat. Puţin mirat, Kai amână întâlnirea pentru seara, întrucât Lieven nu-i dăduse un motiv anume.

Era, totuşi, puţin curios, întrucât bănuia o amuzantă legătură cu Maud Philby. Ca să obţină un mai mare efect, se înfiinţa mai devreme în restaurant şi-l pofti pe Lieven să ia masa cu dânsul. Băgă, însă, de seamă că iniţiativa nu-i făcea nici o plăcere lui Lieven care, la început, şi refuză iritat.

– De fapt, aş fi vrut să vorbesc ceva cu tine, Kai.
– Păi, de asta şi suntem aici. E descurajator să mănânci de unul singur. Şi apoi antreurile astea sunt excelente. Nu le poţi găsi decât aici, la mare, pregătite aşa.

Lieven ezită. Apoi îşi dădu seama că un refuz n-ar fi rezolvat nimic şi că era, poate, mai bine ca amândoi să aştepte şi, între timp, să aibă o explicaţie. Kai începu.

– Am impresia că Hollstein se ţine foarte serios de treabă.
– A, da.
– Te pomeneşti că e mereu pe pistă?
– Da.

– Dar tu de ce eşti aşa de monosilabic?
– Ei, fiecare cu gândurile lui.
– Asta cam aşa-i... Vrei puţin din plăcinta asta?
– Cu plăcere.
– E delicioasă, nu?
– Da, într-adevăr.
– Cafeaua - ce zici, n-ai vrea s-o luăm afară?
– Ba chiar aş prefera.
– Bine. Atunci hai să găsim un colţişor. Un ungher unde să putem sta de vorbă.
Lieven consimţi să râdă.
– Zău, Kai, te pricepi să faci aşa de nostim lucrurile astea. Nu eşti deloc curios să ştii de ce am ţinut să stăm de vorbă. Aici sunt zigarillos în foiţe verzi. Ce-ai zice să fumăm şi noi una?
Îşi sorbiră cafeaua. Lieven fredona uşor. La început foarte zorit să discute cu Kai, acum era din nou aproape liniştit şi se întreba cum să îndrume convorbirea pe căi cât mai puţin bătătoare la ochi.
Dar Kai i-o luă înainte.
– Maud Philby e şi ea la Palermo?
– Da.
– De mult?
– De câteva zile. Lieven sufla pe gură rotocoale de fum şi privea cum se împrăştiau. Apoi, visător, adăugă: Am venit împreună.
– Da?...făcu Kai, privind şi el undeva în gol, aparent cam absent, dar în sinea lui foarte amuzat.
Lieven tăcea, aşteptând efectul ultimelor sale cuvinte. Iar Kai înţelese că relaţia dintre el şi Maud Philby se modificase. Şi de aceea Lieven se simţea oarecum cu conştiinţa încărcată, întrucât nu aflase niciodată cum stătuseră cu adevărat lucrurile între Kai şi Maud Philby. Îşi imagina mai mult decât

fusese în realitate căci, prin anume aluzii străvezii, ea îl întărise în această convingere.

Deşi nu-şi putea da seama dacă indiferentul „Da” al lui Kai însemna că totul se sfârşise, avea, totuşi, destulă experienţă în relaţia cu femeile spre a socoti orice cu putinţă. În plus, considera că din partea lui Kai se putea aştepta oricând la tot felul de minunăţii şi avea propriile-i idei asupra lipsei acestuia din urmă în săptămânile ce trecuseră.

– Fermecătoare femeie.

Spunând asta, Kai îşi privea ţigara dintre degete. „Şi o excelentă ţigară, Lieven. E încă atât de proaspătă, de parcă ieri ar fi fost ambalată”.

– A şi sosit doar de câteva zile. Am primit-o direct cu poşta.

– Grozav. Le fumăm împreună.

– Evident. Aici Lieven deveni, brusc, bănuitor. Cuvintele lui Kai ascundeau parcă şi altceva la spatele lor.

– Astea sunt adevăratele zigarillos ale păcii. Zău, e nostim, dragă Lieven, cum descoperi legături acolo unde nu există. Nu ştiu dacă tu îţi mai aduci aminte, dar pe vremea când eram mult mai tineri şi plini de romantism ne-am promis să nu ne lăsăm niciodată despărţiţi de femei. Aşa că ce rost are să mai vorbim de asta?

Lieven respiră puternic, uşurat ca de o povară şi, fără veste, rosti:

– Ce canalie...

Râzând cu poftă, Kai întrebă:

– Dar de ce, dragă?

– E o poveste complicată.

– Femei de soiul ăsta născocesc totdeauna poveşti complicate.

– Aş putea s-o înţeleg dacă ar face-o înainte, dar post-festum...De ce?

– Trebuie să-ţi răpesc o iluzie. Toate astea s-au întâmplat înainte. N-ai cum să înţelegi. Eu am o mai bună privire de ansamblu asupra a ce a fost şi a devenit mai amuzant. Pe scurt: într-o bună zi, Maud Philby vine cu vestea senzaţională că raliul pentru Cupa Europei e, de fapt, o întrecere pentru câştigarea ei. Dar, în jurul chestiei sunt amestecate şi multe alte lucruri, dintre care unele drăguţe, graţioase, personale şi, în cele din urmă, omeneşti - altminteri totul ar fi o prostie despre care nici n-ar merita să vorbim. Dar aşa cum sunt întreţesute lucrurile, mai ales acum, când eşti şi tu amestecat, avem de-a face, şi trebuie s-o recunoaştem - scuză-mă, dragă Lieven - cu o adevărată realizare.

Lieven nu pricepu pe de-a-ntregul, dar îşi dădu seama că izbânda asupra lui Maud Philby nu era chiar aşa de totală; ba începu chiar să se întrebe dacă fusese cu adevărat o izbândă; sau poate doar o capcană.

Ceea ce îl jigni; dar sângele rece cu care considera, în genere, lucrurile se consolă repede cu frumoasa filozofie a mulţumirii pentru ce câştigase.

Însă supărarea pentru jignirea suferită - când ar fi putut dobândi totul cu mai puţine îngrijorări - îl făcu, totuşi, mai locvace. Dacă Philby nu l-ar fi indus în eroare, nicicând nu i-ar fi trecut prin minte să poarte o asemenea discuţie. Şi, pentru a se salva, deveni mai deschis şi pus pe povestit:

– Crezi că asta a vrut, să ne rupă unul de altul? Nu mai departe decât acum câteva zile, dar nu, de fapt nici nu-i aşa. Pentru că, la drept vorbind, nu mi-a spus nimic. Dar între noi se crease un fel de

intimitate şi, pe nepusă masă, mi-a strecurat ideea că tu ai fi foarte interesat de dânsa. Cum a făcut-o, n-aş putea să-ţi spun. Dar, oricum, a fost destul de convingătoare ca eu să simt nevoia să stau de vorbă cu tine.

– Ăsta-i, probabil, singurul lucru pe care nu l-a luat în calcul.

– De ce crezi?

– Păi, a vrut să te asmută asupra raliului, ca şi pe mine şi pe Murphy. Îţi închipui - trei concurenţi secreţi şi doi pe faţă - ce mai, o chestie pasionantă, o lovitură demnă de toată stima, să asiste la raliu în asemenea condiţii. Trebuie să recunoşti, în materie de flirt e o adevărată artistă.

– Şi eu - clătină Lieven din cap - care nu mi-am dat seama...

– Nu dispera, glumi Kai; raliul e încă înaintea noastră.

Lieven era zdruncinat de ce i se întâmplase. Calculase aşa de bine şi totul se înlănţuise atât de logic. Clipa de slăbiciune pe care el - ca bărbat experimentat în materie - ştia că intervine o dată în viaţa oricărei femei, survenise la Maud Philby în cursul absenţei lui Kai. Din păcate, nu fusese decât o clipă, iar Lieven nu ţinuse seama de asta. În calitatea lui de prieten al lui Kai, el însemnase pentru Philby un episod picant. Dar cum nu cunoştea preistoria lucrurilor, Lieven îl interpretase cu totul altfel. În loc să se mulţumească cu puţin, fusese atât de naiv încât să treacă în contul lui ceea ce, de fapt, era cuvenit altuia. Iar aluzia la Kai făcută de Maud Philby i se păruse o atât de peremptorie dovadă de durabilă afecţiune, încât se transformase

şi în unicul impuls pentru a provoca ridicola discuţie. De aceea, simţindu-se acum înşelat, era sincer indignat.

Împrejurarea că el însuşi îşi mobilase viaţa cu astfel de acţiuni subterane îi sporea şi mai mult revolta. Încât arăta realmente comic.

Acum era tot numai sinceritate şi-l înveseli din toată inima pe Kai, povestindu-i cum intenţiona să acţioneze.

Kai cârmi:

– Zău, dar eşti aproape eroic. De ce te simţi aşa jignit?

Lieven voi să explice pe larg că, nici vorbă, nu putea să fie de vreo jignire.

– Atunci s-a întâmplat exact cum ai procedat mereu.

Lieven amuţi. Căci ce ar fi putu răspunde? Că din nebăgare de seamă, din nechibzuinţă se îndrăgostise? Nu peste măsură, totuşi, destul ca să-şi piardă cumpătul.

Kai reluă:

– O să fie cel mai original raliu la care am participat vreodată. Trebuie să admiţi că acest condiment psihologic îi sporeşte sensibil tensiunea.

Lieven încuviinţă:

– Din păcate.

– Nu ştiu de ce, dar Murphy mi s-a părut astăzi foarte rece.

– Îl înţeleg cât se poate de bine. Cine ştie cum i-a mai sucit capul şi lui.

– Oricum, pentru el e clar - raliul şi Maud Philby. Pentru că nu e destul de decadent ca să-l înţeleagă ca un rafinament - americanii ăştia consideră o chestie ca asta în sport ca foarte *all right*. Au o

atitudine de invidiat în probleme spinoase. Sunt practici, trebuie s-o recunoaştem.

Posomorât, Lieven se juca cu ţigara. Pe chip îi tresări un gând pe care îl şi exprimă:

– Găsesc că a fost de-a dreptul indecentă faţă de mine.

Kai nu-şi mai putea ascunde voia bună şi Lieven îl privi mirat. Ceea ce dublă veselia şi râsul lui Kai. Care îl găsea formidabil pe Lieven cu fantastica-i separare pe care o făcea între ceea ce îl privea pe el şi pe altcineva şi căruia nu-i trecea o clipă măcar prin minte că Philby uzase de aceleaşi mijloace de care el însuşi se folosise şi că nu făcuse decât să i-o ia înainte. Dar el se simţea mai departe jignit şi schimbă subiectul discuţiei.

– Când începi antrenamentul?

– Mâine.

– Mai ales dacă Philby l-a dus la disperare.

– Cam asta rezultă din cele patru maşini de acelaşi tip înscrise până acum.

Kai simţea o simpatie fără margini pentru Maud Philby. Care îi folosise cu o nemaipomenită abilitate absenţa. Combinaţia era perfectă şi totul fusese strălucit pus la punct. Maud Philby era bluful în persoană. Aştepta nerăbdător întâlnirea cu ea, mai ales după ultima despărţire, care trebuia, oricum, să fi fost cam neplăcută pentru dânsa. Şi îşi făgădui să nu i-o facă prea uşoară.

Lieven se căută în buzunare şi scoase nişte hârtii.

– Coechipierul tău e tot Fiola, nu?

Kai făcu semn că da.

– I-am promis şi e foarte potrivit pentru aşa ceva. Cunoaşte bine traseul.

– Bine. Avem următorul plan. Hollstein o să încerce

imediat să se plaseze în frunte şi să menţină un ritm infernal. Dacă o ţine aşa până la turul patru, e destul. În primele două tururi o să caute să câştige destul câmp liber, ca să scăpăm şi să ieşim din zona carambolajelor. Tipurile mai slabe de maşini au să fie rapid anihilate. Hollstein conduce primele două tururi, noi rămânem la spatele lui, în grup, fără să pierdem legătura. În turul trei dăm noi bătaie şi trecem de Hollstein care trebuie să se mai menajeze, rămânând în rezervă. Mai departe conduc eu şi tu rămâi în urma mea. În turul patru mi-o iei înainte şi te plasezi acolo unde vrem.

– Un tacâm complet. Şi echipa strâns unită. Dar Pesch are grijă de maşini?

– Grija oricărui constructor: teama de neprevăzut.

– Dar ce părere ai, să nu-l lăsăm pe Hollstein, în genere, în faţă? Poate o ia înaintea tuturor şi se plasează primul.

– Riscul e mare. Putem, însă, vorbi mâine cu Pesch.

– Ar fi frumos ca tocmai Hollstein să câştige.

Lieven râse:

– În orice caz, ar fi o surpriză pentru Maud Philby.

Şi în acelaşi timp calculă. Da, în felul ăsta se deschidea o portiţă care să-i îngăduie ca, până la urmă, să nu fie silit să renunţe. Iar dacă experimentul reuşea, putea câştiga din terenul pierdut. Apoi, soluţia asta imprevizibilă era salutară şi pentru Maud Philby. Ar fi o mică răzbunare şi ar deschide, poate, nişte posibilităţi.

Lăsând dar de-o parte hârtiile, întrebă:

– Chiar crezi serios?

– Absolut. De ce n-am încerca?

– Ce facem cu Pesch? El nu-i sensibil decât la raţiuni de ordin practic.

– Ei, n-o să-ţi fie prea greu să-i dovedeşti că şi practic aşa e cel mai bine.

– Să încerc.

– Te ajut şi eu. Aşa o să creadă mai uşor.

– Şi apoi, la nevoie, poate hotărî şi altfel. După fiecare tur oprim la aprovizionare pentru schimbarea cauciucurilor; Pesch nu vrea să-şi asume nici un risc cu vreo pană de cauciuc. Şi atunci, în funcţie de situaţie, trebuie oricum să modificăm planul, pentru că nu putem prevedea ce se poate întâmpla. Actualul plan e provizoriu. Cele mai importante sunt măsurile luate chiar în timpul raliului.

– Bine. Ieşi mâine pe pistă?

– Da. Vreau să mă antrenez cu Hollstein.

Kai nu fu deloc mirat de această nouă idee a lui Lieven ce părea să dorească foarte mult ca Hollstein să fie bine pregătit. Şi aprobă calm:

– Da, avem încă destul timp.

Lieven era tot mai bine dispus.

Următoarele zile Kai şi le petrecu la Termini, dormind cu Hollstein lângă maşini, pe care le încercau mereu. Serile se lucra până târziu: se făceau calcule, măsurători şi probe.

Pesch venea cu Lieven în fiecare dimineaţă, devreme şi imediat ce şoseaua se mai decongestiona, maşinile ieşeau - ca să nu piardă nici un minut.

Mai în toate dimineţile Kai dădea de Murphy. Se depăşeau, fără a lăsa, însă, să se întrevadă că băgau de seamă. Dar amândoi încercau să se observe cât mai bine. În spatele tufişurilor şi al stâncilor pândeau cronometre care încercau să stabilească ce timpuri parţiale se realizau. Fiecare

se ferea să arate prea mult din tehnica sa. Însoţitorii scrutau după spioni ascunşi.

Pe urcuşul dintre Caltavatura şi Polizzi, Kai zări două capete. Le făcu semn şi ele dispărură. Kai îi strigă lui Fiola:

– O *fac* pe şmecherii. Pun pariu că s-au arătat numai ca să ne inducă în eroare. Cei cu cronometrele sunt mai încolo.

La un moment dat încetini şi o luă precaut spre un grup de stânci. Dădu peste un ins culcat la pământ şi prefăcându-se că doarme.

Şi Kai îi ură celui astfel surprins bună dimineaţa.

Hollstein rămase mai departe pe pistă. Kai plecă la Palermo. Se culca serile devreme şi se scula dimineţile târziu. Înainte de micul dejun înota o oră. Peste zi nu fuma mai mult de cinci ţigări. Se sorea, câteva ore, dimineţile şi serile se dădea pe mâna unui maseur, după amiaza citea pe terasă şi se plimba. *De* când începuse antrenamentul nu mai punea o picătură de alcool în gură. În schimb, cumpăra romane franţuzeşti şi reviste şi schiţă un flirt cu o vânzătoare de portocale. Nu se sinchisea nici de poştă, nici de gândurile lui.

Spera, însă, ceva ieşit din comun din întâlnirea cu Maud Philby. Era teribil de curios să vadă cum o să se comporte după cele întâmplate. Se aştepta la o stinghereală din parte-i, dacă nu chiar la perplexitate.

Dar se înşelă amarnic. Nici una dintre presupuneri nu i se confirmă. Maud Philby îi ieşi înainte radioasă, vioaie şi foarte deschisă.

La început, Kai luă toate acestea ca o dovadă de abilă stăpânire de sine şi-şi spuse că mai târziu au

să dispară. Dar, spre mirarea lui, ele rămaseră neschimbate şi nu se modificară nici atunci când încercă s-o pună în încurcătură.

Interzis, îşi spuse că naturaleţea ei nu putea fi decât înşelătoare.

Se gândi şi încercă să afle în ce consta secretul ei, dar nu izbuti. Şi rămase cu ideea unei relaţii camaraderești, amabile, fără obligaţii, pe care Maud Philby ţinea s-o păstreze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cât pe ce să fie derutat, mai amână, totuşi, dezlegarea misterului până când avea să fie sigur şi deci şi cu răgazul de a o putea face. I se părea de neînţeles cum putea domina Maud Philby cu atâta măiestrie o situaţie, deşi după ultima scenă de la Monte Carlo nu putea fi obiectivă în ce-l privea.

Încât, pentru moment nu-i rămânea decât să presupună că dânsa uitase fosta-i simpatie faţă de el şi începu să-l admire, uimit, pe Lieven, care izbutise atât de repede s-o câştige.

Această nouă situaţie îi irita, totuşi, amorul propriu. Instabilitatea ei îi impunea, aşa cum se impune oricui se simte brusc înlăturat dintr-o poziţie pe care o socotea sigură.

Încât ceea ce timp de câteva săptămâni nu-l prea interesase, deveni obiectul dorinţelor sale. Atunci, la Monte Carlo, când totul atârnase de el, avusese ideea snoabă s-o refuze pe Maud Philby şi să savureze o superioară bucurie răutăcioasă. Acum, însă, când vedea că gestul îi rămăsese fără urmări şi că, din cauza lui pierduse propriile-i şanse, ţinea mult ca nu numai să le recâştige, ci să le şi utilizeze.

Rămaseră seara împreună. Kai era febril şi spiritual

şi din toate acestea rezultă un flirt sincer şi direct, stimulat din tot sufletul de el. Iar unul din cele mai bune lucruri pe care le făcu fu acela că ignoră trecutul atât în conversaţie, cât şi în gândurile lui, luând totul de la început, sociabil şi degajat, ca şi cum abia cu o oră în urmă o cunoscuse pe Maud Philby.

Palmierii se curbau sub vântul cald ce-i făcea să foşnească. În grădina hotelului se ivise un tenor ce cânta melodii populare italieneşti. Era gonit, dar apărea mereu în alte unghere cu plicticoasele-i cantilene. Până la urmă, ajuns la *Santa Lucia* deveni de-a dreptul nesuferit şi personalul îl înşfacă şi-l goni în stradă.

De parcă ar fi fost dinainte convenit, în acelaşi moment se auziră înăbuşite, venind dinspre saloanele de dans, sincopele orchestrei argentiniene, scormonitoare, stimulatoare, creând un fundal, o rezonanţă, iar Kai simţi şi mai puternic cât de prins era de discuţia pe care o purta. Nu mai era vorba de filosofări şi era prea preocupat de Maud, altminteri ar fi fost oarecum uluit de rapida schimbare.

Situaţia avea, însă, şi un anume comic ce scăpa amândurora; el nu consta în cele ce se petreceau acolo, ci în lumina pe care cele întâmplate anterior o arunca asupra lor. Înainte, amândoi făcuseră o mare risipă de spirit, ce nu dusese, însă, la nimic. Acum, apelând doar la metode tradiţionale, încercau o autentică surpriză, condimentată de împrejurarea că, în cazul ambilor parteneri, ea era pricinuită de erorile lor.

Kai era fascinat de uşurinţa pe care Maud Philby o vădea în a uita, deşi se mai întreba ce rol jucase în

asta şi Lieven şi încerca să împingă lucrurile către un deznodământ spre a putea vedea mai limpede. Deşi, pentru moment, îşi mai ascundea lui însuşi că era împins şi de o anume vanitate, camuflată sub sentimentul demnităţii bărbăteşti. Şi, în consecinţă, încerca să se convingă că o subapreciase pe Maud Philby.

Dânsa, dimpotrivă, nu blufa defel, dar dintr-un motiv pe care Kai nu-l bănuia. Modul cum se încheiase ultima întâlnire cu el la Monte Carlo o rănise - lucru pe care l-ar fi putut, la rigoare, suporta - dar el îi mai crease şi un sentiment de nesiguranţă. Asta era tot ce ştia şi dacă între timp n-ar fi intervenit Lieven, l-ar fi întâmpinat pe Kai exact cum dânsul se aşteptase.

Ignora planurile lui Lieven, cunoscând doar că era prietenul lui Kai. Şi această picantă apropiere îi fusese suficientă ca să se hotărască în favoarea lui, spre a compensa jignirea suferită din partea lui Kai. Iar, pentru că, în plus, îşi imaginase că va trebui să biruie împotrivirea lui Lieven, foarte lesnicioasa izbândă o ajutase nu numai să-şi câştige siguranţa de sine, ci să se înarmeze şi cu un amuzant secret împotriva lui Kai. Ba nu ezitase chiar să-l implice şi pe Lieven în jucăuşele ei intrigi care - de astă dată în afara calculelor ei - îl determinaseră pe cel din urmă să se explice cu Kai. Ea nu cunoştea, însă, nimic din toate acestea şi-şi păstrase astfel echilibrul.

– Dansăm?

– Cu plăcere.

Şi muzica îi învălui într-o unică vâltoare. Nu erau multe perechi şi aveau suficient loc pe suprafaţa lucie.

Maud Philby păstra o anume distanţă în atingerile pe care fluidul dansului le aducea cu sine. Evoluau, astfel, într-un soi de calmă paralelă, nicicând întreruptă de coliziuni, fie şi involuntare, într-o paşnică lunecare; îşi simţeau picioarele gonind unele către altele ca nişte căprioare şi depărtându-se iar sub mătasea fină şi tulburătorul joc al genunchilor.

Ritmurile îi însoţiră şi când se înapoiară pe terasă, învăluiţi într-o molatecă, domoală stare sufletească, într-o frumoasă molcomire, într-o complezentă cadenţă. Era o visare trează, un abandon plin de tact, un uşor suiş şi o lentă coborâre, cerul era spuzit de stele, ca pretutindeni la latitudinile sudice, aerul mirosea a vin; oaspeţii care treceau prin dreptul saloanelor de dans, schiţau fără voie câţiva paşi, umerii li se atingeau, iar când rămâneau locului, nu mai era nevoie decât de o scurtă întoarcere a capului şi pentru ca ochii să se privească de aproape.

Kai şi Maud Philby nu erau stânjeniţi de faptul că stelele, palmierii şi muzica nu constituiau recuzite foarte noi - iar întrucât nici nu vorbeau prea mult, nu se vedeau siliţi să caute explicaţii premature. Seara era astfel toată numai armonie, iar ei aidoma unor îndrăgostiţi ce se descoperă într-un târziu.

A doua zi dimineaţă, la înot, se iviră însă complicaţii. Maud Philby care, cu o seară înainte, fusese fidelă ei însăşi, găsi cu cale să aducă vorba de raliu.

Kai se arătă indiferent şi nici nu voia de altminteri să audă de el.

Ea nu se lăsă totuşi abătută şi continuă cu atâta

circumspecţie, dar şi atâta insistenţă, încât Kai nu cutează s-o întrerupă.

O privea printre gene şi, dus pe gânduri, îşi spunea că ea ar fi cel mai potrivit flirt, dacă hazardul n-ar fi făcut ca tocmai în anul acela între ei să se fi interpus capricii şi crize.

Până şi ironia plină de tact cu care se exprima despre Murphy pentru ca el să înţeleagă ce-i convenea era o extrem de amuzantă strategie. Până la urmă hotărî, totuşi, s-o întrerupă pentru ca, în sfârşit, să se convingă cum stăteau cu adevărat lucrurile. Calm şi, ca în treacăt, rosti:

– Echipa noastră vrea să-l scoată pe Lieven câştigător.

Maud Philby zâmbi.

– N-aş crede.

– De ce?

– Chiar dacă aţi vrea, n-aţi face-o, din cauza lui Murphy.

– Dar dacă Lieven ar dori?

Maud înţelese instantaneu, dar nu se dădu de gol şi-i replică numaidecât: Ar fi o nesăbuinţă din parte-i.

Kai se gândi s-o împingă şi mai tare în corzi. Dar Maud Philby i-o luă înainte cu o atât de uimitoare întorsătură, încât îl găsi total nepregătit. În loc să se apere cu diplomaţie, îi arătă pe şleau cum stăteau lucrurile. Nu se predă - căci ar mai fi putut avea la îndemână o mie de expediente - ci trecu pur şi simplu în tabăra inamică, făcând cel mai surprinzător lucru care putea fi imaginat: mărturisi adevărul.

Şi, râzând, îi povesti despre planurile pe care le hrănise - nu pe larg, ci aluziv, cum vorbeşti cu

cineva care, oricum, ştie ce vrei să-i spui, făcând astfel din el un iniţiat şi un aliat. Se dăduse pe faţă cu o zi înainte de împlinirea ambiţioaselor ei capricii, fără să fi fost silită, ci aparent dintr-o toană, exprimându-se despre toate acestea ca un copil care a pus la cale o năzbâtie şi apoi se trădează singur.

Kai nu s-ar fi aşteptat nicicând la una ca asta. Şi constată că, doar cu o seară înainte, se înşelase în raţionamentele lui. N-o regretă însă, ci, dimpotrivă, se bucură sincer pentru etapa la care ajunseseră. În ceasul acela, fără s-o ştie, Maud Philby îl cucerise.

Se descoperise, dovedind că ambiţia ei nu era nestăpânită. O lăsase deoparte şi devenise sinceră - pusă în faţa sincerităţii sentimentelor ei. Fără seara din ajun, nu i-ar fi trecut prin minte s-o facă. Acum, fără s-o bănuiască, îl cucerise pe Kai. Căci modul cum procedase îi trădase nu numai farmecul ci, ceea ce era esenţial, şi anume că, pe deasupra flirtului şi a sportului, era femeie.

Şi astfel comedia erorilor din ziua precedentă se preschimbă într-o bizară capitulare a ambelor părţi.

Kai fu înştiinţat că Fiola îl ruga să vină imediat la el.

Plecă numaidecât.

Fiola era în pat, acoperit aproape până peste cap. Năduşeala i se scurgea pe frunte în picuri groşi. Dar, în acelaşi timp, dinţii îi clănţăneau de frig.

– Criza mea de malarie. Cu o săptămână prea devreme. Nu pot să-ţi fiu alături. Durează până mâine seara.

Kai îl linişti:

– Lasă, nu te necăji, găsim noi o soluţie.

O spusese mecanic, consolator, dar de fapt într-o stare de spirit sinucigaşă, pricinuită de neaşteptata

încurcătură.

Glasul lui Fiola îl deşteptă din gânduri.

– Trebuie să concurezi. Absent, Kai îl asigură:

– Da, aranjăm noi într-un fel.

Şi cântări eventualităţile: să concureze cu numai două maşini, încât să-l ia pe Hollstein cu dânsul, ar fi fost riscant - sau să se ajute cu un montor.

Fiola încercă să se ridice, dar căzu înapoi scuturat de un frison. Izbuti totuşi să spună:

– În locul meu, luaţi-l pe Courbisson...

Şi privi într-o parte. Kai îi urmări căutătura şi-l văzu pe Courbisson în cameră. Era palid şi avea o faţă de copil. Kai îşi aminti de scena de la tirul de porumbei.

Cu un efort, Fiola adăugă:

– Cunoaşte traseul - l-a făcut de multe ori cu mine - şi ar dori - să vă însoţească.

Kai se hotărî numaidecât. Atitudinea lui Courbisson pe terenul de golf îi plăcuse; iar acum el stătea acolo, palid, nervos, gata să arate ce poate, Kai îi făgăduise să mai stea o dată de vorbă cu el... Iar acum era cel mai bun prilej. Încât îi dădu mâna: „Îi dăm drumul”.

Scoţând pe dată maşina, făcură un tur al pistei, într-un tempo moderat, ca să cruţe motorul. Răstimp în care Kai îl instrui amănunţit asupra fiecărui amănunt.

Apoi, aducându-l înapoi, îl sfătui să doarmă tun - de după amiază până a doua zi dimineaţa.

15.

Încă de cu seara, spre hoteluri începuse o adevărată migraţie a popoarelor. Până şi băile găsiră amatori. Căzile fură transformate în paturi.

Fiecare nou vas care acosta aducea alte puhoaie.

Noaptea era plină de glasuri. Căci cine nu găsise un pat dormea afară. Holurile hotelurilor erau şi ele arhipline. Oaspeţii băură până dimineaţa, apoi plecară grăbiţi. În grădini se înstăpâniseră orchestre de jazz, venite o dată cu vizitatorii. Protestele nu erau de nici un folos.

Kai se trezi o dată noaptea şi văzu cum, pe prund, sub palmieri, se dansa; felinare, lumini, glasuri şi muzică se amestecau ameţitor.

Dimineaţa îşi umplu buzunarele cu pastile şi plecă devreme. Avu, însă, nevoie de mult timp până la Cerda; şoseaua era aglomerată, deşi mai era destul timp, iar la Palermo se puseseră la dispoziţie trenuri speciale.

Kai şi Courbisson îşi croiră greu drum. La garaj, montorii erau în plină activitate - verificând maşinile. Stivele de cauciucuri erau gata pregătite. Unele din acestea aveau apărători metalice, „Dacă plouă”, explică Pesch.

– Să plouă? Şi privind spre cerul fără nori, Kai opina:

– O să fie arşiţă.

Curând se arătară Lieven şi Hollstein. Erau gata îmbrăcaţi de raliu, în nişte salopete largi şi subţiri ce lăsau liber gâtul. Kai trecu şi el să se schimbe. Încerca sentimentul că de data asta era vorba de ceva mai mult decât de obicei şi pipăi o clipă, nervos, stofa rece înainte de a o lăsa din mână.

În ultimul moment totul se schimbase, Murphy era cu gândul la Maud Philby, asta era clar. El, Kai, nu voia să câştige cu ajutorul raliului, lucru care i-ar fi părut absolut ridicol. Dar nu voia cu nici un chip nici să-l lase pe Murphy să iasă victorios şi ţinea cu orice

preţ să evite ca acesta, cu manierele-i autoritare, să poată emite pretenţii la care ar fi avut, poate, dreptul în cu totul alte circumstanţe.

Maşinile se înşirau la cântar. Şaisprezece numere. Patru maşini roşii din echipa lui Murphy. Trei urmau să ia startul înaintea lui. El avea înscris pe capotă numărul zece şi trebuia să plece ultimul din *team*. La spatele lui Murphy se aliniau Hollstein, apoi Lieven, apoi Kai.

Raliul se desfăşura pe pista de la Coppa Florio, înconjurând de cinci ori masivul muntos Madonia. Fiecare tur de pistă avea o lungime de 108 kilometri şi peste 1500 de curbe - adică la fiecare *75* de metri o curbă. Pariurile indicau cota de patru la unu pentru Murphy.

Maşinile erau lansate la două minute una de alta. Cea dintâi mugi şi ţâşni învăluită într-un nor de praf; Courbisson deveni nervos şi voi să se caţere în maşină.

– Fiţi calm, îl rugă Lieven, mai aveţi destul timp.

Toate maşinile porniseră motoarele. Aerul era cutremurat de un tunet greu de descris şi sfârtecat în fâşii. Spectatorii din tribune nu se mai puteau înţelege între ei; oamenii îşi ţipau spusele, dar până la adresanţi ajungea doar o şoaptă.

Kai voi şi el să spună ceva, încercând să se apere de zgomotul motoarelor din jur, dar acesta îl zgârie până la sânge.

Şirul de maşini se pusese în mişcare. În faţă se afla prima din cele patru maşini roşii ale lui Murphy. Hollstein se instalase şi el la volan. Lieven urcă în maşină. Kai îi făcu semn lui Courbisson. Erau gata pregătiţi, cu ochelarii pe ochi, şepcile bine legate, mânecile înfăşurate, piele la coate şi genunchi.

Murphy n-aruncă nici o privire în urmă. Maşina-i trecu şi dispăru. Kai se schimbă brusc la faţă.

Hollstein luă startul, după el Lieven. Kai privi undeva spre cer; era numai nervi şi, pe neaşteptate, picioarele îi fură cuprinse ca de un tremur în faţa pedalelor. Îşi muşcă buzele, se uită în juru-i, nu văzu nimic şi se lăsă în voia soartei, turbat de nerăbdare în aşteptarea semnalului de start şi tresărind în clipa în care în faţa lui nu se mai afla nimeni.

Şoseaua gonea ca fulgerul sub roţi, albă în bătaia soarelui. Din loc în loc şi umbre sau reflexe mai luminoase, ridicături şi adâncituri peste care maşina zbura, mai repede, tot mai repede. Turnante galbene sub praful colorat de soare. Stânci, curbe, curbe şi din nou praf, tot mai gros. Undeva în faţă, o scânteiere albă - şi Kai respiră bucuros. Era Lieven. Şi se menţinu aproape, la spatele lui.

Crânguri de măslini lucind sub frunzişul agitat. O serpentină amintind de un şarpe ivit din colb se pierdu repede în urmă. Roţile din spate împroşcau pietre în trecerea lor; timpul era necruţător.

În faţă, Hollstein se ţinea aproape de maşina roşie a lui Murphy, întărâtându-l, fără a mai gândi bine la ce face, luând curbele la un pas de marginea şoselei.

Deodată, ameninţătoare, o prăpastie, povârnită, abruptă, iar după ea, pe mai mulţi kilometri, pietriş dislocat, încât roţile executau un adevărat bombardament cu pietre în toate direcţiile, mâinile se cramponară strâns de volanul clătinat sălbatec şi maşina trecu în zig-zag peste grohotişul desprins.

La orizont, scânteind, se ivi - cenuşiu-cafeniu - oraşul-cetate Caltavuturo. Traseul urca,

compresoarele şuierau, prundişul se despica, şoseaua suia şi, în faţa lui Hollstein licări o maşină, lumină azurie în cenuşiul peisajului. Dar nu roşie; scârţâind, o întrecu pe şoseaua strâmtă. Traseul urca tot mai sus - 800, 900, 917 metri, Polizzi.

Şi cerul descoperi o vedere largă, cu un firmament albastru, mătăsos, către care se înălţa, însă, ţeapănă coloana de fum a vulcanului Etna. În faţă, altă maşină, roşie; o căutătură: Murphy? Întrecând-o, Hollstein îi citi numărul - 9; nu, Murphy era mai în faţă.

De acolo începând se înşiruiau cotiturile pieptişe ale pantei, maşinile atârnau cu capul în jos, frânele scârţâiau, la cotituri se stârneau parcă furtuni, maşina albă gonea fără cruţare. În valea Fiume Grande, Hollstein zări iar un nor de praf, mări viteza, din nou un suiş abrupt la 900 de metri şi, în fine, la Collerano, îşi întrecu adversarul - francezul Balbot.

Palmieri, agave, marea - de la Campo Fellice traseul o lua spre vest, în singura porţiune dreaptă a raliului, şapte kilometri de-a lungul ţărmului, peste gropi, şanţuri, conglomerate de roci. Hollstein se aţinea acum pe urmele unei maşini italiene. Puţin înainte de tribune, italianul derapa şi bloca traseul. Hollstein trecu la un deget de el şi se lansă în runda a doua. Urmat, la patru minute, de Lieven şi la alte două de Kai.

Pesch aranjase ca timpul realizat de Murphy să fie afişat deopotrivă cu acelea ale lui Hollstein, Lieven şi Kai, cu cifre negre, pe un carton mare, alb. Doi montori îl ţineau sus, deasupra capetelor, în faţa maşinilor ce se năpusteau. Kai văzu că Murphy câştigase două minute; înregistrase lh 36', Hollstein lh 38' şi Kai lh 40'.

După Polizzi, Hollstein întrecu maşina din faţă şi puţin după aceea o a doua; pe o a treia o zări fumegând pe marginea şoselei, avariată - o maşină roşie din echipa lui Murphy. De acum înainte partida se putea desfăşura deci cu şanse egale: trei contra trei.

În scurt timp, se mai ivi o maşină roşie, dar şoseaua era foarte îngustă şi nu izbuti s-o întreacă.

Încercă să i-o ia înainte la prima curbă, dar celălalt se menţinea la mijlocul ei, încât nu găsi loc să se strecoare. Conducătorul maşinii băgase de seamă cine era la spatele lui şi voia să-l împiedice să treacă. Hollstein trebui să-i acorde un avans întrucât, din cauza prafului, nu-l mai vedea decât ca prin ceaţă.

Apoi, la următoarea cotitură, şoseaua se lăţi, compresorul şuieră, Hollstein câştigă teren şi se plasă chiar la spatele celuilalt, care începu să-l împingă spre margine.

Hollstein întrevăzu primejdia, încercă să treacă, dar maşina roşie calculă greşit distanţa; se lovi de roţile din spate ale lui Hollstein şi amândouă maşinile derapară, depăşind marginea şoselei şi ciocnindu-se puternic.

Hollstein ieşi, dădu ocol maşinii şi constată că axul din spate era rupt. Cealaltă maşină atârna de o margine a şoselei.

Dintr-o clipă în alta trebuia să se arate Lieven. Ajutat de însoţitor, Hollstein împinse din greu maşina roşie în afara şoselei şi se caţără pe propria-i maşină spre a semnaliza. Şi, într-adevăr, se şi auzi un zgomot de motor, iar însoţitorul lui Lieven ridică în trecere mâna: înţeleseseră. Hollstein rămase însă şi mai departe în picioare până când îl văzu trecând

pe Kai.

Nu departe, un montor se ridica greu dintre buruieni. Celălalt conducător avea braţul rupt şi faţa umflată.

Hollstein căută în maşina roşie un covoraş, îl desfăcu, de marginea capotei, în fâşii, înjumătăţi o haină şi bandajă grijuliu braţul rănitului, în timp ce-i zvârlea în obraz blesteme peste blesteme.

Când se ridică se simţi, însă, cuprins brusc şi de milă şi de slăbiciune. Mai izbi o dată cu piciorul maşina roşie, apoi fugi la maşina lui şi-şi chemă - însufleţit de o subită speranţă - montorul, îngenunche, constată că nu mai era nici o speranţă şi se ghemui la pământ cu senzaţia că raliul era pierdut.

Lieven îl recunoscuse pe Hollstein şi văzuse ce se întâmplase, aşa încât îşi încordase şi mai mult puterile. Când Kai îl zări pe Hollstein la marginea şoselei, hotărî să dea o lovitură. Mări cât putu viteza, ştiind că Lieven va încerca să treacă de toţi ceilalţi şi voia să fie cât mai aproape de dânsul pentru ca în runda a treia să poată trece la atac. Opri la punctul de realimentare tocmai când Lieven pornea şi-i strigă:

– Încerc să trec în frunte.

Realizase până atunci timpul de trei ore şi douăsprezece minute, Murphy trei ore şi zece minute; americanul avea, deci, un avans de două minute.

Kai îl informă pe Courbisson. Bău aproape o găleată de apă, aruncă restul peste radiator, îşi schimbă mănuşile fără degete şi porni, cu viteză sporită, în runda a treia.

Tufişuri de cactuşi mărgineau traseul ca nişte împietrite făpturi antedeluviene. O piatră se rostogoli şi lovi atât de tare un spectator, încât omul căzu la pământ. Kai lua acum curbele fără să mai reducă din viteză. Îl ajunse din urmă pe Lieven şi, timp de o clipă, cele două maşini rămaseră ca încremenite una lângă alta, deşi aflate în plină viteză. Lieven se crezu urmărit de un concurent şi nu voi să-l lase să i-o ia înainte; apoi văzu, însă, radiatorul alb şi-i dădu cale liberă.

Peste tribune ardea un ocean de arşiţă, frământări şi aşteptări. Panourile cu numere fură din nou ridicate, anunţând timpii realizaţi. Murphy era, cu două minute avans, cel mai rapid. După el urma Kai. Apoi Lieven şi cel de-al doilea american, departajat numai prin cincizeci de secunde. Trei maşini ieşiseră din cursă.

Kai îl depăşise pe Manni, îi întrecuse pe Willis şi Toscani, dar nu-l putea ajunge pe Murphy. La fiecare nor de fum din faţa lui inima-i bătea cu putere - dar, până la urmă constata că nu era maşina roşie a americanului. Îşi scoase ochelarii. Sudoarea i se prelingea de pe frunte, de-a lungul obrajilor, pe bărbie, pe nări. Faţa îi era toată cenuşie din cauza prafului şi încreţită de pulberea groasă a şoselei. La o cotitură, Courbisson fu cât pe ce să fie aruncat din maşină - căci se plecase prea mult într-o parte. Kai izbuti, însă, să-l prindă de centură şi să-l aducă înapoi, lângă dânsul.

Termometrul arăta patruzeci de grade Celsius. Spaniolul Rodinio se năpusti brusc spre tribune, se opri însă neaşteptat de cealaltă parte, se ridică în picioare, în maşină, încremeni o clipă în această poziţie şi se prăbuşi leşinat în braţele celor veniţi să-

l ajute. Insolaţie.

Kai simţea că-i crapă capul sub puternica apăsare a sângelui. Courbisson căută nişte pastile, i le vârî în gură şi-i ţinu o sticlă dinaintea buzelor. Kai nu mai vedea decât şoseaua, porţiunea din faţa lui, mult mărită, ca prin nişte lupe ce-i acoperiseră ochii, fiecare piatră, orice ieşitură, numai şi numai şoseaua, deşi către margini aceasta dispărea, devenea gelatinoasă, nedesluşită, după care nu mai urma nimic, căci nu mai vedea nimic, nu mai înţelegea nimic, zărea doar şoseaua, auzea doar motorul, zgomotul cilindrilor îi răzbătea ca o flacără prin toţi porii - conducea de patru ore şi nu-şi mai da seama de asta, intra într-a cincea şi avea să rămână mereu la volan...

Se apropiaseră din nou de depozitele de realimentare; în faţa lor o maşină împroşca un fum gros ca de Vezuviu, capota era turtită şi un om era pe jumătate ascuns în ea. Cu un scrâşnet de frână opriră, Kai coborî şi bău atât de lacom şi de îndelung de parcă nu se mai putea opri, apucă o lămâie, muşcă din ea şi începu să audă ce-i ţipa Pesch în urechi:

– Lieven.

– Acum trebuie să se arate şi el...

– S-a răsturnat, îi strigă disperat Pesch, scuturându-l de umeri. Trebuie să continuaţi singuri. Conduceţi cum vreţi...

Kai era năuc. Nu mai credea în victorie. Un montor veni cu cartonul. Kai i-l smulse din mână.

– Ce timp?

– Kai 4:48, Murphy 4:47.

Dintr-o săritură, Kai fu din nou în maşină, în fugă se interesă:

– Ce s-a întâmplat cu Lieven?

Montorul care meşterea ceva la roata din faţă îl informă:

– Rănit la umăr. Maşina-i zob.

Nici n-apucase bine să termine montorul cu strânsul şuruburilor, că maşina lui Kai era departe. La o curbă îl zări pe Hollstein cu obrazul şiroind de lacrimi, bătând din picior şi arătând cu mâna spre Kai.

Maşina acestuia devenise o nălucă, palidă, dar tunătoare. Kai era ca scos din fire. Courbisson avea mâinile sângerânde; la o curbă luată nebuneşte, maşina dansase într-un asemenea hal pe două roţi, încât mâinile îi atinseseră pământul. Era o goană fără măsură, turbată, elementară, instinctivă, aţintită magnetic asupra unui punct nevăzut, de undeva de pe traseu: Murphy.

Curbele erau luate ca într-un fel de întrecere între viaţă şi moarte; maşina duduia peste sfărâmături, trecea peste gropi, smulgea smocuri de iarbă - când, deodată, bubui lovitura de tun ce-l vestea pe primul clasat şi, numaidecât, Kai se pomeni din nou în faţa punctului de realimentare. Sări din maşină şi mânat din urmă de febra raliului, o luă la fugă pe jos - până când îşi veni în fire, se înapoie şi se interesă de timpul realizat.

Pesch i se postă în faţă rugător:

– Aveţi un avans de un minut faţă de Murphy. Sunteţi primul, dar - pentru Dumnezeu - fiţi prevăzător, ca să nu se întâmple ceva, ne plasăm în orice caz...

Kai nu-l auzea. Molipsiţi de febra lui, montorii săvârşiră şi ei un record, schimbând cauciucurile în

doar 48 de secunde. Începea turul cinci.

Se apropiau de o maşină cafenie. La numai doi metri de ea, o piatră ţâşni din vârtejul de praf şi-i izbi.

Kai se încolăci de parcă chiar el era cel lovit, dar, de fapt, chinuit de ideea că radiatorul fusese avariat.

Courbisson se caţără în faţă, lungit pe capotă - nu, piatra nu stricase nimic. Şi păstrară tempoul.

Apoi maşina cafenie se mai ivi o dată în preajmă, dar rămase repede înapoia lor, maşina verde a lui Boilloto oprise în urmă, pe dreapta, încât trebuie că se aflau foarte aproape de fruntea plutonului. Kai nu mai avea decât să menţină contactul şi succesul era sigur. Numai că el nu mai gândea calm. Ştia că putea câştiga dacă nu mai intervenea nimic, dar nu se mulţumea doar cu asta, căci doar un singur lucru conta. Să treacă de Murphy.

O maşină verde se fandosi în faţă, dar rămase numaidecât înapoi - Zamboni - şi fu rândul lui Courbisson să se frământe. Agitat, ţipă către Kai:

– De acum numai Murphy mai poate să fie în faţă.

Goneau ca nebunii. Şi dintr-o clipă în alta, dinaintea lor, din pulberea deasă, se profila o umbră ce se îngroşa. Lui Kai i se tăie răsuflarea: roşie - Murphy! Mijindu-şi ochii peste radiator, nu zări, totuşi, decât tangajul umbrei în haloul de praf; se apropie de ea. Acum pulberea devenise, însă, atât de opacă, încât în afară de marginea şoselei nu mai desluşea altceva când - fără veste - prundişul răscolit răsuci maşina; roţile de la spate se mai învârtiră o dată, de două ori - şi se răsturnară. În cădere, Kai se agăţase cu toate puterile de volan; apoi, cu mâinile julite, înşfacă puternic roţile, Courbisson se ghemui sub

axul din faţă, îl săltă, apăsă cu mâna stângă tăblia radiatorului şi fu străpuns de o durere cumplită - se opinti şi maşina se îndreptă. Palma lui Courbisson era toată numai carne vie; metalul încins şi ridicarea axului îi sfâşiaseră pielea.

Nu pierduseră decât câteva secunde, e adevărat preţioase, dar pe dată motorul dudui din nou; norul de praf dispăru, vedeau limpede în faţă.

Maşina luă viteză, goni; îşi croia drum, făcea adevărate salturi peste bazaltul de lavă inegal, se strecura printre gropi, se căţăra, vuind peste coastele stâncoase până când orizontul se lărgi iar, sorbind din nou lacom norii de praf albi cenuşii, mult doritul praf, altminteri cel mai cumplit vrăjmaş al concurenţilor la raliuri, acum, însă, o adevărată mântuire, căci în praf se afla Murphy...

La Polizzi îl văzură limpede. Kai nu mai era om, gemea în unison cu turbarea compresorului, îşi hâţâna umerii înainte, înapoi, de parcă ar fi vrut să imprime mai mare viteză maşinii - şi fură de o sută de ori în pericol să se răstoarne, dar în cele din urmă îl ajunseră pe Murphy.

După şapte mii de curbe erau aproape roată la roată cu el, la Collesano nu-i mai despărţea decât un metru, la Campo Felice radiatoarele se pomeniră paralele, iar de acolo se lansară într-o întrecere nebună de-a lungul ţărmului.

Murphy urla, blestema, forţa motorul - în timp ce Kai, devenit pe neaşteptate calm, se aţinea mereu în dreptul lui, cu capul plecat în faţă, mai-mai să atingă volanul. Maşina fu puternic împinsă înainte de un val, radiatorul lui Murphy dansă lângă bancheta lui Courbisson, lunecă înapoia lui şi în clipa aceea se auzi lovitura de tun, tribunele explodară şi,

din vârtejul de zgomote, maşina albă a lui Kai ţâşni spre finiş. La patru metri de el sosi şi Murphy.

Pe pistă se iscase o furtună, barierele fuseseră rupte, publicul înconjură maşinile. Cu un avans de mai bine de şase minute, Kai fu declarat învingător. Maşina îi fu inundată de flori. Câţiva bărbaţi hotărâţi, cu brasarde, încercară să-l ia pe sus. Înotând prin mulţime, Kai îl zări pe Pesch apropiindu-se repede, relaxat, fericit. Motociclişti cu steguleţe roşii se repeziră înaintea celorlalţi participanţi spre a-i avertiza; publicul nu mai putea fi oprit.

Coborând din maşină, Kai se văzu nevoit să se sprijine puţin, căci fiecare pas era însoţit de dureri îngrozitoare. Ridicând pe rând picioarele, i le arătă lui Courbisson; căldura motorului îi arsese tălpile încălţămintei.

– Amândoi o să avem nevoie de bandaje, dar mai întâi... Şi se trezi căutând în jur, schiţă şi câţiva paşi, dar se pomeni asaltat de reporteri, de care se descotorosi cu mare greutate.

Privi de cealaltă parte şi încercă să ajungă în spatele punctului de realimentare. Dar fu înconjurat de nişte americance insistente şi porni îndărăt.

Faţa-i avea o expresie încordată, mai degrabă chinuită şi, în orice caz, defel fericită când, ferindu-se de un val de felicitări, se pomeni înconjurat de altul.

Era cumplit de obosit, murdar, plin de ulei şi de praf şi visa cu plăcere la o baie caldă, într-o apă învolburată, iar după aceea la o seară petrecută într-o dulce lâncezeală într-un fotoliu moale, în care să bea multă, multă şampanie rece, care să-i echilibreze oarecum fierbinţeala şi uscăciunea pielii.

Deşi nu era, totuşi, convins că ar putea bea într-o seară atât de mult, încât să stingă acest jar.

Până una alta, însă, era stăpânit de o altă nevoie extrem de imperioasă, deşi mult mai rudimentară, căci - în definitiv - petrecuse nu mai puţin de opt ore la volan şi era şi el supus, ca tot omul, legilor biologice.

Încât în marea aceea de bucurie din jur, el călca oarecum indispus, căutând un prilej de a rămâne o clipă nebăgat în seamă. Izbuti, dar cu mare greutate.

Rămase însă şi mai departe abătut. Socotea că de vină era sfârşeala de care se simţea cuprins; ultimele ore îl secaseră de puteri.

Plecară spre Palermo. Kai pe bancheta din spate, căci pentru nimic în lume n-ar fi putut fi convins să mai pună mâna pe volan şi gândind că în viaţa lui nu o să mai conducă o maşină de curse.

Lângă el, Courbisson, cu mâinile bandajate, îl privea semnificativ. Kai îi făcu semn că-l înţelege. Se gândeau amândoi la acelaşi lucru; dacă o să se ducă la Lilian Dunquerke, de data asta o să-l primească bine pe Courbisson. Cum şi de ce, acesta n-o putea şti, dar o dorea şi dorinţa-i avea să se împlinească în parte. Kai cunoştea motivul - dar îl cruţă pe Courbisson şi nu i-l spuse.

În ce-l privea, el n-avea s-o mai revadă pe Lilian Dunquerke. Ea n-avea să vină, o atât de apropiată revedere ar fi însemnat din parte-i o abdicare. Şi amândoi preţuiau mai presus de orice gestul, atitudinea, care era o parte a formei, iar forma era mai sfântă decât orice conţinut.

Se prea putea ca vreodată, în viitor, să mai existe un Poate, un Poate tardiv şi palid; Kai înlătură,

totuşi, gândul, silindu-se s-o uite. Fusese deprins atât de timpuriu cu eroismul lucrului de la sine înţeles, încât nu înţelegea să admită eventualităţi în materie de sentimente.

Se lăsă, deci, pradă melancoliei ce-l cuprinsese, fără să se consoleze cu perspective îndepărtate. Ea ţinea de clipele pe care le trăia şi singurul lucru pe care trebuia să-l depăşească era: să n-o ocolească.

Şi se cufundă şi mai mult în această stare seara, când, obosit după baie şi rămas singur în cameră, ea se transformă într-o depresiune atât de iremediabilă încât simţi: aici e mai mult decât regretul târziu, curat şi frumos după un episod pe care orice om îl poate încerca - un regret străin de dorinţa tulbure, sentimentală de a poseda, la fel de nedespărţit de orice lucru trăit, ca moartea de viaţă - nu, acum era vorba de faza pregătitoare a unui final mult mai cuprinzător, de rotunjirea unui arc de cerc ce închidea o mare despărţire.

Lâncezeala acestei depresiuni n-avea nici urmă de încrâncenare, ci aducea mai degrabă cu noaptea unei mame ce presimte venirea pe lume a unei noi făpturi. Kai nu-şi dădea seama încotro îl putea ea duce, dar i se lăsă pradă cu toată fiinţa, cu calmul unui copil ce se duce la culcare.

Domol, măsurat, avea în faţă o imagine care dispărea şi apoi revenea; de fiecare dată tot mai clară, mai desluşită, până când nu se mai şterse, ci rămase fixă. Iar când, mai târziu, se pregăti de odihnă, drumul pe care-l avea de făcut i se înfăţişă fără echivoc: să plece acasă, la conacul cu platani şi juna Barbara.

Consideră că se hotărâse. Şi la fel gândi şi a doua zi. Când resemnarea pricinuită de suprasolicitarea

impusă de raliu dispăru, în locul ei se instala o tăcută, uşoară îndurerare ciudat amestecată cu o calmă bucurie.

Şi cum socotea că n-avea să-şi mai revadă curând şi, poate, niciodată, prietenii, se despărţi de ei pur şi simplu, fără efort, de parcă ar fi fost vorba doar de scurta durată a unui capriciu.

Neclară era relaţia cu Maud Philby. Împrejurările făcuseră ca, surprinzător, din încrucişările flirtului cu floreta să ia naştere o atracţie ce nu mai avusese nevoie de tatonări sau să se ascundă.

Maud Philby avea să fie la vară pe coasta franceză. Aproape că roşise şi pielea-i căpătase un luciu cald când răspunsese la întrebarea lui Kai.

Courbisson îl însoţi până la Genova. Iar Hollstein îi conduse pe amândoi la vapor.

– Vrei să transmiţi salutări, Kai?

– Cu plăcere, dragă Hollstein. Kai o spusese precaut, căci în ochii lui Hollstein citise mai mult decât întrebarea propriu-zisă şi nu voia să-l îndurereze. Încât adăugă chiar: Dacă o fi să fie, n-ai vrea să petreci câteva săptămâni la mine?

Hollstein îl privi atent şi-i apucă grăbit mâna.

– Ba da, cu dragă inimă.

Iar Kai nu mai insistă.

La Genova se despărţi de Courbisson şi-şi recupera maşina.

Câmpia rămase repede în urmă. Ogoare, pomi, sate, oameni, Kai nu le gratifica nici măcar cu o privire, grăbit să fie tot mai departe. Conduse astfel prin munţi până la lăsarea întunericului şi opri doar când primejdia de a circula pe şoseaua umedă deveni prea evidentă.

Odată trecut de munţi, încetini, însă, fără s-o dorească explicit. Şi petrecu o zi la München, fără să înţeleagă nici el de ce, deşi atât de zorit, totuşi tărăgăna. Iar în Germania de mijloc acordă motorului două zile de repaos.

Răstimp în care se familiariza cu viaţa unui mic orăşel. Dar îşi aminti şi de o seară la Genova, unde sosise grăbit urcând serpentina de la Miramare, apoi liftul, camera, uşile larg deschise şi dedesubt, departe jos, portul răsunând de dangătul clopotelor ce se revărsau asupră-i. Iar, dominând totul, sirenele vapoarelor care plecau, impetuoase, stridente, de făceau să tremure noaptea.

Supărat, se ridică - ce importanţă mai aveau toate astea acum când terminase cu ele. Şi plecă mai departe. Dar şi mai încet.

Aranja în aşa fel încât să sosească noaptea. Nimeni nu-l auzi.

Nu se îndreptă spre casă. Ci odată ajuns în strada care ducea spre parc, opri maşina, o apucă pe Frute de zgardă şi porni cu ea pe alee.

Pomii miroseau a umezeală şi frunze. Platanii se înşirau înalţi pe cerul nocturn. Kai rămase locului. În faţa lui casa era inundată de lumina lunii - în ferestre jucau reflexe. Căută între ele şi găsi - acolo sus dormea Barbara. Odăile erau întunecate.

Se opri şi aşteptă. Inima-i schiţa imaginea ei în trăsături puternice, bine conturate. Parcă niciodată nu-i păruse mai vrednică să fie dorită. Simţea cum, din pământ, de sub picioare se ridica, purtat de forţe ascunse, destinul. O creangă de platan atârna atât de jos, încât izbuti s-o apuce; frunzele erau reci şi umede.

Tăcerea era atotstăpânitoare. Era muta, veşnica întrecere dintre pământ, viaţă şi noapte. Şi în ceasul acela de însingurare Kai înţelese, instantaneu, că prea devreme socotise că luase o hotărâre. Lupta pentru o schimbare în viaţă lui nu luase sfârşit printre străini, ci abia trebuia dusă acolo, faţă în faţă.

Şi, mai dureros decât tot ce i se întâmplase până atunci şi, deci, cu atât mai de nestăpânit i se strecură în suflet neliniştea din ultimele zile că, odată ajuns la ţintă, ea va fi pentru vecie pierdută.

Nicicând destinul n-avea s-o apuce pe drumul către care tânjea. Din episoade nu putea lua naştere un destin. Revenirea nu însemna şi întoarcere; toate cele de acolo îi erau, deopotrivă, apropiate şi depărtate, deşi în clipa renunţării simţi, totuşi, cât de intim şi de tainic era aproape de ele - cât de mult le iubea.

Până atunci viaţa i se desfăşurase ca în glumă, renunţase la multe şi posedase câte unele, dar pierduse prea puţin şi nu se resemnase vreodată. Acum, pentru prima oară, i se întâmpla ca o renunţare să devină şi o iremediabilă pierdere.

Voi să plece, dar nu reuşi să se decidă. Şi, în şoaptă, se adresă ferestrei. Cu multe cuvinte şi îndelungă vreme.

Dinspre curte se auzi un lătrat. Frute îşi saluta şi ea prietenii. Kai fu scuturat de un fior de spaimă.

Îşi chemă în şoaptă căţeaua şi, încet, porni înapoi pe alee, cu mâna uşor sprijinită pe capul lui Frute care respira zgomotos şi întorcea mereu capul spre casă.

Se îndreptară spre clădirea adormită a poştei şi Kai trebui să bată multă vreme la uşă până când

funcţionarul se trezi şi ieşi. Expedie o lungă depeşă lui Hollstein şi-l pofti ca proximele luni să şi le petreacă în casa lui. În ce-l privea, el trebuia să plece şi avea să lipsească, probabil, toată vara.

Încercând să invoce motivul, şovăi un moment, dar apoi adăugă, de astă dată zâmbind, că s-ar putea ca, mai târziu, să viziteze sudul Franţei.

Hollstein avea să vină şi să fie împreună cu Barbara.

O legă cu grijă pe Frute de bancheta de lângă dânsul. Era răcoare şi cum căţeaua tremura, o înveli cu o pătură. Se gândea la urmarea depeşei lui. Ce repede se desfăşoară viaţa, dacă nu treci cu vederea peste cazurile ei! Cu numai câteva minute înainte totul păruse incert şi viitorul nesigur, acum toate păreau să se ordoneze într-o fugară privire de ansamblu. Destinul era alcătuit din mari întâmplări şi mari emoţii, dar mereu trecătoare; cine se agaţă de ele se pierde ori pe sine, ori evenimentul. Numai cine socoteşte media ca durabilă şi revine mereu la ea rămâne pregătit pentru ceea ce-i simplu, uşor.

Barbara şi Lilian Dunquerke ţineau de trecut - Maud Philby era ceea ce rămânea.

Şi cu o mişcare calmă, dar energică, porni motorul. În dimineaţa aceea căzuse multă rouă şi la ivirea zorilor maşina era udă ca după ploaie, deşi cerul era senin, fără un nor.

Cuprins

1......1
2......26
3......50
4......61
5......75
6......90
7......96
8......107
9......114
10......125
11......136
12......148
13......158
14......169
15......188

Tehnoredactare: Camelia POPESCU

Adresa editurii:
Str. Polonă nr.92,
Bl. 17 A+B, Ap. 1, Sector 1,
Bucureşti
Tel. Şi fax: 2108897

IMPRIMERIA
ARTA GRAFICA
Calea Şerban Vodă 133, S.4, Cod 70517, BUCUREŞTI
Tel.: 021.336.29.10 Fax: 021.337.07.35
E-mail: comercial@artagrafica.ro
web site: www.artagrafica.ro

Apărut în 1927-1928 în foiletonul revistei berlineze «Sport im Bild», POPAS LA ORIZONT a avut mult timp o soartă maşteră, fiind ignorat de critica literară pentru care numele lui Erich Maria Remarque, unul dintre cei mai citiţi scriitori germani, era mai ales sinonim cu celebrele PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU şi TREI CAMARAZI.

În volum, POPAS LA ORIZONT a văzut lumina tiparului abia acum doi ani şi a fost primit ca o mare, senzaţională surpriză, atât pentru că rămăsese uitat, cât şi pentru că deschidea o mare breşă către mai buna înţelegere a variatelor registre ale artei scriitorului, de care acum se poate uşor convinge şi cititorul român.

Vivaldi

ISBN 973-9473-09-1